

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΤΟΣ 8^{ον}

ΑΡ. 362

Όπως στην Αμερική, έτσι και στην Ευρώπη, το Rouge Michel κατέκτησε τον όραϊον κόσμο. Και τούτο οφείλεται εις τα όρισμα προτερήματα που συγκεντρώνει το Rouge Michel, ώστε να είναι ο βασιλεύς των rouges :

- 1ον) Το Michel κάνει μικρό στόμα και όμορφα χείλη.
- 2ον) Το Michel είναι μαλακόν.
- 3ον) Το Michel θεραπεύει τα σκαμμένα χείλη.
- 4ον) Το Michel είναι διαρκείας 15 ώρων.
- 5ον) Το Michel βάφει τα χείλη φυσιολογικώς, χωρίς να αφήνι παχύ επίστρωμα.

6ον) Το Michel σχηματίζει επί των χειλέων ένα λεπτό film.

7ον) Δεν αφήνει αποτυπώματα, ούτε στο μανδύλι Σας, ούτε στο ποτήρι Σας. Μπορείτε και να φιλήσετε χωρίς φόβο να βλάψετε.

8ον) Το Michel είναι άρωμακτόν.

9ον) Το Michel είναι το τελειότερον χημικόν και άβλαβές κατασκευασμ.

10ον) Το Michel πολλοί έπεχειρήσαν να το μιμηθούν, αλλά κατέστη αδύνατον.

FARD COMPRIMÉE MICHEL. Το Fard comprimée Michel γίνεται εις ένα μένον χρωματισμόν.

Χρωματίζει το πρόσωπον τέσων φυσικά και όραία. Έπως το χρωματίζει ένα εξοχικός περιπατης.

POUDRE COMPRIMÉE MICHEL. Κατασκευασμένη ειδικώς διά λιπαράς επιδερμίδας, συνιστάται ιδιαιτέρως διά την μύτη, επί της οποίας και η καλύτερα πούδρα δεν συγκρατείται.

Γίνεται εις τρεις χρωματισμούς και είναι άπαράκλιτος διά τον χορόν, το τέννις, διά την κοσμικήν συγκέντρωσιν, κ.λ.π.

Τα προϊόντα Michel πωλούνται εις τα Φαρμακεία, Κομμωτήρια, Μυρωπολεία και εις τα Καταστήματα «ΝΙΚΟΛΑ-ΙΔΗΣ».

Hermès Street—Ermou 1
Εξαγγελιστρίας 2.
Γενική Παρακαταθήκη.
Μητροπόλεως 42.

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΝ
Νά βάψετε μόνη Σας τα περσινά Σας φορέματα με Γερμανικάς βαφάς μάρκας

ARTI

και θα γίνουν έντελως και νεύρια.
Αι βαφαί ARTI πωλούνται εις τα Φαρμακεία και τα Έμπορικά της συνεικίας σας εις 50 μεδέρους χρωματισμού.

Γεν. Αντιπρόσωπος :
Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, Αθήναι, Λεκα 21α.

Όσοι πηγαίνετε στις Ίπποδρομίες, πρέπει ν' αγοράζετε κάθε Σάββατο την εφημερίδα :
ΠΡΟΓΝΩΣΤΙΚΑ ΚΑΙ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

Η ΕΠΟΧΗ ΤΗΣ ΩΡΑΙΟΤΗΤΟΣ...

...διαρκεί καθ' όλον το έτος, έφ' όσον χρησιμοποιείτε την Κρέμαν, την Πούδραν και τον Σάπωνα

ΣΙΜΟΝ

τα όποια εξαλείφουν τα άτοπα της ζέστης και του ψύχους

CRÈME SIMON

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΜURINE:

Το ΜURINE καθαρίζει, δροσίζει και δίδει στιλπνότητα στο μάτι.

Ό ήλιος, ο αέρας και η σκόνη έρεθίζουν το μάτι, με δύο σταγόνες ΜURINE το καθαρίζει, φρεσκάρει και τονώνει.

Το ΜURINE ξεκουράζει το μάτι από την ύπναλιαν ή κουραστική διάβασμα.

Δύο σταγόνες ΜURINE

κάνουν το μάτι λαμπερό—είναι απαραίτητο δύο σταγόνες πρὸ τοῦ χοροῦ.

ΔΟΚΙΜΑΣΑΤΕ ΤΟ

ΧΡΕΙΑΖΕΣΘΕ ΑΣΠΙΡΙΝΗΝ

Άπαιτείτε πάντοτε αυτήν την γνησίαν ουσκευασίαν με την κυανόλευκον ταινίαν, διότι μόνον αυτή περιέχει την αληθινήν Δοσιπρίνην.

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΚΑΙ ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΑ ΔΡ. 425.915 ΟΜ.

43 ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑΣ ΚΥΡΙΟΤΕΡΑΣ

ΠΟΛΕΙΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΚΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΟΣ ΚΑΙ ΠΑΣΑΙ ΑΙ ΤΡΑΠΕΖΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ

ΥΠΟ ΟΡΟΥΣ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑΣ

Κάνει τα μέταλλα καθρέπτες

Brasso

ΡΕΥΣΤΟ ΒΕΡΝΙΚΙ ΜΕΤΑΛΛΩΝ

RECKITT AND SONS LTD., HULL AND LONDON, ENGLAND

ΔΟΚΙΜΑΣΑΤΕ ΤΟ ΝΕΟΝ ΔΟΣΙΟΝ

ΟΛΥΜΠΙΑ ΒΟΥΝΙΩΤΗ

Τό ύπεροχον άρωμά του έχει γοητείσει τον όραιόκοσμον της πρωτεύουσας. Πρὸς άποφυγήν νοθείας πωλείται μόνον εις τό φαρμακείον του.

— Άγίου Κωνσταντίνου 15 —

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΦΑΙΝΕΤΕ ΩΡΑΙΑ

και να διατηρήτε την παντοφύγιαν! Το Bromural, που είναι άβλαβές, είναι θαυμάσιον φάρμακον τας ένοχλήσεις και τα παρὰ τας ένοχλήσεις γέροντες αι όποια βλάπτουν την όραιότητα.

Τό Bromural της Έταιρίας του Ludwigshafen επί του Ρηνανίου) είναι φάρμακον λαμβανόν πρὸς ενός τετάρτου του και παντού άπαραίτητον, εις σωληνάρια των 10 και 20. Πωλείται εις όλα τα φαρμακεία.

5 Μαρτίου 1931

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

217

Ό Αίμων αυτοχειριαζόμενος πλάι στη νεκρή Άντιγόνη.
(Τού K. Gebhardt)

ΡΩΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΡΑΓΟΥΔΩΝΤΑΣ ΤΗ "ΜΑΡΣΕΓΙΕΖΑ,"...

ΤΟΥ ΛΕΩΝΙΔΑ ΑΝΤΡΕΓΙΕΦ

Ό Μιχαήλωφ ήταν ένας άνθρωπος με καρδιά λαού και με ύπομονη γαϊδάρι...

Όταν μία καλή κι' ειρωνική τύχη τον έφερε κι' αυτόν ανάμεσα μας μέσα στη σιωπηρή φυλακή της έξορίας, σκάσαμε άμέσως στα γέλια σαν τρελοί. Τόσο άνόητη κι' άστεία μας φάνηκε η παρουσία του κοντά μας, σ' ένα τέτοιο μέρος...

Κι' ενώ εμείς γελοούσαμε, αυτός έκλαιγε, όλο έκλαιγε... Ησέ μου άλλοτε στη ζωή μου δεν απάντησα άνθρωπο που νάχη στη διάθεσή του τόσα άβθονα δάκρυα και να τ' αφήνι να κυλούν έτοιμ' έλγισμα από τα μάτια του, από τη μύτη του, από το στόμα του...

Ό Μιχαήλωφ έμωαζε με σφονγγάρι που ήταν πάντα ποτισμένο με νερό και που έσταζε άδιάκοπα...

Πολλές φορές βέβαια, ανάμεσα σ' εμάς τους έξοριστούς της Σιβηρίας, είδα ανθρώπους να κλαίνε, μα τα δάκρυά τους ήσαν τόσο καυτά, που θα μπορούσαν να συγκινήσουν κι' ένα δέμιο...

Τ' άντριον αυτά δάκρυα κάνουν τα πρόσωπα να μοραίνονται και γυρῶν στο μέτωπο αινιαζέ...

Μά όταν έκλαιγε αυτός ο εύλογημένος Μιχαήλωφ, η άκρη της μύτης του κοκκίνιζε και το μαντηλάκι του γινόταν μούσκεμα...

Βάσω στολήμια πώς κατόπιν θα το κρεμάσεις σ' ένα σενόνι και θα το στέγνω...

Ναι, που στο διάβολο, θάβρωσε τόσα μαντηλάκια για να τα μπουσκεύει με τα δάκρυά του...

Όλες τις ημέρες της έξορίας του, τις περνούσε κοντά στους έπιστάτες της υπηρεσίας και, θοητώντας άδίκαια, τους παροπονιότανε πώς άδικα τον είχαν έξορиси στη Σιβηρία.

Έκανε βαθιές απολήψεις. "Εάν ειναι δυνατό, θαζότανε πώς ήταν άδικος, παρονοούσε να ληηθούνε τα παιδιά του και υποσώτανε πώς δεν...

θα ξανάνοιγε πια το στόμα του για να τραγουδήσῃ τη "Μαρσεγιέζα..."

Έδώ πρέπει να σας πω πώς ο Μιχαήλωφ ήταν στρατιώτης και τον είχαν έξορиси στη Σιβηρία επειδή μία μέρα είχε τραγουδήσει έντελώς άδεια στο λόγο του τον ύμνο των Γάλλων έπαναστατών.

Οι έπιστάτες όμως γελοούσαν μαζί του, όπως κι' έμεις, και τούδιναν διάφορα κοροϊδευτικά παρατσούκλια. Συνήθως τον έλεγαν "στραβάδελος".

Όταν ήθελαν να τον καλέσουν, του φώναζαν έτσι :

— Βρε σό! "Ελα δό!"

Ό Μιχαήλωφ έτρεχε με προθυμία στην προσκλησή τους, καστερώντας κάθε φορά ν' ακούση μία ειχαρίστη είδηση την είδησι πως του γυρισμού του στην πατρίδα...

Οι έπιστάτες μας όμως τον περιγελοούσαν. "Έξερων βέβαια πώς ήταν άδικος, αλλά τι μπορούσαν να του κάνουν κι' αυτοί ;

Έμιάς τους άλλους έξοριστούς, ο Μιχαήλωφ μας εκολάωνε πάντα, γιατί φοβόταν να βοήθησει σε άπομνησιν, αλλά κάθε φορά που ήθελε να μας μιλήσῃ, αντίκριζε τη σκληρή έκφρασή μας και τα κατεβασμένα μας μούτρα.

Ταραγμένος τότε, άρχιζε να μας προσφωνεί :

— Άγαπημένοι σύντροφοι και φίλοι...

Έμεις τότε κουνούσαμε το κεφάλι μας και να να τον σιάζουμε, του λέγαμε :

— Πρόσεχε... Μπορεί να σ' άκούσουν οι φύλακες...

Άμέσως ο Μιχαήλωφ έσβηνε μία γρήγορη κλαυτήρια ματιά πρὸς την πόρτα και σάπανε, μαζεμένος στην άκρη του.

Ποιος όμως μπορούσε να διατηρήσῃ τη σοβαρότητά του, βλέποντάς τον έτσι ;

Γελούσαμε λοιπόν κι' έμεις μαζί του.

ΕΠΙΚΑΙΡΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΜΑΣΚΑΡΑΔΕΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΑΙ ΣΤΗΣ ΚΟΛΩΝΕΣ ΝΑ ΒΡΕΘΗΤΕ

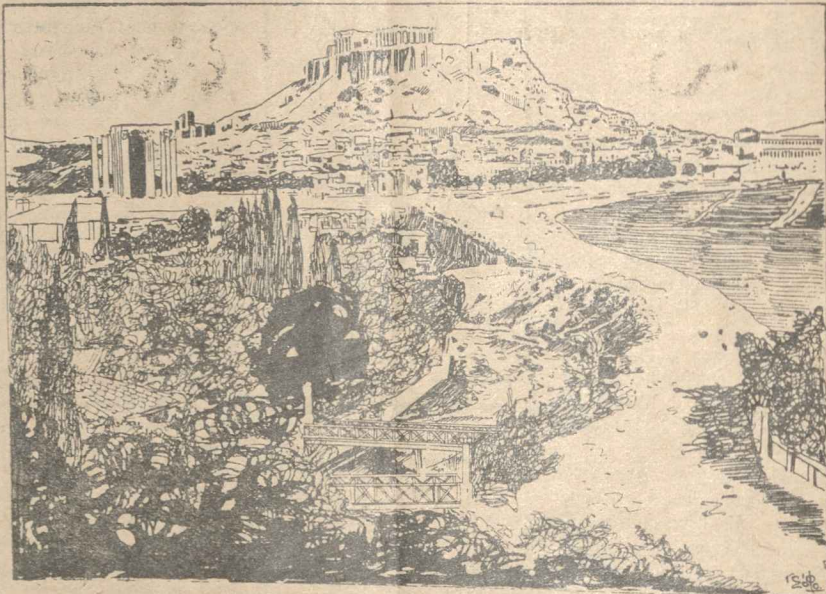

Γ'.
Στά 1840 τὰ Κούλουμα φουντώνουν και κορώ-
νουν. Έχουμε την πρώτη επίσημη περιγραφή από
"Αγγίλο περιηγητή. Διαβάστε:
ΚΟΥΛΟΥΜΑ ΤΟΥ 1840: "Ήτανε λαμπρή
μέρα, και τὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦ πληθυσμοῦ
τῶν Ἀθηνῶν εἶχε ἀφῆσει τὴν πόλιν και συνα-
θροίστηκε γύρω στὸ νὰ τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς κατὰ
μῆκος τῶν ὁχθῶν τοῦ Ἰλισσοῦ και στῆς πλαγίς τῶν λόφων ποὺ
ὕψωνται ἀπὸ τῆς ὁχθῆς αὐτῆς. Ήτανε κάμποσες χιλιάδες λαὸς
καὶ τῶν δύο φύλων συναγμένοι σ' ἓνα εἶδος φυσικοῦ ἀμφιθεάτρου
ποὺ εἶχε μᾶλλον τὸ τρίτο τοῦ μιλίου (ἐννοεῖ τὴν πλατεῖα τοῦ
Ναοῦ). Ἐδῶ ἐβλεπες μιὰ οἰκογενειακὴ παρέα καθισμένη στὴ χλόη,
ἢ ὁποία ἦτοια καταγινόνταν μὲ τὸ ψωμί και τῆς ἐλιῆς τῆς καταβρέ-
χοντάς τὰ μὲ κρασί. Ἀλλή παρέα περὶ μεγάλη, ἀλαφρά κι' αὐτὴ
ποτισμένη και δεμένη χέρι μὲ χέρι, χόρευε τὸν Ἀρσαντικό, ἐνῶ
τὰ κινήματά τους, τὰ κανόνιζε ἓνα ἀπὸ μπουζούκι, κι' ὅχι σπάνια
οἱ ἴδιες οἱ φωνῆς τους. Κοντὰ σ' αὐτοὺς τρίτη παρέα στέκονταν
μὲ χαρακτηριστὰ σοβαρὸ κι' ἀκούγε τὸ τραγοῦδι ἐνὸς νεότερου ρα-
ψωδοῦ. Γύρω-γύρω ἀπὸ τῆς παρέας αὐτῆς περνοῦσαν καβαλλάρη-
δες μ' εὐρωπαϊκὴν στολή, εἴτε μὲ ἀρσαντικὴν φουστανέλλα και φλο-
κάτα, ἢ ὅπως νὰ κινήσουνε τὸ θαυμασμὸ μὲ τὰ τ σ α λ ῖ μ ι α
τῶν ἀλόγων τους, κι' ἀπὸ τῆς παρέας κάποια ὁμορφα μάτια τοὺς
χαζεύανε τὴν ἀμοιβή τους. Ἐνας ἀέρας ἀπὸ χαρὰ και ἱκανοποίηση
περνοῦσε ἀνάμεσα ἀπὸ διασκεδάσεις και θεατὲς. Μὲ τὸ θέαμα
αὐτὸ τῆς ζωῆς κινήσεως ταίριαζε ἀρμονικὰ τὸ ξαγνάντεμα τοῦ
Αἰγαίου και τῶν νησιῶν, ποὺ λάμπανε στὸν ἥλιο ξάστερα. Τὰ ἀρ-
χαία μνημεῖα πάλι κάνανε μιὰν ἀντίθεση μὲ τὸ σιωπηλὸ θέαμα τῆς
ἐφημέρας τους πρὸς τῆς χαρούμε-
νης παρέας ποὺ πλημμυροῦσαν
τὰ περὶχωρὰ τους.

Ὁ Βασιλεὺς και ἡ Βασιλίσσα
μὲ περιλάμπρη ἀκολουθία, ἀνά-
μεσα σ' αὐτοὺς και ἡ χαριτωμέ-
νη δεσποινίδα Μπότσαρη, κάμα-
νε τὴν ἐμφάνισή τους τὸ ἀπόγε-
μα και μῆχανε μέσα στὸ πλῆ-
θος, ὅσο μπορούσε ἕνας ὄμιλος
ἀπὸ καβαλλάρηδες νὰ τὸ κάμῃ
χωρὶς κίνδυνο τῶν πεζῶν. Ἀπὸ
παντοῦ τοὺς δεχτήκανε μὲ τὸ:
— Ζήτω ὁ Βασιλεὺς! — Ζήτω
ἡ Βασιλίσσα! —, και ὁ Βασιλεὺς
δέχτηκε ἀπὸ ὅχι μιὰ παρέα μο-
ναχὰ τὸ κέραμα, ἡ Βασιλίσσα
ὅμως ἀνῆλθε τὴν προσφορά
μὲ τέτοια γλύκα, ποὺ κίνησε ἀ-
κόμα περισσότερον τὸν ἐνθουσια-
σμὸ. Ὁ Βασιλεὺς φοροῦσε τὴν
φουστανέλλα, και μὲ τὸ ἓνα χέρι
βασιλεύοντας τὰ ἥνια τῆς Βασι-
λίσσας ἀνέδρανε τοὺς λόφους τοῦ
Ἰλισσοῦ σὰν καλὸ παληκάρη.
(Garston, Greece revisited, A.
London 1842, σελ. 95).

Τὰ Κούλουμα τοῦ 1844 εἶνε τὸ
κορόμφωμα τῆς γιδοτῆς αὐτῆς σ'
ὅλο τὸ μᾶκρος τῆς ἱστορίας τῆς.
Ὁ λαὸς εἶχε κερδίσει τῆς πολιτι-
κῆς τὸν ἐλευθεριε. Τὸ «Σύνταγ-
μα» ἦταν σ' ὅλα τὰ στοιχεία. Ὁ λαὸς περιμενε ποῖλά, και δὲν εἶχε
ἀκόμα κοινωστὴ νὰ περιμένει. Τὸ Σύνταγμα θὰ γιάτρυνε διὰ τὰ
κακά. Ὁ λαὸς λάτρυνε τὸ Βασίλειό του κι' ὁ Βασιλεὺς πάλι τὰ εἶχε
καλὰ και πολὺ ἀγαπημένα μὲ τὸν ἀρχηγὸ τῆς ἐπανάστασης, τὸ Δ.
Καλλέργη. Ἀξίζει νὰ σὰς σοβρίσω ὅς ἕνα πιὰτο σαρακοσιανό, μὴ
πολὺ διαλεχτό, τὴν περιγραφὴ αὐτῆς τῆς μέρας τῆς ἱστορικῆς, παρ-
μένη ἀπὸ τῆς ἐφημερίδας τοῦ καιροῦ. Νὰ τί γράφει ὁ «Λίον» (9
Φεβρ. 1844):

«Τῇ 7 Φεβρουαρίου ἐγένετο ἡ συνθήκη διασκεδάσεως τῶν κα-
τοίκων τῆς πόλεως Ἀθηνῶν κατὰ τὴν θέσιν τοῦ ναοῦ τοῦ Ὀλυμ-
πίου Διὸς και τοὺς περὶ τὸν Ἰλισσοῦ λόφους. Ἀλλὰ τὴν διασκε-
δασιν ταύτην διάσημον κατέστησεν ἡ στρατιωτικὴ τραπέζα τῆς
Φρουρᾶς τῆς Ἐθνικῆς Συνελεύσεως, προπαραινουσαθεῖσα δι' ἀ-
δείας τοῦ Συνταγματάρχου Στρατιωτικοῦ Διοικητοῦ και Φρουρα-
ρχου τῆς Συνελεύσεως κυρίου Δ. Καλλέργη. Τὸ πλῆθος τῶν πολι-
τῶν και ἡ Φρουρὰ μετὰ τοῦ Πυροβολικοῦ και τῆς Χωροφυλακῆς
εἶχον συγκεντρωθῇ ἀπὸ τῆς πρωίας, και περὶ τὴν 1ην ὥραν μ. μ.
προσκειλημμένοι αἱ Α. Α. Μ. Μ. ἐφάνησαν κινήσασαι ἀπὸ τῶν Ἀ-
ντικτόρων ἐπὶ τοῖς ὑποδοχῇν ἔδραν τοῦ Συνταγματάρχου Δ. Καλ-
λέργη μετὰ τινων ὑπαίων, τεθεὶς παρὰ τὴν δεξιάν τῶν Α. Α. Μ. Μ.
Ἀπὸ δὲ τοῦ κατέναντι τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς λόφου ἡ κανο-
νοστοιχία ἐτίμησε τὴν ἔλυσιν αὐτῶν δι' 21 βολῶν κανονίου, και

Τὸ πλάτωμα τῶν Στύλων τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς, ὅπως ἦταν
κατὰ τὸ 1840.

(Σκίτσο ἀπὸ φωτογραφία τῆς ἐποχῆς)

πολὺ μνημονεύεσθαι δι' ὅσα ἐδόθησαν δείγματα νεῆς τῆς ἀγάπης
τοῦ Σεβ. Βασιλεὺς ἡμῶν πρὸς τὸν στρατὸν και τοὺς πολίτας.

Ἀκολουθεῖ ἡ περιγραφή τῆς «Ἀθῆνᾶς» (9 Φεβρουαρίου 1844).
«Κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην ὁ Στρατὸς ἐπρόσφερε τράπεζαν ἐν
τῶν λόφον πλῆθος τοῦ Σταδίου, εἰς τὸν Βασιλεὺς και τὴν Βα-
σιλίσσαν, ἀπὸ διάφορα νηστήσιμα φαγητὰ, και σιμὰ τοῦτον διὰ
πότηρια ἀργυρὰ και χρυσωμένα μὲ ἐπιγραφὴν, εἰς μὲν τὸν Σεβ.
Βασιλεὺς: «Τὸ Σύνταγμα καὶ τὸ Βασίλειόν τῆς Ἐλ-
λᾶδος Ὁ Θεὸς νι, ἡ Φρουρὰ τῆς Προτενοῦσης»· εἰς δὲ τὴν
Βασιλίσσαν: «Ὁ Θεὸς νι, ἡ Φρουρὰ τῆς Προτενοῦσης»· εἰς δὲ τὴν
στὴ τῆς Ἐλᾶδος Ἀμαλίας, ἡ Φρουρὰ τῶν Ἀθηνῶν.

Ἡ τελετὴ τῆς τραπέζης ταύτης ἐγένετο λαμπροτάτη, διὰ τὴν ἐν-
μοιότητα τὴν ὁποίαν ὁ Βασιλεὺς και ἡ Βασιλίσσα ἐδείξαν, και διὰ
τὰς ἀπαιτήσεις ἀνευφημίας, αἵτινες ἐσυνόδεσαν τὸν Βασιλεὺς
ὅλον τὸ διάστημα τοῦ γευμάτος και ἀκολουθῶς. Ὅλη σχεδὸν ἡ
νύξ, ἄνδρες και γυναῖκες, ἦσαν ἐξω περὶ τῶν μερῶν ὅπου ἦσαν
ἡ σκηνὴ ἢ τὸ παράσημα τῆς Βασιλικῆς τραπέζης, και ὅλοι οἱ
φῶν τοῦ Σταδίου και τῆς Ἐννεακρόνου ἦσαν οὐκ ἐκπαισμένοι
ἀνθρώποις, καθὼς και αἱ ὁχθαὶ τοῦ Ἰλισσοῦ και αἱ περὶ τὸν Ἰλι-
σον μικραὶ παιδιᾶδες.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

(Ἱστορία τῶν Κουλούμων σοβαρὴ και ἀξιολογαστὴ)

μεταξὺ τῶν ἐσφαγμένων ζητωκραυγῶν τοῦ πολλοῦ λαοῦ αἱ Α. Α. Μ. Μ. προσήλθον ὑπὸ ἐν αὐτοσχέδιον σκηνώματι, ὅπου ὑπῆρχε τρεῖς
Εὐαρεστηθεῖς. Βασιλεὺς, νὰ τὸ δεχθῆτε. Εἶναι μικρὸν τὸ δῶρον, καὶ
μικρὰ και ἡ ἐπικράτεια μᾶλλον εἶναι τὸ αἶσθημα, τὸ ὅποιον αὐτοὶ
τὴν καρδίαν καὶ, ὡς εἶναι μέγα και τὸ μέλλον τῆς ποδῆς πατρίδος καὶ
αὐτοῦ τοῦ μεγάλου μελλοντος τῆς πατρίδος τίθεται ἥδη τὸ θεμελίον. Εἴτε
ἡ θεία Πρόνοια ν' ἀναδείξῃ λαμπρὰν οἰκοδομήν. Ὁ Στρατὸς δὲν εἶχε
πορὰ σταθίων δόξης διὰ τὸν Συνταγματικὸν ἥρωαν.
Ἡ πρὸς τὴν Ὑ. Μ. ἀφοσίωσις και διαγωγή μας θέλει ἀναδειχθῇ και εἰς
τὸ μέλλον οὐδαμῶς κατωτέρα τῆς ὁποίας ἐδείξαμε κατὰ τὴν Ἐθνικὴν Σὺν-
λευσιν. Ζήτω ὁ Βασιλεὺς!

«Μεγαλειότατε!

Οἱ Στρατιῶται τῆς ἐνταῦθα Φρουρᾶς τῆς Συνελεύσεως λαμβάνουσι τὸ
θάρρος νὰ σὰς προσφέρωσι δι' ἡμῶν πρὸς ἐνδομήν τοῦ κυρίου τοῦ
Εὐαρεστηθεῖς. Βασιλεὺς, νὰ τὸ δεχθῆτε. Εἶναι μικρὸν τὸ δῶρον, καὶ
μικρὰ και ἡ ἐπικράτεια μᾶλλον εἶναι τὸ αἶσθημα, τὸ ὅποιον αὐτοὶ
τὴν καρδίαν καὶ, ὡς εἶναι μέγα και τὸ μέλλον τῆς ποδῆς πατρίδος καὶ
αὐτοῦ τοῦ μεγάλου μελλοντος τῆς πατρίδος τίθεται ἥδη τὸ θεμελίον. Εἴτε
ἡ θεία Πρόνοια ν' ἀναδείξῃ λαμπρὰν οἰκοδομήν. Ὁ Στρατὸς δὲν εἶχε
πορὰ σταθίων δόξης διὰ τὸν Συνταγματικὸν ἥρωαν.
Ἡ πρὸς τὴν Ὑ. Μ. ἀφοσίωσις και διαγωγή μας θέλει ἀναδειχθῇ και εἰς
τὸ μέλλον οὐδαμῶς κατωτέρα τῆς ὁποίας ἐδείξαμε κατὰ τὴν Ἐθνικὴν Σὺν-
λευσιν. Ζήτω ὁ Βασιλεὺς!

Ἐν Ἀθήναις τὴν 7 Φεβρουαρίου 1844.

Ἡ παρὰ τὸν στρατιωτικὸν τῆς Φρουρᾶς τῆς Συνελεύσεως ἐκτελεσθῆ
Ἐπιτροπὴ: Στάδης, Ἰωάννου, Χαροφύλας — Γρηγόριος Κανδάρης καὶ
Ιω. Τάγματος, Ἰωάννης Βασιλοπούλου — Ἀπόστ. Μακαριόπουλος —
Θεόδωρος Ὀρφανός, τῶν Εὐζώνων τοῦ Γ' Τάγματος — Παῖλος Σαραντάνης
τῆς Ἐκλεκτῆς Διοχίας — Ἰωάννης Τζίνης, τῆς Ἐλαφρᾶς Διοχίας — Γεώ-
ργιος Νίκας, πυροβολ. — Ἀγγελος Δαλάτης, ἱππεύς.

Ἀνασσα!

Οἱ Στρατιῶται τῆς ἐνταῦθα Φρου-
ρᾶς τῆς Συνελεύσεως λαμβάνουσι τὸ
θάρρος νὰ σὰς προσφέρωσι δι' ἡμῶν
πρὸς ἐνδομήν τοῦ κυρίου τοῦ
Εὐαρεστηθεῖς. Βασιλεὺς, νὰ τὸ δεχθῆτε. Εἶναι
μικρὰ και ἡ ἐπικράτεια μᾶλλον εἶναι τὸ αἶσθημα,
τὸ ὅποιον αὐτοὶ τὴν καρδίαν καὶ, ὡς εἶναι μέγα
και τὸ μέλλον τῆς ποδῆς πατρίδος καὶ αὐτοῦ
τοῦ μεγάλου μελλοντος τῆς πατρίδος τίθεται ἥδη
τὸ θεμελίον. Εἴτε ἡ θεία Πρόνοια ν' ἀναδείξῃ
λαμπρὰν οἰκοδομήν. Ὁ Στρατὸς δὲν εἶχε πορὰ
σταθίων δόξης διὰ τὸν Συνταγματικὸν ἥρωαν.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 7 Φεβρουαρίου
1844.

Ἡ παρὰ τὸν στρατιωτικὸν τῆς Φρουρᾶς τῆς Συνελεύσεως ἐκτελεσθῆ
Ἐπιτροπὴ: Στάδης, Ἰωάννου, Χαροφύλας — Γρηγόριος Κανδάρης καὶ
Ιω. Τάγματος, Ἰωάννης Βασιλοπούλου — Ἀπόστ. Μακαριόπουλος —
Θεόδωρος Ὀρφανός, τῶν Εὐζώνων τοῦ Γ' Τάγματος — Παῖλος Σαραντάνης
τῆς Ἐκλεκτῆς Διοχίας — Ἰωάννης Τζίνης, τῆς Ἐλαφρᾶς Διοχίας — Γεώ-
ργιος Νίκας, πυροβολ. — Ἀγγελος Δαλάτης, ἱππεύς.

Μὲ τὴν αὐτὴν ἐπεὶ ἐπὶ
στρεψαν εἰς τὰ Ἀντικτόρα παρ-
πὴν αἱ Α. Α. Μ. Μ. και ἡ Φρου-
ρὰ ἐπαρῆλθεν εἰς τοὺς στρατι-
κὰς μὲ τὴν αὐτὴν εἰσιν. Κατ'
αὐτὴν τὴν διασκεδασιν ἡ εἰρη-
ριστικὴ τῶν πολιτῶν ἐν γυναι-
κῇ ὑπῆρξεν ὑπερβολικὴ, ἡ δὲ
μέρα τῆς 7 Φεβρουαρίου θέλει
μνημονεύεσθαι δι' ὅσα ἐδόθησαν δείγματα νεῆς τῆς ἀγάπης
τοῦ Σεβ. Βασιλεὺς ἡμῶν πρὸς τὸν στρατὸν και τοὺς πολίτας.

Ἀκολουθεῖ ἡ περιγραφή τῆς «Ἀθῆνᾶς» (9 Φεβρουαρίου 1844).
«Κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην ὁ Στρατὸς ἐπρόσφερε τράπεζαν ἐν
τῶν λόφον πλῆθος τοῦ Σταδίου, εἰς τὸν Βασιλεὺς και τὴν Βα-
σιλίσσαν, ἀπὸ διάφορα νηστήσιμα φαγητὰ, και σιμὰ τοῦτον διὰ
πότηρια ἀργυρὰ και χρυσωμένα μὲ ἐπιγραφὴν, εἰς μὲν τὸν Σεβ.
Βασιλεὺς: «Τὸ Σύνταγμα καὶ τὸ Βασίλειόν τῆς Ἐλ-
λᾶδος Ὁ Θεὸς νι, ἡ Φρουρὰ τῆς Προτενοῦσης»· εἰς δὲ τὴν
Βασιλίσσαν: «Ὁ Θεὸς νι, ἡ Φρουρὰ τῆς Προτενοῦσης»· εἰς δὲ τὴν
στὴ τῆς Ἐλᾶδος Ἀμαλίας, ἡ Φρουρὰ τῶν Ἀθηνῶν.

Ἡ τελετὴ τῆς τραπέζης ταύτης ἐγένετο λαμπροτάτη, διὰ τὴν ἐν-
μοιότητα τὴν ὁποίαν ὁ Βασιλεὺς και ἡ Βασιλίσσα ἐδείξαν, και διὰ
τὰς ἀπαιτήσεις ἀνευφημίας, αἵτινες ἐσυνόδεσαν τὸν Βασιλεὺς
ὅλον τὸ διάστημα τοῦ γευμάτος και ἀκολουθῶς. Ὅλη σχεδὸν ἡ
νύξ, ἄνδρες και γυναῖκες, ἦσαν ἐξω περὶ τῶν μερῶν ὅπου ἦσαν
ἡ σκηνὴ ἢ τὸ παράσημα τῆς Βασιλικῆς τραπέζης, και ὅλοι οἱ
φῶν τοῦ Σταδίου και τῆς Ἐννεακρόνου ἦσαν οὐκ ἐκπαισμένοι
ἀνθρώποις, καθὼς και αἱ ὁχθαὶ τοῦ Ἰλισσοῦ και αἱ περὶ τὸν Ἰλι-
σον μικραὶ παιδιᾶδες.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΕΣ ΤΡΑΓΩΔΙΕΣ

ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ ΜΙΣΟΣ

Τὸ εἰδύλλιο ἐνὸς Σερέου συνταγματάρχου και
μιάς Κερκυραίας κόρης. Ἐνας ἔρωτας ποὺ
φτάνει σὲ γάμο και καταλήγει σὲ μίσος. Ὁ
κανονισμὸς τῆς Στρατῶνας στὴ σύζυγο! Τὸ
παιδί και ἡ διατάξεις τοῦ ἀντρογύνου. Ἀπὸ
τὸ ἀπέναντι μπαλκόνι. Ὁ Πέτροβιτς φεύγει
στὴ Σερεία. Μετὰ δύο ἔτη. Ἡ φωτογραφία
τοῦ ὄρκου ἀγορεύ. Μιὰ σατανικὴ ἐκδίκησις.
Τὰ λόγια ἐνὸς σερέου.

«Ὡς κραταία μὲν ἡ Ἀγάπη, δεινὸν
δὲ τὸ Μίσος!».

Ἐνας ἀρχαῖος σοφὸς εἶπε τὴν ἀλήθεια
αὐτὴ, ποὺ ἐφαρμόζεται σὰν θλιβερὸς ἐπὶ-
λογος στὴ δραματικὴ ἱστορία ποὺ θὰ διηγηθῶμεν.

Στὴν καρὸ τοῦ Πολέμου, ποὺ μαζεψήσανται τόσο ξένοι στὴν Κέρ-
κυρα, ἕνας Σερέος συνταγματάρχης, Πέτροβιτς ὀνομαζόμενος, εἶδε
μιὰν ὁμοία κόρη, μὲ προσφίλ ποὺ θύμιζε τ' ἀρχαῖα γλυπτικὰ πρότυπα.
Κ' ἦναι κατάληκτος. Ὁ Πέτροβιτς εἶχε καταρῖναι στὸ νησί τῶν
Φαιάκων σχεδὸν ὅπως ὁ Ὀδυσσεύς, δηλαδὴ ἔπειτα ἀπὸ διάφορες τα-
λαιπασίες, κατὰ τὴν περιήγησιν ἐκείνῃ γενικῇ ὑποχώρησιν τοῦ Σερέου
στρατοῦ καὶ Μακεδονία, μετὰ τὴν Αὐστριακὴν εἰσβολήν.

Εἶδε λοιπὸν τὴν Κερκυραία κόρη, στὴν ἀσφαλίαν, εὐθὺς καὶ ἐ-
πιτιμήσας τὴν Ναιάδα... Καὶ τὴν ἀγάπησε. Ἡ γνωριμία δὲν ἐ-
γίνετο νὰ γίνῃ. Ἡ κόρη μιλοῦσε ὁρᾶτα τὰ Γαλλικά, ὅπως καὶ ὁ συν-
ταγματάρχης. Καὶ σὲ λίγων καρὸ τὴν ἐξήγησε σὲ γάμο, καὶ ἡ Ἑλλη-
νίδα δέχτηκε εὐχάριστα νὰ γίνῃ σύντροφος τῆς ζωῆς τοῦ Σερέου
ἀδυνατιστοῦ, ἂν καὶ ἦταν ἀρκετὰ νεώτερη ἀπ' αὐτόν...

Οἱ ἀρραβῶνες τοὺς ἐγίναν πανηγυρικοὶ, καὶ οἱ ἀρραβωνιασμένοι
ἀπέστειλαν ἐν ἀχώριστο ζευγάρῳ. Ἐβγαίνουν σιγὰ σὲ περιπάτους
ἐρημικοὺς καὶ παραδομένοι στὴν ἐρωτικὴν τοὺς οἰκτὴν ἐπ' ἡμῶν
τίσιν ἂν τὴν Χίμαιρα, ὅπως λέει καὶ ὁ ποιητὴς Ρενιέ...

Ὁ Σερέος ἀσυνείητος διατυμπανίζει τὸν ἐρωτὰ τὸν παντὸς, καὶ ἦταν
ἐπιτημέσιος, σὰν πρωτοετὴς φοιτη-
τῆς ποὺ εἶχε χάσει τὴν καρδίαν του
στὴ Σπανιά... Ὁ Πέτροβιτς εἶ-
χε βρεῖ — ἔλεγε — τ' ὄνειρό του στὴ
γλυκὴν σιμαχικὴ χώρα, στὸ ποι-
ητικὸ νησί, ὅπου τὰ πάντα μιλοῦν
γὰ τὴν Ζωὴ καὶ τὴν Ἀγάπην...

Ἡ οἰκονομία τῆς κόρης ἦταν μιὰ
ἀπὸ τίς καλύτερες τῆς Κέρκυρας.
Οἱ γάμοι ἦσαν μὲ κάθε ἐπισημο-
τητα. Οἱ νύμφαι ἐπείρασαν τὸ
σῆμα τοῦ μέλιτος σὲ κάποια ἐξο-
χὴ, καὶ κατὰ τὸ φθινόπωρο ξανα-
γύρισαν στὴ πόλιν, ὅπου ἐγκαταστά-
θηκαν.

Τότε οἱ γονεῖς τῆς νύμφης ὤρ-
ησαν νὰ μαγεύουν κάποια ψυχρο-
τητα ἀνάμεσα στὸ ἀντρόγυνο. Ἡ
κόρη τοὺς δὲν ἔλεγε τίποτα, ἀλλὰ
στὴ σιωπὴ τῆς ὁλῆς, στὴν ἀφω-
νὴ ἐγκατέστησεν, ἐκεῖνοι δια-
σφάνονταν πολὺ.

Τέλος, δὲν ἄργησαν νὰ καταλά-
βουν ὅτι ὁ γάμος τοὺς — μετὰ τὴν
ὁρᾶν τῆς πρώτης σιγῆς — σελήνης
— εἶχε ξαναγίνει ὅτι ἦταν πρῶτα.
Δηλαδὴ ὁ ἀπότομος στρατιωτικὸς,
ποὺ εἶχε τὴν ἀξίωσιν νὰ ἐφαρμόσῃ
τὴν γυναῖκα του τὰς μεθόδους τοῦ
στρατιωτικοῦ κανονισμοῦ. Ἐπὶ πα-
ραβλήματι, γὰρ τὴν παραμικρὴ ἀ-
φορμῇ, τῆς ἐπέβαλε νὰ σταθῇ ὁρ-
η, σὲ μιὰ γωνίᾳ, μὲ τὸ ἓνα πόδι!

Ἦτανε λοιπὸν τραγὸς! Σχεδόν, ἡ
μυρία ἦταν ἀνυπόφορος... Πῶς
ἀλλοτρίωνται νὰ ἐξηγηθῶν δι' αὐτὰ;

Στὸ μεταξύ, ἐγεννήθηκε ἓνα παι-
δί. Ἡ μεγαλύτερη αὐτὴ ἀπ' ὅσες
αἱ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς Ὀδοντοῦ γὰρ ἔνα
παῖδι, δὲν ὑπῆρξε ἱκανὴ νὰ κἀν
μυλωνάτῃ τὴν ψυχὴ τοῦ πατέρα.
Ἀγνοοῦσε, βέβαια, τὸ παιδί του,
ἀλλὰ κακομεταχειροῦνταν τὴ μητέ-

Ὁ Νικητὴς τοῦ Μ. Ναπολέοντος στὸ Βατερλώ Ἀγγλός
στρατηγὸς Οὐέλλινγκτον.

σα μὲ τρόπους ποὺ σιγὰ-σιγὰ γίνηκαν ἀληθινὸ μαρτύριο...

Οἱ γονεῖς τῆς Κερκυραίας ἀναγκάστηκαν, τέλος, νὰ ἐπεί-
θουν, ἀλλ' αὐτὸ ἐξερέθηκε σὲ ἀπίστευτο βαθμὶ τὸ γάμο τοὺς
καὶ ἀκατανόητο σύζυγο: Τὴν ἴδια μέρα ἐπῆρε τὸ παιδί, ἐγκα-
τεστάθη σ' ἓνα δωμάτιο τοῦ ἀπέναντι ξενοδοχείου ὅπου καὶ ἐ-
δήλωσε στὸν πεθερὸ τοῦ ὅτι δὲν ἐννοεῖ νάχη πιά καμιά σχέση
μὲ τὴν κόρη τοὺς, τὴν ὁποίαν παθεῖ νὰ θεωρῇ γυναῖκα τοῦ!
«Ἀσυνφωνία χαρακτηριστῶν», ἔλεγε.

Ἀπὸ τότε ἄρχισαν νέα βάσανα γὰρ τὴ δυστυχισμένη αὐτὴ
νέα. Ἦταν ἀναγκασμένη νὰ βλέπῃ τὸ παιδάκι τῆς ἀπὸ τὸ
μπαλκόνι, χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ τὸ πλησιάσῃ, νὰ τὸ πάρῃ στὴν
ἀγκυάλῃ τῆς, νὰ τὸ περιποιηθῇ... Κι' ὅταν τὸ παιδάκι ὄπλωνε
ἀπ' ἄντρον τὰ χεράκια του καὶ τὴν ἐκαλοῦσε κλαίγοντας, φα-
νερῶνταν στὸ μπαλκόνι ὁ θρηϊδὸς πατέρας, τὸ ἀρπάζε μέ-
σα, καὶ πολλὲς φορὲς τὸ ἔδεχνε!

Ἀγνωστο τί εἶχε συμβεῖ στὴν ὁλοκαίρ ἐκείνῃ καρδίᾳ. Τὸ βέ-
βαιον ὅμως εἶνε ὅτι ὁ Πέτροβιτς μισοῦσε μὲ θανάσιμον μίσος
τὴν γυναῖκα του. Οἱ Κερκυραῖοι, μάλιστα, λένε ὅτι πολλὲς φο-
ρὲς ἔλειπε ὅλη τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὸ δωμάτιό του, ὅπου ἦναι τὸ
παιδί τοῦ ἐγκαταλειμμένου, νηστικῶ, καὶ ἴσως τόκανε ἐπὶ τῆς
δεξιάς γὰρ ν' ἀκούῃ ἀπ' ἄντρον ἡ μητέρα τοὺς θρήνους του καὶ
νὰ παραῤῥεται!... Ἰδοὺ ποὺ εἶχε καταλήξῃ τὸ εἰδύλλιο τοὺς.

Τέλος, μιὰ μέρα ὁ συνταγματάρχης γέννηε ἄφαντος ἀπὸ τὴν Κέρ-
κυρα. Ἐπῆρε τὸ παιδί του καὶ ἔφυγε στὴ Σερεία, μετὰ τὴν ἡττα τῶν
Αὐστριακῶν καὶ τὴν ἀποχώρησίν τοὺς ἀπὸ τὸ Σερέου ἑδραος.

Ἐτέραςαν διὸ χρόνια καὶ ἡ γυναῖκα του δὲν εἶχε λάβει καμιά
εἰδοσίαν... Ἐξαινα, χωρὶς νὰ τὸ περιμένῃ πιά, ὁ ταχυδρόμος τῆς ἔφε-
ρε ἓνα φάκελλο μὲ Σερέου γράμματόσημο. Ἡ Κερκυραία, στὴν ἐπι-
γραφή, ἀ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΑ ΚΟΥΛΟΥΜΑ ΤΟΥ ΜΠΕΡΧΑΜΠΑ

(Διήγημα της Καθαρής Δευτέρας)

Κανένας δεν την γιόρταζε την Καθαρή Δευτέρα όπως ο Νικόλης, ο Μπερχαμπάς.

Πανηγύρις πανηγύρισε και εορτή εορτών γι' αυτόν ή μέρα αυτή... Όλη η εστία της ζωής του κι' όλη του η χαρά ξεχνότανε με χίλια-δύο χρώματα, θ-φθονη και πλουμιστή στις άνοιχτες τών μπα-κάικων επάνω και στα παρατεταγμένα κα-λάδια τών μανάβηδων!

Κανένας πασάς δεν χάρηκε έτσι την άγαστημένη του τη σκιάδα.

Ποτέ δεν κότταζε με τόσο αγάπη τα γλυκά και μαύρα μάτια τών κοριτσιών, σ'α νειάτα του, όπως κότταζε τό-ρα τις έλθες, μεγαλο-μάτες, μαυρομάτες και προκλητικές, στη με-γάλη απλάδα του μπα-κά-λη... Ποτέ δεν χάρ-πε χρυσόδο σόμα γυναι-κας όπως χάρδιε τώρα τα τριζάτα τα λαχανικά, πού φρόσκα, γιοματά και στοργιλά, του β-πόσχονταν τόσες απο-λαύσεις δροσερές και νόστιμες!...

Ποτέ του δεν γλέντησε με τόν κόσμο το ξωφύλο και τόν αποκορητικό, όσο γλέντουσε τώρα, βλέποντας τα κοκκινόσκουφα τα ραπανάκια της σαρακοστής, στοργιλοπόδωπα, ξωφύλα και πιπεριότα, χαρούμενα και γελαστά, σ'άν διαβολάκια καλωσύνης, να πηδούν και να χορεύουνε τριγύρω στο τραπέζι του, σ'άν φασουλίδες που ήρθαν να τόν διασκεδάσουν στο συμπόσιό του!...

Ποτέ χρηματολόγος δεν χάρηκε τις λίρες του, σιρρές χρυσάφι σωριασμένο, όσο ο Νικόλης ο Μπερχαμπάς χαριότανε μπρός σ'όν χρυσόκοκκινο τόν τα-ρμα, που απλωνότανε μέσ' στο βαρέλι, μισροστά του!...

Τα λάτρους τα σαρακοστήα ο Μπερχαμπάς, τα χαριότανε και βλογούσε την ήμερα, που τού τα χά-ριζε άφθονα, σωρούς, βονιά, μέδα στις όλχιονες του λαδιού των θάλασσας, στις σάλτσες τους, στα ροδάλα τα ξύδια τους, στις δομές και τα μπαχα-ρικά τους!...

Γιατί ο κόσμος τώρα τελευταία χάλασε. Από τα ξενοδοχεία καταργήθηκαν τα νηστήρια. Κρέας παντού και πάντοτε, κρέας σ'α μαγεύα, σ'α ρεστωράν, σ'α λαϊκά και σ'α ξενοδοχεία της πολυτελείας.

Κρέας Τετάρτη και Παρασκευή, κρέας στις έξο-ρεσμες ήμερες, τών αυστηρών νηστειών, σ'άν να μ'α κατοικίτια ή Ελλάδα από ανθρώπους, από Χριστιανούς, άλλα από λησταιρία σαρκωδύρα!...

Και μοναχά μιά μέρα έμεινε άγνή, λευκή και πλουμισμένη από χό-τα, μεζέδες και λαχανικά, έλθες και πιπεριές και κρεμμυδάκια, από βόρρα κι' από χαβιάρια και θαλασσινά!...

Η Καθαρή Δευτέρα!

Λοιπόν πώς να μ'α την γιορτάση εξαιρετικά ο Μπερχαμπάς την άγια αυτή ήμερα, την άλη-θινή ήμερα του Θεού, πώς να μ'α την χαρή, να μ'α τη δοξάση, χοροφάγος αυτός, άρεοφάγος από τούς μοναδικούς, φίλος επιστήθιος του Πλάτωνος Δρακούλη και του Σπαθάρη Ισάβιος σινάδελφος;

Μπορεί να τόν πειράζανε καμιά φορά οι έλ-λοι στο καφενείο, όταν τελειώναν την πρόφα-τους, και βγάζοντας τα ρολόγια τους, βλέπανε πώς ήταν μεσημέρι!

—Βρέ, δώδεκα ή ώρα!... Πάμε για φαί!... Και έπειτα, γυρίζοντας σ'όν Μπερχαμπά:

—Και σ'α πού θα β ο σ κ ή σ η ς, Νικόλαη, σήμερα;

Ο Νικόλαος δεν θυμόνε. Δεν θυμόνε τίπο-τα ούτε όταν τού άστειεύονταν ο Κώστας Κε-ρεστές ο δικηγόρος, σ'άν γύριζε άπ' την Άγορά, κρατώντας ένα καθημαγμένο μπουτάκι με τόν δάχτυλο τού ενός χεριού, μακριά να μ'α την τσάξη στο πανοφύδι, κι' από τώ άλλο, δικηγο-γίες, παραμάσκαλα, χαρτιά κιτριμισμένα με φα-γόμενα περσικά. Δείχνοντάς του τώ ξεστό ά-κόμα κρέας τού άκακου άρνου ή Κερεστές τού φώναζε:

—Νά, κύρ-Νικόλη, πώς ζή ο κόσμος!...

Νά, κύρ-Νικόλη, πώς ζή ο κόσμος!...

Νά, κύρ-Νικόλη, πώς ζή ο κόσμος!...

Νά, κύρ-Νικόλη, πώς ζή ο κόσμος!...

Νά, κύρ-Νικόλη, πώς ζή ο κόσμος!...

Νά, κύρ-Νικόλη, πώς ζή ο κόσμος!...

Κροκοτάς, κρέας, να σ'α βλέπτε ο Θεός!...

Και έσυνεπε τώ ερρωσ'α κι' έπλάταγχε τη γλώσσα του σ'άν να τ'α έρωσε ψημένο, ροδοκοκκινισμένο.

—Χαράκιμ σου! τού άπαντούσε ο Νικόλης, έφθ δεν θέλω ούτε να τώ βλέπω!

—Μην παρατρώς χορτάρια, Νικόλη, γιατί θ' άρχισης να βελάζης σ'άν τις προβατίνες!... Έρ-χου!... Μά σκορδάκι στο φούρνο θα τώ ψησώ. Έρχου να σ'α κάνω τώ τραπέζι, να φάς κι' έσύ μιά φορά σ'άν άνθρωπος!...

—Όχι, ευχαριστώ! Πάρε στο τραπέζι τώ σ'αλιά σου!...

Τά χαριότανε τώ νη-στήσιμα ο Νικόλαος, τώ τραγουδούσε, τούς καλομλούσε μιστικά από μέσα του, τώ χάρδιε με τώ μάτι, μεταχειρί-ζονταν τις πιο τρυφερές λέξεις γι' αυτό. Και τό-ρα που ήρθαν άφθονα, θά τώ γλέντηση. Θά γλέντηση με τώ δώρο αυτό τού Θεού. Πήρε πεντακοσάρες με κρασί, και έλαγίνες ξεστές κρεμμυδάκια με τώ μακρούλα τούς πόδια!...

Και ήρθαν χοροπηδώντας τώ φρέσκα και έλαγίνες ξεστές κρεμμυδάκια με τώ μακρούλα τούς πόδια!...

Και ήρθαν χοροπηδώντας τώ φρέσκα και έλαγίνες ξεστές κρεμμυδάκια με τώ μακρούλα τούς πόδια!...

Και ήρθαν χοροπηδώντας τώ φρέσκα και έλαγίνες ξεστές κρεμμυδάκια με τώ μακρούλα τούς πόδια!...

Και ήρθαν χοροπηδώντας τώ φρέσκα και έλαγίνες ξεστές κρεμμυδάκια με τώ μακρούλα τούς πόδια!...

Και ήρθαν χοροπηδώντας τώ φρέσκα και έλαγίνες ξεστές κρεμμυδάκια με τώ μακρούλα τούς πόδια!...

Και ήρθαν χοροπηδώντας τώ φρέσκα και έλαγίνες ξεστές κρεμμυδάκια με τώ μακρούλα τούς πόδια!...

Και ήρθαν χοροπηδώντας τώ φρέσκα και έλαγίνες ξεστές κρεμμυδάκια με τώ μακρούλα τούς πόδια!...

Και ήρθαν χοροπηδώντας τώ φρέσκα και έλαγίνες ξεστές κρεμμυδάκια με τώ μακρούλα τούς πόδια!...

Και ήρθαν χοροπηδώντας τώ φρέσκα και έλαγίνες ξεστές κρεμμυδάκια με τώ μακρούλα τούς πόδια!...

Και ήρθαν χοροπηδώντας τώ φρέσκα και έλαγίνες ξεστές κρεμμυδάκια με τώ μακρούλα τούς πόδια!...

Και ήρθαν χοροπηδώντας τώ φρέσκα και έλαγίνες ξεστές κρεμμυδάκια με τώ μακρούλα τούς πόδια!...

Και ήρθαν χοροπηδώντας τώ φρέσκα και έλαγίνες ξεστές κρεμμυδάκια με τώ μακρούλα τούς πόδια!...

Και ήρθαν χοροπηδώντας τώ φρέσκα και έλαγίνες ξεστές κρεμμυδάκια με τώ μακρούλα τούς πόδια!...

Και ήρθαν χοροπηδώντας τώ φρέσκα και έλαγίνες ξεστές κρεμμυδάκια με τώ μακρούλα τούς πόδια!...

Και ήρθαν χοροπηδώντας τώ φρέσκα και έλαγίνες ξεστές κρεμμυδάκια με τώ μακρούλα τούς πόδια!...

Και ήρθαν χοροπηδώντας τώ φρέσκα και έλαγίνες ξεστές κρεμμυδάκια με τώ μακρούλα τούς πόδια!...

Και ήρθαν χοροπηδώντας τώ φρέσκα και έλαγίνες ξεστές κρεμμυδάκια με τώ μακρούλα τούς πόδια!...

Και ήρθαν χοροπηδώντας τώ φρέσκα και έλαγίνες ξεστές κρεμμυδάκια με τώ μακρούλα τούς πόδια!...

Και ήρθαν χοροπηδώντας τώ φρέσκα και έλαγίνες ξεστές κρεμμυδάκια με τώ μακρούλα τούς πόδια!...

Και ήρθαν χοροπηδώντας τώ φρέσκα και έλαγίνες ξεστές κρεμμυδάκια με τώ μακρούλα τούς πόδια!...

Και ήρθαν χοροπηδώντας τώ φρέσκα και έλαγίνες ξεστές κρεμμυδάκια με τώ μακρούλα τούς πόδια!...

Και ήρθαν χοροπηδώντας τώ φρέσκα και έλαγίνες ξεστές κρεμμυδάκια με τώ μακρούλα τούς πόδια!...

Και ήρθαν χοροπηδώντας τώ φρέσκα και έλαγίνες ξεστές κρεμμυδάκια με τώ μακρούλα τούς πόδια!...

Και ήρθαν χοροπηδώντας τώ φρέσκα και έλαγίνες ξεστές κρεμμυδάκια με τώ μακρούλα τούς πόδια!...

Και ήρθαν χοροπηδώντας τώ φρέσκα και έλαγίνες ξεστές κρεμμυδάκια με τώ μακρούλα τούς πόδια!...

Και ήρθαν χοροπηδώντας τώ φρέσκα και έλαγίνες ξεστές κρεμμυδάκια με τώ μακρούλα τούς πόδια!...

Κροκοτάς, κρέας, να σ'α βλέπτε ο Θεός!...

Και έσυνεπε τώ ερρωσ'α κι' έπλάταγχε τη γλώσσα του σ'άν να τ'α έρωσε ψημένο, ροδοκοκκινισμένο.

—Χαράκιμ σου! τού άπαντούσε ο Νικόλης, έφθ δεν θέλω ούτε να τώ βλέπω!

—Μην παρατρώς χορτάρια, Νικόλη, γιατί θ' άρχισης να βελάζης σ'άν τις προβατίνες!... Έρ-χου!... Μά σκορδάκι στο φούρνο θα τώ ψησώ. Έρχου να σ'α κάνω τώ τραπέζι, να φάς κι' έσύ μιά φορά σ'άν άνθρωπος!...

—Όχι, ευχαριστώ! Πάρε στο τραπέζι τώ σ'αλιά σου!...

Τά χαριότανε τώ νη-στήσιμα ο Νικόλαος, τώ τραγουδούσε, τούς καλομλούσε μιστικά από μέσα του, τώ χάρδιε με τώ μάτι, μεταχειρί-ζονταν τις πιο τρυφερές λέξεις γι' αυτό. Και τό-ρα που ήρθαν άφθονα, θά τώ γλέντηση. Θά γλέντηση με τώ δώρο αυτό τού Θεού. Πήρε πεντακοσάρες με κρασί, και έλαγίνες ξεστές κρεμμυδάκια με τώ μακρούλα τούς πόδια!...

Και ήρθαν χοροπηδώντας τώ φρέσκα και έλαγίνες ξεστές κρεμμυδάκια με τώ μακρούλα τούς πόδια!...

Και ήρθαν χοροπηδώντας τώ φρέσκα και έλαγίνες ξεστές κρεμμυδάκια με τώ μακρούλα τούς πόδια!...

Και ήρθαν χοροπηδώντας τώ φρέσκα και έλαγίνες ξεστές κρεμμυδάκια με τώ μακρούλα τούς πόδια!...

Και ήρθαν χοροπηδώντας τώ φρέσκα και έλαγίνες ξεστές κρεμμυδάκια με τώ μακρούλα τούς πόδια!...

Και ήρθαν χοροπηδώντας τώ φρέσκα και έλαγίνες ξεστές κρεμμυδάκια με τώ μακρούλα τούς πόδια!...

Και ήρθαν χοροπηδώντας τώ φρέσκα και έλαγίνες ξεστές κρεμμυδάκια με τώ μακρούλα τούς πόδια!...

Και ήρθαν χοροπηδώντας τώ φρέσκα και έλαγίνες ξεστές κρεμμυδάκια με τώ μακρούλα τούς πόδια!...

Και ήρθαν χοροπηδώντας τώ φρέσκα και έλαγίνες ξεστές κρεμμυδάκια με τώ μακρούλα τούς πόδια!...

Και ήρθαν χοροπηδώντας τώ φρέσκα και έλαγίνες ξεστές κρεμμυδάκια με τώ μακρούλα τούς πόδια!...

Και ήρθαν χοροπηδώντας τώ φρέσκα και έλαγίνες ξεστές κρεμμυδάκια με τώ μακρούλα τούς πόδια!...

Και ήρθαν χοροπηδώντας τώ φρέσκα και έλαγίνες ξεστές κρεμμυδάκια με τώ μακρούλα τούς πόδια!...

Και ήρθαν χοροπηδώντας τώ φρέσκα και έλαγίνες ξεστές κρεμμυδάκια με τώ μακρούλα τούς πόδια!...

Και ήρθαν χοροπηδώντας τώ φρέσκα και έλαγίνες ξεστές κρεμμυδάκια με τώ μακρούλα τούς πόδια!...

Και ήρθαν χοροπηδώντας τώ φρέσκα και έλαγίνες ξεστές κρεμμυδάκια με τώ μακρούλα τούς πόδια!...

Και ήρθαν χοροπηδώντας τώ φρέσκα και έλαγίνες ξεστές κρεμμυδάκια με τώ μακρούλα τούς πόδια!...

Και ήρθαν χοροπηδώντας τώ φρέσκα και έλαγίνες ξεστές κρεμμυδάκια με τώ μακρούλα τούς πόδια!...

Και ήρθαν χοροπηδώντας τώ φρέσκα και έλαγίνες ξεστές κρεμμυδάκια με τώ μακρούλα τούς πόδια!...

Και ήρθαν χοροπηδώντας τώ φρέσκα και έλαγίνες ξεστές κρεμμυδάκια με τώ μακρούλα τούς πόδια!...

Και ήρθαν χοροπηδώντας τώ φρέσκα και έλαγίνες ξεστές κρεμμυδάκια με τώ μακρούλα τούς πόδια!...

Και ήρθαν χοροπηδώντας τώ φρέσκα και έλαγίνες ξεστές κρεμμυδάκια με τώ μακρούλα τούς πόδια!...

Και ήρθαν χοροπηδώντας τώ φρέσκα και έλαγίνες ξεστές κρεμμυδάκια με τώ μακρούλα τούς πόδια!...

Και ήρθαν χοροπηδώντας τώ φρέσκα και έλαγίνες ξεστές κρεμμυδάκια με τώ μακρούλα τούς πόδια!...

Και ήρθαν χοροπηδώντας τώ φρέσκα και έλαγίνες ξεστές κρεμμυδάκια με τώ μακρούλα τούς πόδια!...

Και ήρθαν χοροπηδώντας τώ φρέσκα και έλαγίνες ξεστές κρεμμυδάκια με τώ μακρούλα τούς πόδια!...

Και ήρθαν χοροπηδώντας τώ φρέσκα και έλαγίνες ξεστές κρεμμυδάκια με τώ μακρούλα τούς πόδια!...

Και ήρθαν χοροπηδώντας τώ φρέσκα και έλαγίνες ξεστές κρεμμυδάκια με τώ μακρούλα τούς πόδια!...

και τραγουδούσε ο Νικόλης ο Μπερχαμπάς την Καθαρή Δευτέρα:

Πιερίά μου, πιερίά μου
σ' έχω μέσα στην... κοιλιά μου.

Και έστειλε και δυό τηλεγραφήματα σ'όν κ. Δρακούλη:

Σήμερον την μεγαλειέραν ήμεραν της χορτοφαγίας, χαιρετώ
υμ'α τόν πρόδρομόν της άρεοφάγίας έν Ελλάδα, και λυπούμαι μη
δυναμένος να σ'α άποστείλω μπουκέτα λαχανιδών και κόκκινο
άνθρακτο στεφάνι έν ραπάνων.

Κ' ήθε άμέσως άπάντησης στο τηλεγράφημά του:

Έξακολουθήσατε άγώνα.

Και ξαναηλέγραφης ο κύρ-Νικόλης ο Μπερχαμπάς:

Από πρώας άγωνίζομαι. Δεν έμεινε μαρούλι και σαλατικό!...

Πίλω μέσα εις την φάσαν!... Έρρωσθε και καρδαμούσθε. Πίνω
εις ήγειν σας.

Και έπε... Έπε και χάλεσε όλα τώ λαχανικά γι'α να χορήγη μαζί
τους. Και τού άνηκε πώς ήρθαν όλα τώ φρέσκα κρεμμυδάκια, χο-
ροπηδώντας άπάνω στα μακρούλα και πράσινα ποδάρια τους, τα
σκορδα με άνασημαμένα από την τρέλλα τού γλέντιού τώ άσπρα τούς
μαλά, και σπρόκθηκαν ή μυτερές κατσούλες τών κόκκινων ραπανιών,
και βγήκανε από τώ χαρτί τώ βρεχτοκοκκίνο, και σούσανε τις μακρονές
σπές τών τ' άξωματα, στο λάτομα, και πηδούσαν ή έλθες άπάνω
στο τραπέζι, μαδρες σ'άν τρέλλα καλογράνια πού στριφογυ-
ρίζαν, και βγήκαν από τώ πιάτα τώ σαλατικά και μέθισαν, θαρρείς,
απ' τώ κρασί πού άπάνω τους χινότανε, κι' αυτά τώ τραπέζι, τώ
δένδρο, ή καρέλες, ή μάνδρες, ή βατονιές και τώ βονιά, και χό-
ρεν τρέλλο χορό δόλοκληρη ή φύσις!...

Καλώς την τη Σαρακοστή
με σκορδα, με κρεμμυδάκια...
τρία - ρία - ρό!...

Ζήτω ή νηστεία!...

Και όταν πιά όλα τριγύρω θάμ-
ποσαν, έσως και νύχτωσε—
πώς έφερε!—, σηκώθηκε κι' ο
Μπερχαμπάς γι'α να γυρίση σπίτι
του.

Μα πιάτα και καθίσματα, έλθες
και κρεμμυδόποια, θαρρείς πώς
τον επιδοζαν. Δέντρων κορμοί,
τσιτάκια, μάντρες κι' άγκωνά-
ρια τούζες πώς τόν κρατούσαν!...

Μισροστά του σ'άν να βγαίνανε,
πίσω να τόν γυρίσουν!... Μά ο
Μπερχαμπάς έπέμεινε να πιά στο
σπί του. Κι' όταν ένα μεγάλο
λαβρά, ίσως να ήτανε και μάντρα,
τον έπαιρνε να περάση, ο Μπερ-
χαμπάς το έαρωσε:

Ζήτω ή νηστεία, βρέ!...

Τώ άγκωνάρι έπεσε κάτω κι'
απ'α τούρα χόρουν γύρω του.
Και μέσα σ'όν Κολοκύθιον τόν
τρέλλο χορό, βρόδηκε κι' έ-
κινεσέ κάτω. Και τότε κάτω κόκ-
κινο πλυντήριο τού στόμα του, πιο
ξεστό απ' τώ κρασί.

Έκτισε εις ήγειν!...

Πιό ξεστό απ' τώ κρασί, αλλά
σ'άν τόν κρασί τήν πρώτη
γέση.

Κάτι άλλο γιοματάρι ά-
ναξέ;

Αλλά δέν μπόρεσε περισσότερα να π'α. Τώ κατακόκκινο αυτό κρασί
τού έπαιζε τώ στόμα!...

Τόν μάζωσαν μεθυσμένο, άναίσθητο απ' τώ κρασί, στοιχειωμένο
στο στόμα, κατακοιμένο!...

Κ' έτσι ο Μπερχαμπάς γιόρτασε μέν την Τεσσαρακοστή, αλλά
παρέθη τή νηστεία, γιατί μεθυσμένος όπως ήτανε, έπεσε και έθαψε...
τά μυστά του!...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΛΑΪΚΑ ΔΙΣΤΙΧΑ

Άνθρωπος σ'άν παντρευτή δέν πρέπει να χορήγ
μόν με σ'α σ'όν άπο τόν σπύρι να γυρή.

Εν' άνθρωπος ένος παρ, κι' εν' άλλοι πέντε σ' άσπρο
να έινε κι' άλλοι κάμποσοι κ' άξίζουν ένα κάστρο.

Η άδερφή τών άδερφών χορό σ'αυρό τόν έχει,
παι να άμωρη στο σ'αυρό κι' άμωρη σ' άνομα του.

Κινέας να μην πιστέψη άρχη όσο να ιδή τώ τέλος,
κι' άποως πιστέψη στην άρχη, θα μένει γελασμένος.

Ο έρωτας άρχη-άρχη έινε γλυκός σ'άν γάλα,
να σ'άν ριζώση στην καρδιά βγίνει κλαδιά μεγάλα.

Πώς σ'άνος, πού θαλάσσα, πού βρούς δέν θο-
(άμνη;)

Πώς έχει άγίαση στην καρδιά και δέν την φανε-
(άμνη;)

Χωρίς τού Θεού τώ θέλημα τώ δένδρο δέν άνθίζουν.
κι' άν τόνε κάγουν τόν άνδρ άγέρας τόν τινάζει.

Χωρίς τού Θεού τώ θέλημα τώ δένδρο δέν άνθίζουν.
κι' άν τόνε κάγουν τόν άνδρ άγέρας τόν τινάζει.

Χωρίς τού Θεού τώ θέλημα τώ δένδρο δέν άνθίζουν.
κι' άν τόνε κάγουν τόν άνδρ άγέρας τόν τινάζει.

Χωρίς τού Θεού τώ θέλημα τώ δένδρο δέν άνθίζουν.
κι' άν τόνε κάγουν τόν άνδρ άγέρας τόν τινάζει.

Χωρίς τού Θεού τώ θέλημα τώ δένδρο δέν άνθίζουν.
κι' άν τόνε κάγουν τόν άνδρ άγέρας τόν τινάζει.

Χωρίς τού Θεού τώ θέλημα τώ δένδρο δέν άνθίζουν.
κι' άν τόνε κάγουν τόν άνδρ άγέρας τόν τινάζει.

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟΥ κ. ΧΡ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗ

Ο ΓΚΙΩΝΗΣ

Ήταν μιά φορά δυό αδέρφια πολύ άγαπημένα, ο ένας ξενίτης
και ο άλλος πιστός. Ο ξενίτης λέγονταν Μαλώνης και ο πιστός
Γκιώνης. Ο ξενίτης ήταν μεγαλειέρος και ο πιστός μικρότερος.

Στις δέκα τού Μαγισού ήταν γι'α να κουρέσουν τώ σ'αχτά και ο
Γκιώνης φώναζε και τόν Μαλώνη απ' τώ χωράρι γι'α να τόν βοηθήση.

Έτσι άπου κουρέσαν δοκήθηκαν ότι λείπει ένα κατσάκι λαόρο. Ο Ώσα-
ποδός έγει να κινή πολύ με τώ λαόρο τώ κατσάκι.

Μπαρ Γκιώνη, λέει ο Μαλώνης τ' άδερφού του, μού φαίνεται
πώς ο Λιάρος βελάζει κάτω στη ρεμματιά.

Κι' εγώ τ' άκούω, άπολογήθηκε ο Γκιώνης. Αυτός θάνα!...

Ένω κονβέντιζαν τώ δυό τ' άδέρφια, μέσα στην πεντάδα της
ρεμματιάς άκούστηκαν τώρα πιο ξάστερα: «μεκεκέ... μεκεκέ... με-
κεκεκέ...»

Πετάξουν και πάρο να τώ κουρέσουμε κι' αυτό, είπε ο Μαλώ-
νης στο Γκιώνη.

Ο Γκιώνης κινήσε στη στιγμή και όσο πάανε και ζύγωνε στη
ρεμματιά, τόσο άκούγε πλείτερο τώ βέλσισμα. Άλλά όταν έφτασε
στη ρεμματιά είχε γίνει άφαντος ο Λιάρος. Χαλέυει έδώ, χαλέυει έ-
κει, τίποτε. Γυρίζει πίσω και λέει τού Μαλώνη:

—Χάλεφα κι' άν χάλεφα, τίποτα δέν ήδα!

—Τί λές, μωρέ γκαβέ; άπολογήθηκε ο Μαλώνης.

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—'Η κ. Λιναρδή, χήρα αξιωματικού, πνύσκει με τις δύο κόρες της, την Αλφά και τη Λίνα, στο Κάιρο για να πάρουν την κληρονομία που τους άφησε πεθαίνοντας ένας αδελφός του άνδρός της. 'Εκεί η δυο νέες κ' η μητέρα τους γνωρίζουν το βοηθό του δικηγόρου τους, το Γιώργο Βρανά, ο οποίος τους κάνει εξαιρετικές περιποιήσεις. 'Η Αλφά, όμως, ερωτεύεται τον Γιώργο, ερωτεύεται με τον Γιώργο. Τον αγαπά, ο Βρανάς έρχεται στην 'Αθήνα για ν' αναζητήσει δικηγόρο γραφείο δικό του και να εγκατασταθεί οριστικά, και, φυσικά, βρίσκεται διαρκώς στο σπίτι της κ. Λιναρδής. 'Η Αλφά εινε ευτυχισμένη. 'Η Λίνα όμως υποφέρει φρικτά κ' ένα άπογευμα, τέλος, ο παπός της ξεγελιέται και ξεσπάει ακράτητος... 'Η Αλφά που λατρεύει την αδελφή της και πονεί καταλάβει πως κ' ο Γιώργος λατρεύει τη Λίνα, αποφασίζει να θυσιάσει το αίσθημά της για χάρη της και καλεί το Βρανά σπίτι. Μά ο Βρανάς δεν αγαπάει σοβαρώς ούτε τη Λίνα, ούτε τη Λίνα. Τις ποθεί απλά. Είν' έρωτευμένος τρελά με μία πεταχτή θεατρίτσα, τη Φλόρα Μπαλάντη, η οποία όμως τον περιφρονεί, τον βρίσκει γελοίο κ' εγείρει έναν άσπρο επίλοπο και μπερδεύει, το Βράγγο, ο οποίος περιμένει μάταια το Γιώργο στο σπίτι, βγαίνουν τ' απογευματινό περιπάτο στο δάσος, όπου συναντούν το Λόρη Γαϊδάρη, καθηγητή της άσπαστης στο δάσος, που δίνει στον Λόρη ένα όραμα και συμπαιδεύει νέες, μα δέχεται τον Γιώργο, που τον προσφέρει να συναντήσει κάποιον πελάτη του. 'Επρόκειτο όμως να πάει απλώς στο σπίτι να λημεριάζει στο θέατρο ποίησης η Φλόρα, όπως έκανε πάντα τα βράδια.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Έγινε για λίγες στιγμές σκοτεινό. Στη Λίνα είχαν κάνει βαθεία κ' δονηρή εντύπωση τα λόγια του Λόρη. Θάθελε να τον ρωτήσει γιατί μιλούσε έτσι, γιατί ήταν πάντα τόσο θλιμμένος, τι είχε και έκαναν όποτε έπαινε τις γυναίκες, μα δεν το μπόρεσε. 'Εκείνο όμως που διάταξε να κάνει η Λίνα, τόκουσε η Λίνα. Στη νέα αυτή με τη φλογερή ματιά, τα λόγια του Λόρη προκάλεσαν βαθεία συναισθήματα. Κατάλαβε πως κάποιο σφάλμα ποτρωγόε την καρδιά. Κι' αν και δεν τον γνώριζε παρά από δόλιγους λεπτών, γύρισε και του είπε με κάποια τρυφερότητα στη φωνή:

— Έχετε δικιο, κύριο. Όταν μια καρδιά πληγωθή, δύσκολα γιατρεύεται. 'Η πρώτη αγάπη εινε, αλήθεια, η βαθύτερη, η πιο θεομή για πό φλογερή. Έχετε δικιο, Μονάχα...

Ο Λόρης κάρφωσε το βλέμμα του άναυτος της. Τα λόγια της Λίνας τον παρηγοούσαν και τον νοητεύανε συγχρόνως.

— Μονάχα, συνέχισε η Λίνα, σ' ένα πράγμα είσατε κάπως άδικος και υπερβολικός. Στην ιδέα ποιήσατε για τις γυναίκες, όπως φαίνεται απ' όσα λέτε γι' αυτές κ' απ' τον τρόπο που μιλάτε. Δεν έχετε και τόσο δικιο, κύριο Λόρη, διαλογίζστε το...

— Δεν έχω δικιο; 'Ετσι λέτε;

— Ναι, ναι, δεν έχετε καθόλου δικιο. Έχετε πάθει ότι και τα μικρά που πρωτόπασαν φωτιά και κόρη και πού ναι... — ως δει έχει το χάρισμα της φλόγας και... Θέλω να το πω: δεν πρέπει να κρίνουμε όλες τις γυναίκες, έχοντας όπ' όλην μας τη μά και μόνη γυναίκα, την κορφή γυναίκα που μάς πρόσφερε. 'Υπάρχουν καλές και άσπαστες γυναίκες, όπως υπάρχουν καλοί και άσπαστοι άνδρες. Μά υπάρχουν και καλές και πιστές κ' άφοσιωμένες γυναίκες. Πρέπει μάλιστα να δεχτήτε πως η δεύτερη εινε η περισσότερο. Διαφορετικά, θα γέμιζε ο κόσμος από χωρισμένους, από ήρωες δραμάτων πηής, από παρκαμένους κ' απογοητευμένους. Δεν θα ήπιχε ούτε έρωτας, ούτε γάμος...

Τα λόγια της Λίνας έκαναν εξαιρετική εντύπωση στο Λόρη. 'Εστάσαν σαν γλυκό βάλασμα στην πονεμένη καρδιά του. Κι' επειδή αισθανότανε ευχαρίστηση να την άκούη να μιλά, μα παρόξενη εδω-

— Μά τι έχεις, λοιπόν, αγάπη μου; Ξαναρώτησε ο Γιώργος.

ΤΟΥ Κ. ΧΑΡΗΣΤΑΜ.

ρίστησι πού πρώτη φορά την έννοιωθε, την άφησε να συνεχίσει, χωρίς να την διακόψει καθόλου.

Περπάτησαν έτσι άρκετή ώρα. 'Ησαν κ' οι τρεις έρωτευμένοι και πονεμένοι και νοιώθανε άνεκαφραστη ευχαρίστηση να μιλούν κ' εγείνη μέσα στο ελογάλανο απογευματινό, πού δια γύρω τους λάμπανε και γελούσαν, οδυρανός κ' η θάλασσα...

Γύρισαν έπειτα κ' ανέβησαν στην 'Αθήνα μαζί. Κι' όταν χωρίσαν, τα δυο κορίτσια παρκαλέσαν το Λόρη να πάει κ' ανόητος σπίτι τους.

Ο Λόρης άπόφραγε τις επισκέψεις. Δεν πήγανε πουθενά. Ζούσαν άσπαστες. Κι' όμως χωρίς να ξέρη κ' αυτός πως, δεν τους άγνιχε. 'Υποσχέθηκε να πάει την Κυριακή το δειλινό να πάρη το ταξί μαζί τους.

Όταν η Αλφά κ' η Λίνα γύρισαν σπίτι, ήταν άργα πια. Είν' βραδυάσαν...

Στο σπίτι τις περιέμενε από άρκετή ώρα ο Γιώργος. Είχε καθίσει και κρατούσε την πορτοφύλα της κ. Λιναρδής. Βλέποντας όμως πως η δεσποινίς άργούσαν, κατσούφιασε και τομάστιξε να φύγη λέγοντας πως πρόκειται να συναντήσει κάποιον πελάτη του. 'Επρόκειτο όμως να πάει απλώς στο σπίτι να λημεριάζει στο θέατρο ποίησης η Φλόρα, όπως έκανε πάντα τα βράδια.

Κατεβαίνοντας στην αυλή, βρέθηκε ξαφνικά μπρος στα δυο κ' όρνια που μόλις είχαν φτάσει.

Η Αλφά άφησε ένα ξεφαντίτο λαχτάρας μόλις τον είδε κ' έπεσε κοντά του.

Η Λίνα τον χαίρετο στενοχωρημένα κ' ανέβηκε σπίτι...

Ο Γιώργος κατάλαβε άμέσως πως κάτι έκτακτο συμβαίνει. Το είχε άλλωστε όπ' όλην του αίσθησιν απ' το πρωί ποίησε το γόμφισ της Αλφας.

— Όστόσο, σαν καλός δισκώ της πού ήτανε σ' αυτές τις περιπτώσεις, δεν έδειξε την παραμικρή περιέργεια. Δικαιολογήθηκε μονάχα πού δεν έτρεξε άμέσως το πρωί, μόλις έλαβε το γόμφισ.

— Νά με συμπιάδεις, Αλφά μου! Καταλαβαίνεις βέβαια πως γά να μην τρεμάστω να ρθώ άμέσως, κ' το έκτακτο μου συνέβαινε. Και εί- ρεις όπ' τι έπαθα...

Η Αλφά τον έκοιγε, χωρίς να λεί λέει.

Ο Γιώργος το άπέδωσε αίσθημα μικροσπύ και συνέχισε:

— Ξέρεις, λέω, τι έπαθα, αγάπη μου... Νά... αυτό το παρκαμένο. Θεέ μου!... Δεν μ' άφησε να κοιμηθώ όλη τη νύχτα απ' τους πόνους. Και μόλις ξύπνησα, πού λές, μικρούλα μου, έτρεξα άναυγος στο γιατρό. Άλλα βάσανα έχει... άρρωστίες, πα- σαριές... μ' ήν τα ρωτάς, τέλος πάντων. Πού λέ- αυτό ήταν. Ναι, αυτό, αυτό και τίποτ' άλλο και καλή σπέρα σου, αγάπη μου, γλυκά μου γό- λαρά μου πατάνα...

Την άγρίλασε συγχρόνως κ' έσκυψε ν' α φιλήσει, όπως έκανε πάντα, πρώτα στα μάτια κ' ύστερα στο στόμα.

Η Αλφά όμως έκανε μια άπτομη κίνηση, άπαι- νοντας το χέρι της στο στήθος του και συγκρα- τώντας τον.

Ο Γιώργος όμως δεν ταράχτηκε. 'Εξερε ότι αυτός από τέτοια, δεν ήταν μαθητοί. Μικροσπύ- μοι, κορτσιτσάκια πειράματα, δεσποινίδισσες και- κες, πού τελείωναν, άντ' με τρία φιλά, με δεκατέ- ρα γά να μην χάνη μάλιστα καρδία, πήρε ύψος συστερι- νο και έπεσε στη Λίνα με φωνή πλαστά συγκινημένη:

— Αλφά... Άγάπη μου... Είσαι λοιπόν θυμωμένη με- ζύ μου;

Η Αλφά τον κούταξε στα μάτια κ' ύστερα έβγαλε

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΑ ΜΑΤΙΑ

(Τού 'Ιταλού G. STRANI)

Άποψε κούθω τα βαθεία και τα μεγάλα μάτια, και ταράχη άνεξήγητη μου σφίγγει την καρδιά, κ' όπ' απ' το άσπρο μέτωπο τρομαχτικά και μαύρα κ' άσπράφουν, να σκορπίζουμε μια λάμψη έξωτικά.

Και πάλι αγνώστια τα θυρώ περήφανα ήρωμένα να φέρουν βέλη πυφίνα μ' αδάμαστον καύμό, και καυμένο κ' άδοξό να όρμουν για να με ρίξουν σε μια μεγάλην άβυσσο με δίχως τελειωμό.

Και μάτια τούρ' άναζητώ τη μάγισσά μου Μοίρα να λήση τ' όριο βάσχα και το βαρύ δεσμό, πάντα τα μάτια στέκουνε μαγνητικά μπροςτά μου και μάτια, μάτια, μάτια με θέρη την καλό.

Μέσ' στην διλή την κόλπο πού μ' άνοιξαν θά πέσω, μέσ' στην πηγή την πυφίνα και λαμάρχα κ' άργά θά πώ στην κοίτα της Ζωής τα αήττα του Θανάτου, την Άμαρτία την άμορφη και την ήδονικά.

Μετάφρ. ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗ

ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ Ο ΚΑΙΡΟΣ

(Τού W. R. SPENCER)

Έμην άργά, πολύ άργά... μόλις το (βλέπω τώρα

με την γλυκά σου συντροφιά πώς πέ- (ρασαν η ώρα.

Τού χρόνου τα πατήματα τ' αήτ' μας (δεν τα παίρνει,

άμα πατά στα λούλουδα τ' Άπρίλη (και διαβαίνει.

Πώς με την άμμο ιαφύσσε, πού στην (κλεψύδρα πέφτει,

να δη την ώρα πού περνά και τη ζωή (μας κλέφτει,

σαν πέφτοντας οι κόκκοι του άστρά- (φτουν σαν διαμάντια

και μάς άποτιφλώνουνε τα θολωμένα (μάτια!

Και πώς το γοργόπαταμα θέ ν' ά- (κροδομετρήσει

τού χρόνου πού χαρούμενος κάποια χα- (ρά μάς φέρνει

με τα δίχρυσα φτερά, πού τώχουνε (δανείσει

τού Παράδεισου τα πουλιά για να (γοργοδιαβαίνει!

(Από τ' Άγγλικά). ΔΗΜ. ΣΤΑΗΣ

καπέλο της και το έδωσε στην ίσηρότητα, πούχε κατέβει στην αυλή. Περισσότερο άνησχος τώρα ο Γιώργος, έπιασε η Αλφά από τη μέση και την έξασπασε:

— Μά τι έχεις λοιπόν, αγάπη μου;

— Γιατί δεν ήρθες το πρωί; ρώτησε η Αλφά.

— Αυτό εινε; Μά σου το ξήγησα. Τό δόνα μου, μικρούλα μου. Πονούσα... πονούσα φρεκά και πήγα στο γιατρό. Συμπαθήσε με επί- τέλους. Και φίλησε με, όπως πάντα...

— Όχι, εινε σοβαρά η Αλφά. Έχω να σου μιλήσω. Συμβαίνει κάτι πού μου σπαράζει την καρδιά.

Ο Γιώργος σάπωσε. Τι ήταν πάλι αυτό; Τό μυαλό του πήγε στη σχέση του με τη Φλόρα. Μήπως είχε μάθει τίποτε η Αλφά;

— Μιλήσε μου, Αλφά, πές μου γρήγορα τι τρέχει, την παρακά- λεσε με κάποια ταράχη. Έχεις κανένα παράπονο μαζί μου, αγάπη μου;

— Όχι, Γιώργο.

Ο Βρανάς άνάσανε μ' άνακούφισα.

— Πες, τι σου συμβαίνει, Αλφά μου;

— Η Αλφά έσκυψε το κεφάλι της και ψιθύρισε με ελι- κωπή λήψη:

— Πρέπει να πάρουμε ν' αγαπωμάστε!...

Πάλι τον έβασαν τα φειδιά το Βρανά.

— Γιατί; ρώτησε. Γιατί, Αλφά;

Και περιέμενε την απάντησή της με κάποιον αγωνία.

Η Αλφά διάταξε λίγο και τέλος άποκρίθηκε:

— Γιατί γάμωστε έμπόδιο σε μια άλλη αγάπη, πού μεγάλη, πού άληθη, πού βαθεία απ' τη δική μου. Έγώ, απ' μέρος μου, το πήρα απόφαση, Γιώργο. Θά τραβήξω, θά θυσιάσω. Πονά... Η καρδιά μου κοιμπατίζεται, μα δεν μπορώ, δεν πρέπει να γίνη άλλωως. Μ' έννοεις;

— Όχι. Δεν έννοοις, δεν καταλάβαινε τίποτε. Τάχε κυ- ρωλεστικώς χαμένα. Νόμιζε πως νειρενότανε. Τι λόγια ή- σαν αυτά; Τι έσημιαναν;...

— Δεν μ' άνοητίζεις; τον ρώτησε η Αλφά, βλέποντάς τον ανεξήγητο και γοιμίζοντας πως βουβάθηκε απ' τη λήθη... (Άκολουθεί)

ΑΠΟ ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΕΚΛΕΚΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η τελευταία ρεντιγιόκα τού επίσκοπου τού Βονασατιόν. Ο Διογένης και τα κομήματα. Μια άπάντησις γεμάτη αλήθεια και σαρκασμό. Ο πόθος της μητέρας τού Νέρονος. Τι άπάν- τησε τó Μαντείο. Τό μοιραίο... Τό μυστικό της ύγείας τού Μπόρνταλου. Πώς την έπαθαν οι Έβραίοι, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ο πνευματώδστατος επίσκοπος τού Βονασατιόν είχε διατηρήσει τη φρενίη και σκαπτική του διάθεσι μέχρι των τελευταίων στιγμών του.

Άγην ώρα πριν από τον θάνατό του διάταξε να τού φέρουν προ- στά του τó μολυβένιο φέρετρό πού είχε παραγγείλει και, γυρίζοντας προς τον ύπνρήτη του τού είπε με γαυόγελο:

— Ίδου η τελευταία μου ρεντιγιόκα! Έλπίζω να μη μου την κλέψης κ' αυτή!...

Κάποιος πλούσιος έδειχνε μια μέρα τα πολυτελή του κομήματα στο Διογένη.

— Σας ευχαριστώ, τού είπε ο κυνικός φιλόσοφος, για τα θαυμά- σια αυτά πράγματα που... μοιράζεστε μαζί μου!

— Τι σημαίνει αυτό; ρώτησε μ' έκπληξη ο πλούσιος. Ποιος σάς είπε πως τα μοιράζομαι μαζί σας;

— Μά βέβαια τα μοιράζεστε μαζί μου, αφού μου επιτρέπετε να τα βλέ- πο, τού ξήγησε ο Διογένης. Μήπως έσείς κάνετε τίποτε περισσότερο από τó να τα βλέπετε;...

Η Άγιοπρίνα, η μητέρα τού Νέ- ρωνος, η οποία ήθελε με κάθε θυσία να ανεβάσει τó γιού της στο θρόνο, πήγε κάποτε και στο Μαντείο και ρώ- τησε για την τύχη του.

— Ο νέος αυτός, της άποκρίθη- καν οι χρησμοί, θά γίνη βασιλιάς, αλλά θά σκοτώση τη μητέρα του.

— Άς με σκοτώση, άπάντησε η φιλόδοξη μητέρα, άρκει μονάχα να τον ιδώ στο θρόνο!

Και πραγματικά, όταν ο Νέρων έγινε αυτοκράτωρ της Ρώμης, διατα- ξε να σκοτώσουν τη μητέρα του.

Ο Μπόρνταλου, ο περίφημος εκ- κλησιαστικός ρήτωρ της Γαλλίας, ρω- τήθηκε κάποτε από έναν γιατρό ποιά δίαιτα ακολουθούσε και είχε τέ- τοια άταλένια ύγεια.

— Γευματίζω μονάχα μια φορά την ήμερα, άποκρίθηκε ο λιποδια- τος Μπόρνταλου.

— Προσέξτε, σάς κτενέω, τού είπε ο γιατρός, να μη διαδώσετε τó μυστικό της ύγείας σας, γιατί τότε έμεις οι γιατροί μ' άνθενούμε να μένουμε χωρίς εργασία...

Επί της βασιλείας τού Σουλτάνου Μαχμούτ Β', οι Έβραίοι της Κωνσταντινουπόλεως ήρθαν σε θρησκευτικές φιλονεικίες με τους έ- κει Μουσουλμάνους, ήσαντοίζοντας ότι μόνον αυτοί άξιματιαν στον Παράδεισο.

— Κι' έμεις λοιπόν πού θέμιαστε; ρώτησαν οι Τούρκοι.

Οι Έβραίοι δεν είχαν τó θάρρος να τους άποκλείσουν έντελώς από τη βασιλεία των ούρανών και τους άπάντησαν συμβιβαστικά:

— Έσείς θά μένετε στα περίχωρα τού Παράδεισου.

Τα λόγια αυτά των Έβραίων έφτασαν και σ' αυτά τού Σουλτά- νου, ο οποίος ζητούσε άσφαση να τους φορτωθή.

— Άπό λοιπόν οι Έβραίοι μάς τοποθετούν έξω από τον Παράδεισο, εινε δικαίω να μάς καταβάλουν τα έξοδα να κατασκευάσουμε τοιλάχιστο περιφράξη, για να μην πεθάνουμε από τó χύδι!...

Και τούς έφορολόγησε άγρια.

Δύο Ίησούτες μοναχοί ρωτούσαν κάποτε τον περίφημο φι- λόσοφο Ζάν Ζακ Ρουσσώ πως κατόρθωνε να μιλά για όλα τα ζήτηματα μέσα στα έσχα του με τόσον έθροισματό.

Έχω στη διάθεσί μου ένα μυστικό, τους άπάντησε ο φιλόσοφος, τó οποίο εινε άδύνατο να μεταχειριστούν άνθρωποι σαν έσας. Τό μυστικό αυτό εινε, ότι ποτέ δεν καρδία δει έχω στο νού μου!...

Ρώτησαν κάποτε τó Μαγάλο Φοβερό:

— Τι τιμωρία θά επέβάλλατε στους καποίκους μιας περι- φερίας, αν έπεσαν στη δυσμενεία σας;

— Θά τούς έστελνα ως Έπαρχο έναν σοφό! άπάντησε ο εί- ρων μονάρχης.

ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

ΤΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Τού χάρισε μιά μοίρα δυό χαρίσματα, που μπορούν να κάνουν μεγάλο ένα βασίληα. Να μπορεί να κάνει καλό στους φίλους του, άμα θέληση, και κακό στους εχθρούς του.

Τού έδωσε κι' ένα ξερό ραβδί έλλας και τού είπε πως θα γίνει χλωρό και θα βλαστήσει, όταν κάνει μιά πράξη ξεχωριστή, που κάθε άνθρωπος δεν μπορεί να την κάνει.

Μεγάλωσε το βασιλάκι, κι' οι φίλοι του, διαπλά ευτυχισμένοι για τη φίλτα του, τού τριγύριζαν μ' άγαση.

Έχθρους δεν είχε κι' ήταν ευτυχισμένοι που δεν παρουσιάζονταν ανάγκη να κάνει το κακό.

Ο γέρος ο πατέρας του έλειπε ήσυχα-ήσυχα κι' ευτυχισμένα τα μάτια του, γιατί άφανε σε άβυσσος χόρτα το λαό του.

Ο λαός δέχτηκε με χαρά το βασιλάκι του, κι' ο ίδιος δέχτηκε το στέμμα, αφού βαπτίστηκε προσευχήθηκε, γιατί πολύ φοβόταν την εξουσία σε ανθρώπινα χέρια. Έλεγε πάντοτε πως είναι μαγισιά δικαιοσύνη σε χερσάκια παιδικά.

Ο γέρος σύμβουλος του τού έλεγε πως είχε καρόζι να διαλέξει μιά βασιλοπούλα να ζήσει μιά ζωή γλυκειά, όπως έζησε ο πατέρας του, και ν' ανατρέψει τα παιδιά του, όπως ταίριαζε σε μιά τέτοια δυναστεία.

Μα ο βασιλάς έστρεψε. Τώρα γνώριζε τους εχθρούς και τους φίλους, έβλεπε με τα δικά του μάτια. Κι' αν έχομαι ή γυναίκα στο πλάι του να τον θαυμάσει κι' αν τον εκδοίκε και δεν ξεχώριζε πια το χάρισμα της μοίρας, δεν θα ήταν επικίνδυνο; Μα ο γέρος σύμβουλος, με το Θεού τη φώτιση και το λαού το θέλημα, όλο φωτούσε για τις τριγυρινές βασιλοπούλες. Και τα χαρίσματα τους τάλεγε στο βασιλά.

Πάντα με τον ίδιο φόβο στην καρδιά, ο βασιλάς τόν άκουγε κι' ένα εχώς έβγαλε απ' τα χείλη του.

Μα ένα πρωί, αφού συλλογίστηκε πως όσο διαλέγει κανείς, τ' αποδιαλεγούδια παίρνει, κι' επειδή ήξερε πως ένας βασιλάς πρέπει να χάριση διάδοχο, και ίσως και γιατί η καρδιά του η έρημη ζητούσε συντροφιά, αποφάσισε την πρώτη βασιλοπούλα που θα του αναφέρει ο σύμβουλος να τη δεχτεί για γυναίκα του.

Το ραβδί ήθελε ο σύμβουλος και τού μίλησε για μιά βασιλοπούλα, που ζούσε σ' έναν χρυσάλευνο πύργο, μακριά απ' το βασίλειο του πατέρα της, γιατί δεν αγαπούσε τη λάμψη και τα μαγεία, μιά που ήταν η ωραιότερη από τις γυναίκες της ακολουθίας της.

—Αυτή θα γίνει βασίλισσά μας! είπε αποφασισμένο το βασιλάκι, χωρίς να προσέξει στις χάρες που μετρούσε ο σύμβουλος, πάλιντας το κομπολόγι του.

—Σοφός καρδιογόνος ο βασιλάς μας, έλεγαν όλοι. Τρία χρόνια διαλέγει, μιά διαλέγει την καλύτερη.

—Μα κι' ο γέρος σύμβουλος έδειξε μιά ευλωτία... *

Όταν ο βασιλάς κοιμόναι τη βασιλοπούλα στον χρυσάλευνο πύργο της, έγινε τοίχος από άγηση.

Η βασιλοπούλα όμως τόν άγαπούσε από καιρό. Και από τότε που έμαθε πως δεν παντρεύεται είχε κλειστεί στον χρυσάλευνο πύργο.

Ο γέρος σύμβουλος έστρεψε άμέσως στον πύργο να ζητήσει τη βασιλοπούλα για βασίλισσα.

Η βασιλοπούλα έλαμπε σαν διαμάντι άτιμιο μέσα στον χρυσάλευνο πύργο της.

Σάν άκουσε το σύμβουλο που μετρούσε τα χαρίσματα του βασιλά του, παίζοντας το ίδιο κομπολόγι, είπε:

—Όλοι μιλούν για τόν πολυχρονο-

μένο βασιλά σου, μιά άκουσα πως έχει ένα ραβδί ξερό...

—Αλήθεια είναι.

—Αντίθετο το ραβδί του;

—Ο σύμβουλος έπαινε βουβός.

—Άμα άνηση το ξερό ραβδί, έχω θ' άφήσω τόν χρυσάλευνο πύργο και θα έρθω στο βασίλειό σου...

Ο γέρος έφανε λαρωμένος, πήγε στο βασιλά και τού είπε την απάντηση.

Μα το πρόσωπο του βασιλά έλαμψε από χαρά. Συλλογίστηκε πάλι αυτή είνε η αληθινή γυναίκα, που όχι μόνο δεν θα τόν ενοστή, αλλά και με το λαχνάρι του λογικού θα τού φωτίση τόν άνθρωπικό όφθαλμό.

Και το ραβδί του που ο ίδιος μέσα στη φροντίδα του τού είχε χάσει, έβρινε τού το πήμισε.

Κι' έστρεψε πια στις καλές, ακούριζε όλομε το καλό, ζωντανεύει την τέχνη και την επιστήμη, ήταν δίπλα.

Ο λαός τόν άδωνάσε πέτρα του, μιά τίτρε, τίτρε... Το ραβδί έμεινε ξερό κι' η βασιλοπούλα στον πύργο της.

Ρώτησε τόν αστρολόγο του ποιά τάχα πράξη μπορεί ν' άνηση το ραβδί, κι' ο αστρολόγος τού είπε:

—Τό άστρο όλους τούς δρόμους μπορεί να τούς σηματοδοτήσει, αλλά τόν άνησο της δόξης και της καλωσύνης πρέπει να τον μοναχός του να τόν εψη.

Και μιά μέρα ο βασιλάς πήρε τα μάτια του κι' έψη.

—Ηθελε η είδηση πως ο βασιλάς πέθανε.

Ένα νέο άρχοντάκι έμεινε με αλμάματα την είδηση, έδαξε το δαχτυλίδι του και έψη πως τελευταίο θέλημα του τού ν' αναμνησθούν αυτόν για βασιλιά.

Πίστρα, φαμάκι στο λαό κι' όλα τα τριγυρινά μέρη. Πως και η βασιλοπούλα άπαιε μανφορεθήκε μέσα στον χρυσάλευνο πύργο της.

Ο νέος βασιλάς δοκίμασε τις βασιλικές στολές, έβρισε τα χρυσά χιτρώνα και τριαντάφυλλα.

—Είχατε ένα βλάχα, έλεγε, που δεν ήξερε να βασιλεύει και έμαγε γυναίκες, όχι άντρες...

Έκανε βασανιστήρια και βασάνισε όσους έλεγαν καλό για τόν βασιλά και ο λαός απ' την απελπισία τόν αποφάσισε να επαναστατήσει.

Ο βασιλάς τού έμαθε από έναν προδότη και τούς έστρεψε άπαιε αντίπαλο του, για να τούς τιμωρήσει όπως ήξερε.

Φέβος και τρώμος παντού. Άδωκα και τα πουλάκια σόπασαν κι' έβρινα...

—Εξαίρετα άνοίγει η πόρτα και μπαίνει ο βασιλάς, ο αληθινός, με το χαμογέλο του κι' άγγελικό στο στόμα.

Είθε το δήμο, είθε και τα θυμάτα, κι' εκείνα ξεχάσαν τόν πατέρα τους, άμα τόν είδαν ζωντανό.

—Ένας μάλιστα που τόν έτρωανόσαν με τη δίψη, έννοιωσε τόν δροσά στο χέλι του, που χαμογέλασε με δάκρυα στα μάτια.

Ο φευτελοβασιλάς, που θαρούσε πως αληθινά τόν είχε παντρευτεί στην έρημιά και που ήξερε τα χαρίσματα του, δεν έγινε χαρούμενος.

—Όλα τα χέρια, τα λυμένα απ' τα βάσανα, ήταν τώρα έτοιμα τόν κακοτηδίστην, όλοι έβλεπαν μ' ίκανοσύνη το φοβερό μαρτύριο του, καθώς έστριμφογύριζε σαν φείδη, μιά η άγγελική ματιά του πάλιν τούς ήμερεψε.

Με χέλι γεμάτο από ματωμένο αίμα, παρακαλούσε ο πληγωμένος να τόν άποτελειώσουν για να ήσυχάζει.

Το βασιλάκι παρακάλεσε τη μοίρα του μυστικά, να σκοτώσει τη χάρι της και να

ΜΙΑ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΣΟΦΟΣ ΤΗΣ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ

Βίος και πολιτεία του Τσιμάρ. Την εποχή του Ίονιου Κράτους. Ο άνθρωπος με τη σπουδαία βιβλιοθήκη, που ζούσε σαν έρημιτης. Τι λέγει ο θρύλος. Μιά άπεφαις της Ίονιου Γερουσίας. Οι άπεσταλμένοι στην Κεφαλληνία και η άπεδωσις του Τσιμάρ. Μιά περίεργη σκηνή. Ο θάνατος του σοφού και η καταπληκτική άποκάλυψις. Το περίφημο βιβλίο με την Ίταλική έπιγραφή. Άπίστευτα πράγματα, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Η ιστορία που θα διηγηθούμε είνε Κεφαλλοντική, αληθινή, και δείχνει τι μπορεί να κατορθώσει ένας σιωπηλός άνθρωπος, που με τη σιωπή του άφνει τόν κόσμο να πιστεύη ότι είνε σοφός.

Είνε γνωστόν ότι η Κεφαλληνία, προτού προσάρτηθι στην Ελλάδα, άποτελούσε μέρος του Ίονιου Κράτους, το όποιον είχε τη Βουλή του και τη Γερουσία.

Είνε γνωστόν ότι η Κεφαλληνία, προτού προσάρτηθι στην Ελλάδα, άποτελούσε μέρος του Ίονιου Κράτους, το όποιον είχε τη Βουλή του και τη Γερουσία.

Είνε γνωστόν ότι η Κεφαλληνία, προτού προσάρτηθι στην Ελλάδα, άποτελούσε μέρος του Ίονιου Κράτους, το όποιον είχε τη Βουλή του και τη Γερουσία.

Είνε γνωστόν ότι η Κεφαλληνία, προτού προσάρτηθι στην Ελλάδα, άποτελούσε μέρος του Ίονιου Κράτους, το όποιον είχε τη Βουλή του και τη Γερουσία.

Είνε γνωστόν ότι η Κεφαλληνία, προτού προσάρτηθι στην Ελλάδα, άποτελούσε μέρος του Ίονιου Κράτους, το όποιον είχε τη Βουλή του και τη Γερουσία.

Είνε γνωστόν ότι η Κεφαλληνία, προτού προσάρτηθι στην Ελλάδα, άποτελούσε μέρος του Ίονιου Κράτους, το όποιον είχε τη Βουλή του και τη Γερουσία.

Είνε γνωστόν ότι η Κεφαλληνία, προτού προσάρτηθι στην Ελλάδα, άποτελούσε μέρος του Ίονιου Κράτους, το όποιον είχε τη Βουλή του και τη Γερουσία.

Είνε γνωστόν ότι η Κεφαλληνία, προτού προσάρτηθι στην Ελλάδα, άποτελούσε μέρος του Ίονιου Κράτους, το όποιον είχε τη Βουλή του και τη Γερουσία.

Είνε γνωστόν ότι η Κεφαλληνία, προτού προσάρτηθι στην Ελλάδα, άποτελούσε μέρος του Ίονιου Κράτους, το όποιον είχε τη Βουλή του και τη Γερουσία.

Είνε γνωστόν ότι η Κεφαλληνία, προτού προσάρτηθι στην Ελλάδα, άποτελούσε μέρος του Ίονιου Κράτους, το όποιον είχε τη Βουλή του και τη Γερουσία.

Είνε γνωστόν ότι η Κεφαλληνία, προτού προσάρτηθι στην Ελλάδα, άποτελούσε μέρος του Ίονιου Κράτους, το όποιον είχε τη Βουλή του και τη Γερουσία.

Είνε γνωστόν ότι η Κεφαλληνία, προτού προσάρτηθι στην Ελλάδα, άποτελούσε μέρος του Ίονιου Κράτους, το όποιον είχε τη Βουλή του και τη Γερουσία.

Είνε γνωστόν ότι η Κεφαλληνία, προτού προσάρτηθι στην Ελλάδα, άποτελούσε μέρος του Ίονιου Κράτους, το όποιον είχε τη Βουλή του και τη Γερουσία.

Είνε γνωστόν ότι η Κεφαλληνία, προτού προσάρτηθι στην Ελλάδα, άποτελούσε μέρος του Ίονιου Κράτους, το όποιον είχε τη Βουλή του και τη Γερουσία.

Είνε γνωστόν ότι η Κεφαλληνία, προτού προσάρτηθι στην Ελλάδα, άποτελούσε μέρος του Ίονιου Κράτους, το όποιον είχε τη Βουλή του και τη Γερουσία.

Είνε γνωστόν ότι η Κεφαλληνία, προτού προσάρτηθι στην Ελλάδα, άποτελούσε μέρος του Ίονιου Κράτους, το όποιον είχε τη Βουλή του και τη Γερουσία.

Είνε γνωστόν ότι η Κεφαλληνία, προτού προσάρτηθι στην Ελλάδα, άποτελούσε μέρος του Ίονιου Κράτους, το όποιον είχε τη Βουλή του και τη Γερουσία.

Είνε γνωστόν ότι η Κεφαλληνία, προτού προσάρτηθι στην Ελλάδα, άποτελούσε μέρος του Ίονιου Κράτους, το όποιον είχε τη Βουλή του και τη Γερουσία.

Είνε γνωστόν ότι η Κεφαλληνία, προτού προσάρτηθι στην Ελλάδα, άποτελούσε μέρος του Ίονιου Κράτους, το όποιον είχε τη Βουλή του και τη Γερουσία.

Είνε γνωστόν ότι η Κεφαλληνία, προτού προσάρτηθι στην Ελλάδα, άποτελούσε μέρος του Ίονιου Κράτους, το όποιον είχε τη Βουλή του και τη Γερουσία.

Είνε γνωστόν ότι η Κεφαλληνία, προτού προσάρτηθι στην Ελλάδα, άποτελούσε μέρος του Ίονιου Κράτους, το όποιον είχε τη Βουλή του και τη Γερουσία.

Είνε γνωστόν ότι η Κεφαλληνία, προτού προσάρτηθι στην Ελλάδα, άποτελούσε μέρος του Ίονιου Κράτους, το όποιον είχε τη Βουλή του και τη Γερουσία.

Είνε γνωστόν ότι η Κεφαλληνία, προτού προσάρτηθι στην Ελλάδα, άποτελούσε μέρος του Ίονιου Κράτους, το όποιον είχε τη Βουλή του και τη Γερουσία.

Είνε γνωστόν ότι η Κεφαλληνία, προτού προσάρτηθι στην Ελλάδα, άποτελούσε μέρος του Ίονιου Κράτους, το όποιον είχε τη Βουλή του και τη Γερουσία.

Περνούσε τις ημέρες του κλεισμένος στη βιβλιοθήκη του...

Όταν τέλος η φήμη του Τσιμάρ ως συγγραφέως είχε φτάσει στο κατακόρυφο, η Ίονιος Γερουσία έπρόκειτο να εκλέξει τόν Πρόεδρό της... Έγινε λοιπόν ψηφοφορία, και οι Έπτανησιοι γερονταστές έβγαλαν Πρόεδρο το μυστηριώδη σοφό του Άργιστολιού. Τόν Τσιμάρ!... Τόν εξέλεξαν παμψηφεί.

Την ίδια μέρα δέ κατέπευσε στην Κέρκυρα το πρώτο βατόρι του Κράτους—που τ' άνόμασαν «Ίόνιο»—και στο όποιον επεδιάσθη η ύπό της Γερουσίας συγκροτηθείσα Έπιτροπή, για να πάη στο Άργιστόλι, ν' άναγγείλη στον Τσιμάρ την εκλογή του και να τόν παραλάβη...

Όταν το «Ίόνιο» κατέπευσε στο λιμάνι του Άργιστολιού, η πόλις άναστατώθηκε από τόν ένθουσιασμό της... Τι τιμή για τόν νησί!... Ο Τσιμάρ δέ σοφός, ο Κεφαλλοννίτης, Πρόεδρος της Γερουσίας! Ήταν για να τρελλαθή κανείς από χαρά!... Και η Γερουσιαστική Έπιτροπή, συνοδευόμενη από χιλιάδες λαού, έπαιγε στο σπίτι του Τσιμάρ, με μουσικές, σημαίες, ζητωκραυγές...

Στο μεταξύ, ο τρομερός αυτός άνθρωπος, που είχε ξεπεράσει στην άταραξία και άπαις τούς αρχαίους στωικούς, δεν είχε ξεμπίσει από τόν σπίτι του. Σοβαρός, κομπωμένος στη ρεντιγκότα του, έπισμος, έδεχθη στο εύχρηστο γραφείο του τούς άπεσταλμένους, άνάμεσα σε χιλιάδες τόμους της πατρογονικής του βιβλιοθήκης, άκουσε την άναγγελία της εκλογής του στο ύψιστο αξίωμα και άκουμπώντας την παλάμη του σ' ένα μεγάλο κλειστό βιβλίο, άπάντησε έτσι, άρχαιοπρεπώς:

«Ευχαριστώ την Γερουσίαν για την προσγενομένη μου τιμήν. Άυστυχώς, άλλα, ύψηλότερα καθήκοντα προς την Φιλοσοφίαν, δεν μου επιτρέπουν ν' άποδεχθώ τόν άξιωμα. Έχω ήδη άπερρώσει όλόκληρον τόν εαυτόν μου εις την συγγραφήν κ' έπεύγομαι να φέρω εις πέρας τόν έργον μου... Καλημέρα σας, κύριοι γεροντασταί!...»

Και ο Τσιμάρ, με μιά ύποκριση, έδωσε τέλος στη συνέντευξη... Οι γερονταστές έφυγαν άπρακτοι, λιπυσμένοι, άλλα γεμάτοι θαυμασμό για τόν μεγαλειό της αληθινής σοφίας, η όποία έχει τη δύναμη να έξευτελίξη τη δόξα, περιφρονώντας μιά όλόκληρη Γερουσία!...

Και ο θρύλος γύρω από τόν σοφό της Κεφαλληνίας έγιγαντάθηκε.

Τέλος, ένα πρωί, το Άργιστόλι έμάθαινε με συγκίνηση ότι ο σοφός συμπολίτης τους είχε πεθάνει από συγκοπή της καρδιάς.

«Γιά τόν Θεό, να μη χαθούν τα χειρόγραφα του, τα έργα του!», έλεγαν όλοι.

Οι συγγενείς του εφρόντισαν να σφραγισθούν τα συτάκια του, και η κηδεία του έγινε δημοτική. Καί τόν Άργιστόλι έπεριέμενε πια με άγωνία την τρίτη μέρα, που θα γινόταν η άποσφράγιση...

Την ημέρα εκείνη, στο γραφείο του Τσιμάρ έσυγγεντοώθηκαν οι λίγοι συγγενείς του και ο Ειρηνοδίκης...

Ο διαστικός έσπασε τις σφραγίδες, άνοιξε τα συτάκια, έβγαξε με προσοχή, άλλα χειρόγραφα δεν εύρισκε, παρά μόνο τόν μεγάλο έκτενο βιβλίο που είχε ο Τσιμάρς μετρούσε τούς άπεσταλμένους της Γερουσίας... Τό μυστηριώδες βιβλίο ήταν χειρόγραφο και είχε την άβυσσινή έπιγραφή Ίταλίστι: Χρονικά σκανδαλώδη, άλλ' άναγκαία!

Ο Ειρηνοδίκης άνοιξε τόν περίεργο σύγγραμμά και όσο διάβαζε, τόσο έμεινε κατάπληκτος. Ήταν όλο μικρές ιστορίες, της σχολής του Βοκκαίου, ένα είδος ερωτικά άπομνημονεύματα, στα όποια ο Τσιμάρς περιέγραφε τα κατορθώματά του!... Πως εσαγίνε τις διάφορες κυρίες της πόλεως, πως κτώφθωνε, με τη βοήθεια της γοητιάς, πώς τούς παραδίδετο από θαυμασμό στη... σοφία του κ.τ.λ. Καί ό! αυτά με φόδερές λεπτομέρειες... Σε μιά στιγμή, ο Ειρηνοδίκης έβλεπε άπαιτομα τόν βιβλίο, έβγαλε φωνή ψυχικής δόξης κ' έφερε τόν χέρι στο μέτωπό. Ο δυστυχής δικαστικός είχε άνακαλύψει και... τόν δικό του στυγνικό άτύχημα στα φοβερά εκείνα άπομνημονεύματα του Κεφαλλοννίτη Καζανόδα!...

«Άχρηε Τσιμάρ!», είπε μέσα του.

Έπειτα ο Ειρηνοδίκης έλπε στους συγγενείς του μακαρίτη:

—Αν τόν περιεχόμενο του βιβλίου αυτού γίνη γνωστό, τόν Άργιστόλι θα πλέξη στο αλμάλ... Οι Άργιστολιστές θα σφάζουν τις γυναίκες τους!... Προτίμια να τόν κάνομε άμέσως, χωρίς να πορευόμαστε στο διάβασμά του...

Οι συγγενείς παραδέχτηκαν την γνώμη του Ειρηνοδίκη. Κ' έτσι, τόν περιλάλητο βιβλίο, που έβρινε μέσα τόν ύλα τόν κατορθώματά του σοφού της Κεφαλλοννίας, παραδόθηκε στο εκθαμβητόν πύρ. Με τόν τρόπο αυτόν, έσώθηκε η ύπόληψη του Τσιμάρ, άλλα και πολλών όλογενειών του νησιού.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

Η ΩΡΑΙΟΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

(Από μία πολύτιμη συλλογή που εξεδόθη τελευταίως σε Παρίσι, πλευσία εικονογραφημένη).

Η δ'νις ντε Ποπελινιέρ στο στρατόν ντε Ρισελιέ.

Η δεσποινίς ντε Ποπελινιέρ ντε Ρισελιέ:

«Αγαπημένε μου φίλε, καρδιά μου λατρεμένη.

Γιατί γράφεις τόσο ψυχρά σε μένα που δεν αντανάω παρὰ γιὰ σένα, γιὰ σένα τον οποίο λατρεύω και γιὰ τον οποίο πεθαίνω; Είμαι ίσως άπατητική... Τό ξέρω, όπως έπίσης ξέρω πως έχεις πολλές ασχολίες που δεν σου άφίνουν καιρό γιὰ νά μου γράψης και πού σε βασανίζουν. Γι' αυτό είμαι βέβαιη, καρδιά μου, μὰ ή μικρή άλήθεια είναι ότι από την τελευταία επιστολή σου λείπουν αυτές ή εκφράσεις κι' αυτά τά αισθήματα που βγαίνουν από την ψυχή και που προκαλούν τόση ευχαρίστησι και σ' αυτόν που τά γράφει και σ' αυτόν που τά διαβάζει.

Η σιγνήνισι μου τώρα πού σου γράφω, αγαπημένε μου, είναι τόσο μεγάλη, ώστε νομίζω πως έχω πυρετό και τρέμω διόκληρη.

Σου γράφω γρήγορα, γιατί θέλω νά σου στείλω την έπιστολή μου αυτή πριν φτάη τό ταχυδρομείο.

Σε λατρεύω, αγαπημένε μου, και νοιώθω πως θα πεθάνω γιατί δεν βρίσκωμαι κοντά σου. Η άπουσία σου θά μου καταστρέψη ή ζωή.

Δεν αγαπάω ποτέ τίποτε άλλο από σένα, καρδιά μου. Είμαι ή πιο δυστυχισμένη γυναίκα του κόσμου. Άλλοι μου' αγαπημένε μου... Καταλαβαίνω πως δεν μ' αγαπάς κι' εσύ τό ίδιο... Ωστόσο δεν είμαι άπατητική... Άγάπη με τούλάγιον όσο μπορείς...»

Ο Μ'ε γ α ς Ν α π ο λ έ ω ν λίγες ήμέρες πρό του γάμου του έστειλε την παρακάτω έπιστολή προς τη μητέρα του Γ ω σ η ρ ί ν α :

«Σήμερα, σήμερα νοιώθοντας διόκληρη τον έαυτό μου πλημυρισμένο από σένα, Η εικόνα σου βρίσκεται διαρκώς μπροστά μου και ή άνάμνησις της μεθυστικής βροχής που περάσαμε χθές δεν άφνει σε ήσυχια τις αισθήσεις μου.

Γλυκερά και άσύγκριτη Ισοχήν, τί ήταν αυτό που έκανες στην καρδιά μου; Υποφέρει διαρκώς γιὰ σένα και έχει γίνει κομμάτι από τον πόνο... Ο φίλος σου πού σε λατρεύει δεν έχει πια ούτε μιά στιγμή γαλήνης... Κάτι τί κερδίζω τόχα όταν φιλώντας σε στά γεύη και στά μάτια, νοιώθω σ' διόκληρη τό κορμί μου μιά φίλωση που με κλείει και με λύνει σαν τό κερί; Μου έλπες πως θά σε ξαναβώ τό βράδυ... Πώς θά ζήσω ως την ώρα αυτή; Πώς θά μπορούσα ν' αντίσταθω στη φλόγα που με κλείει;

Ωστόσο, ωστόσο νά ξανασημαντηθώ, γλυκερά μου άγάπη, δέξου ένα εκατομμύριο φιλά. Μά μη μου δώσης και τά δικά σου, γιατί μου κάνει και μου δηλητηριάζουν τό αίμα...»

Ο βασιλεύς της Βαυαρίας Λουδοβίκος Ιος προς την περίφημη χορεύτρια κ'έννοσημένη τον Δόλα Μοντζέ:

«Λοίτα μου, ό κόσμος σε μισεί και σε καταδιώκει, μὰ δες πρόσκλησις κι' άν κάνουν όι έχθροι σου γιὰ νά μās χωρίσουν, τόσο περισσότερο θά δένεται ή καρδιά μου με τη δική σου. Όσο πιο πολύ σε μισούν, τόσο πιο πολύ σ' αγαπώ. Ποτέ δεν θ' απομακρυνθώ από σένα.

Δεν μισούν τις άλλες γυναίκες, Λοίτα μου... Μονάχα έναντιον σου είναι μισωσμένοι. Ότι κι ανείς εσύ τό θεωρούν έγκλημα. Θέλουν νά σ' έξοντώσουν, νά σε καταστρέψουν, μὰ δεν θά κατορθώσουν τίποτε, γιατί είμαι έγώ εδώ και άγρυπνώ γιὰ σένα. Είμαι δικός σου για πάντα, όπως κι' εσύ θά μείνεις γιὰ πάντα δική μου.

Χάεις σ' έσένα, ή ζωή μου έξευγενίστηκε, ή ζωή μου πού, χωρίς έσένα, ήταν έρημη και άδεια. Ο έρως σου είναι ή τροφή της καρδιάς μου. Άμα θά πάγω νά τρέκωμια μ' αυτόν, θά πεθάνω... Κι' όταν άκούω όλος ό κόσμος σ' έγκαταλείπει, έγώ δεν θά σ' εγκαταλείρω. Η καρδιά μου θά είναι πάντοτε δική σου.

Ζωή της ζωής μου, είμαι ό σκλάβος σου... Θα διακόμω κάθε σχέση με τους έχθρους σου και θά τους διώξω μακριά μου... Θα σ' έχω πάντα κοντά μου και στο πλευρό σου θά τελειώσω τό επίγειο ταξίδι μου, όταν ό Θεός εὐδοχήσει και με καλέσει στο οὐράνιο βασίλειό του. Και όπως ή ψυχή είν' ένωμένη με τό σώμα, έτσι, μέχρι θανάτου, ή ψαχά μου θάμιν δεμένη με τη δική σου. Βρήκα σε σένα αυτό πού δεν βρήκα ως τώρα σε κανένα. Βλέποντάς σε, έννοιωσα πως μιά γυναίκα ζωή άρχισε γιὰ μένα και όλα τά αισθήματα

Η Δόλα Μοντζέ

που άλλες, όπως από σένα, μου είχαν εμπνέσει, έδωσαν μονομιάς. Γιατί τά μάτια μου διάβωσαν μέσ' στά δικά σου ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ, ό Ιούλιος 1847.»

Η Μ α ρ γ α ρ ί τ α Γ κ ω τ ι έ («Κυρία με τās Καμειλάς» προς τον Α ρ μ ά ν δ ο Ν τ υ β έ λ, την εποχή που ή φρίξις της είχε πιά προχωρήσει):

«Ω, Έλα, Αρμάνδε... Υποφέρει φριχτά! Θεέ μου, θά πεθάνω... Ήμουν τόσο ελπιμένη χθές, ώστε θέλησα νά περάσω τό βράδυ μου έξω... Μου φαινόταν πως άν έμεινα κλεισμένη μέσα, ή νύχτα μου θά δαυλούσε ποτέ...

Γι' αυτό, παρ' όλο τό δυνατό πυρετό πού με φλόγιζε, ντόθηκα και πήγα με τό άρμάκι στο θέατρο, όπου παιζόταν ένα καμειδόλια. Η Ζουλιέτα μου έβαλε κοκινάδι... Χωρίς αυτό, θά φαινόμουναι σιπτόνια... Έγκαταστάθηκα στο ίδιο θεωρείο, όπου σου είχα δώσει νά πρώτο μας ουντενέδι... Μά δεν μπόρεσα νά παρακολουθήσω την παράστασι ως τό τέλος της... Στη δεύτερα πράξι λιποθύμησα και μου πεδαίχθη με μετέφεραν στο σπίτι μου.

Όλη τη νύχτα μου την πέρασα βήχοντας και φτίνοντας αίμα... Σήμερα δεν μπορώ πια νά μιλήσω... Θεέ μου, Θεέ μου, θά πεθάνω... Έλα, Αρμάνδε... Έλα... Θέλω νά σέβω μέσα στην άγκαλιά σου... Μην άργήσης, γιατί δεν θά με προφτάσεις...»

Ο περίφημος Γάλλος συγγραφέας Ν τ ι ν τ ε ρ ό προς την κυρία Σ ο φ ί α Ρ ο λ λ ά ν :

«Είμαι στο σπίτι σας και γράφω μέσ' στο σκοτάδι γιὰ νά βλέπω. Ήρθα εδώ με την έλπίδα νά φιλήσω το χέρι σας, αλλά, επειδή δεν σας βρήκα, θά γράψω πίσω... Είναι ένένα ή ώρα και σας άφνει την έπιστολή μου αυτή μόνο γιὰ νά σας γράψω ότι σας αγαπώ, άν και ή προσπάθεια νά σας τό πώ με τό στόμα μου...

Χαίρε, Σοφία μου, χαίρε... Θέλω νά φτάω και δεν μπορώ. Η έλπίδα μήπως γυρίσετε εν τώ μεταξύ και σας έβω και μιά στιγμή, με κρατάει στο σπίτι σας... Γι' αυτό έξακολουθώ νά σας γράφω, χωρίς νά βλέπω μέσ' στο σκοτάδι τί μοντεζόνες κίνω στο χαρτί μου. Έλπίσα, όπου δεν μπορείτε νά ξεχωρίσετε τά γράμματά μου, διαβίστε τις λέξεις: «ΣΑΣ ΑΓΑΠΩ...»

Η Μ α ν δ ο ν Δ ε σ κ ώ προς τον Ισπότη ντε Γ κ ρ έ λ :

«Σου δοκίμωμαι, αγαπημένε μου Ισπότη, πως είσαι νά είδαλο της καρδιάς μου και πως δεν υπάρχει τίποτε πιο κοινό που νά μπορώ νά τό άγατήσω σαν κι' έσένα... Έλπίστω, δεν βλέπεις, φτωχέ κι' αγαπημένε μου φίλε, ότι στην κατάστασι που βρίσκώμιασε, στη στιγμή που μίς λείπει κι' αυτό άκόμα τό ψωμί, δεν μπορούμε νά εμωστ τρεφερού... Αλλά πεθαίνω ίσως καμιά μέρα από την πείνα και θά βγάλω τον τελευταίο μου στεναγμό, νομίζοντας πως είναι στεναγμός άγάπης...»

Σε λατρεύω, μπορείς νά ίστολογήσης στην άγάτη μου, μὰ άρμωξέ με νά λίγο καιρό νά κανονίσω την τύχη μας... Θα έγγυστώ γιὰ νά κάνω τον αγαπημένο μου Ισπότη ευτυχισμένο... Από τον άδελφό μου θά μάθης περισσότερα νέα μου. Αυτός θά σου πη πόσο κλαίγω γιὰ σένα...»

Η άποκαρτετιστήριος έπιστολή του Σ υ ρ α ν ό ν τ έ Μ π ε ρ ζ ε ρ α κ προς τη Ρ ω ξ ά ν η :

«Ερωσάνη, χαίρε, θά πεθάνω... Ναι, είμαι βέβαιος πως θά πεθάνω άποψε, αγαπημένη μου... Έχω άκόμα την καρδιά βαρειά από άνέμευστον έρωτα κι' όμως πεθαίνω... Ποτέ, ποτέ πια τά χούλια μου μάτια, ποτέ τά βλέμμάτα μου δεν θά φιλήσουν μέσ' άπ' τον άέρα τις χαριτωμένες σου κινήσεις...

Σου στέλνω αυτό μου τό γράμμα κι' ένα μικρό φίλο γιὰ νά σε φιλήση γιὰ τελευταία φορά εκ μέρους μου... Θέλω νά φρονάσω, θέλω νά φρονάσω γιὰ νά σ' αποχαρτετίσω... Χαίρε... αγαπημένη μου!... λατρεμένη μου!... θησαυρό μου!...

Ο έρως σου είναι ή τροφή της καρδιάς μου...»

Ο κ. Ν α π. Λ α π α θ ι ώ τ η ς και ή Έ λ ι σ σ ά β ε τ της Άγγλιας (Όνι σουά κι μάλ ό πάντ!...) (Σκίτσος του κ. Βάττη)

Ο κ. Ν α π. Λ α π α θ ι ώ τ η ς και ή Έ λ ι σ σ ά β ε τ της Άγγλιας (Όνι σουά κι μάλ ό πάντ!...) (Σκίτσος του κ. Βάττη)

Ο κ. Ν α π. Λ α π α θ ι ώ τ η ς και ή Έ λ ι σ σ ά β ε τ της Άγγλιας (Όνι σουά κι μάλ ό πάντ!...) (Σκίτσος του κ. Βάττη)

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΕΡΕΥΝΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΟΙ ΕΞΕΧΟΝΤΕΣ ΕΛΛΗΝΕΣ ΕΙΣ ΤΑΣ... ΑΓΚΑΛΑΣ ΤΩΝ ΔΙΑΣΗΜΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ!...

Β'.

Συνεχίζουμε και σήμερα την κατάνια των... ταιριαστών συνομιλιών μεταξύ των εξεχόντων συγχρόνων Έλλήνων και των διασημών ιστορικών γυναικών.

Τό «Μπουκέτο» έννοει νά παύση εύσυνείδητα τό ρόλο της προξενήρας. Θ' αποκαταστήση τους άγάμους και θά... εφοδιάση με μίαν άκαη σύζυγον, ιστορικήν και διάσημον, τους έγγάμους Έλληνες. Η ίδια μέριμνα έλήφθη και διά τās διακεκριμένες Έλληνίδας. Υπάρχουν τόσο διάσημοι ιστορικοί άνδρες! Όστε δεν θά μείνη καμμία διαταρασμένη... Αλλωστε, ό καθένας εκλέγει ελεύθερα, από τον σωρό της Ιστορίας.

Τό «Μπουκέτο» καταγράφει τά ζεύγη και είνε πρόθυμο νά καταβάλη κάθε φροντίδα γιὰ τās... άδείας του γάμου!

Ας άφήσουμε όμως νά μιλήσουν οι ίδιοι ενδιαφερόμενοι. Όπως θά δηλώσουν άπ' τό προηγούμενο φύλλο, τό έρώτημα πού υπέβαλε τό «Μπουκέτο» στους εξεχόντας Έλληνες, σή μιν άλλα και εις τās Έλληνίδας, ήταν τό έξής:

— Άν επρόκειτο νά παντρευτήτε μιά άπ' τις διάσημες γυναίκες της Ιστορίας, ποιά άπ' όλες θά διαλέγατε;

Στό έρώτημα μας αυτό απάντησαν στο προηγούμενο φύλλο πολιτικοί, λόγιοι, στρατιωτά και καλλιτέχναι.

Οι... νυμφίοι είναι και σήμερα πολλοί και διάφοροι. Παραμερίζουν όμως μισοστά τις κυρίες...

Έχει τον λόγο τό θρόνον και άβρό φίλον.

Η κ. Τ Σ Α Λ Λ Α Ρ Η πρώτη απάντησε ως έξης στο έρώτημα μας:

—Θέλει νά με βάλετε νά χωρίσω από τον άνδρα μου; Θεός φυλάξη!... Μαζράν ήμουν ή σπαρδαλωμένη αυτή επιθυμία...

Την στιγμήν όμως της επιστολέως μας ελς τό φιλόδοξο σπίτι του κ. Τσαλδάρη και την στιγμήν ακριβώς πού υπέβαλλε τό έρώτημα μας στην ευγενική οικοδόποναι, παρίστατο και ό κ. Τσαλδάρης. Ο κ. Τσαλδάρης άκούσε την απάντην της συζύγου του. Και έμεινίσσε... μειδίαιμα γλυκατιάτης Ικαλοποίησης.

Κατόπιν απάντησε και ό ίδιος στο έρώτημα μας. Η απάντησίς του είνε ήλο φίλλο...

Η λογογράφος κ. Γ Α Λ Α Τ Ε Ι Α Κ Α Ζ Α Τ Ζ Α Κ Η είνε... μισάνδρος! Ατεγκτος και άνεύθυνος.

—Δεν θά ήθελα κανένα διάσημον άνδρα γιὰ σύζυγό μου, άπατά, γιατί ό άνδρες, και όι σημερινοί και της Ιστορίας δεν μου άρέσουν!... Φτωχό άνδρες!...

Η σύζυγος του ναύαρχου και άδελφή του κ. Παπαναστασίου, κυρία Λ Ο Π Ρ Ε Σ Τ Η, είνε επίσης έναντιον παντός άνδρος ιστορικού και συγχρόνου.

—Δεν θά ήθελα γιὰ σύζυγό μου, άπατά, κανένα άπ' τους διάσημους ιστορικούς άνδρες, γιατί όλοι έχουν τά ελαττώματά τους, όπως και όι άλλοι οι άλγρότερον διάσημοι...»

Και έχοχται ή σειρά των άνδρων. Τό άρχιμο φίλο δεν είνε σκληρό και άνευ αίστου, όπως τό φράϊον.

Ακούστε τους.

Ο κ. Ν α π. Λ α π α θ ι ώ τ η ς και ή Έ λ ι σ σ ά β ε τ της Άγγλιας (Όνι σουά κι μάλ ό πάντ!...) (Σκίτσος του κ. Βάττη)

Ο κ. Ν α π. Λ α π α θ ι ώ τ η ς και ή Έ λ ι σ σ ά β ε τ της Άγγλιας (Όνι σουά κι μάλ ό πάντ!...) (Σκίτσος του κ. Βάττη)

(Παράταιρα και... σκανδαλώδη συνοικέσια!)

Απαντά πρώτος στο έρώτημά μας, ό Δήμαρχος Άθηνών κ. Σ. ΜΕΡΚΟΥΡΗΣ:

—Θαυμάζω την αυτοκράτειρα Θεοδώρα, λέγει, ή οποία από κόρη άρκαυδιάς κι' έπειτα από τόσο εκλυτο βίο έγινε αυτοκράτειρα τόσο μεγάλη κι' έπαιξε τόσο σπουδαίο ρόλο στο Βυζάντιο. Θαυμάζω άκόμα την Άσπασία γιὰ τη μεγαλοφυία της, τά σπάνια προτερήματά της και τά διέροχα χαρίσματά της. Καμιά όμως από αυτές δεν θάδεια γιὰ γυναίκα μου, κι' άς μιν είμαι ούτε Ιουστινιανός, ούτε Περικλής. Τη γυναίκα μου θά την ήθελα όπως την σημερινή κ. Μερκούρη, πού την έπληρα άπ' την άγκαλιά της μνάς της!...

Μ' άλλους λόγους, ό κ. Μερκούρης δεν έννοει νά τείνη την... άριστεράν του ούτε προς την Θεοδώρα, ούτε προς την Άσπασία.

Φτωχές ιστορικές γυναίκες!...

Ο Πρόεδρος της Γερουσίας στρατηγός κ. Π Α Ρ Α Σ Κ Ε Υ Ο Π Ο Υ Λ Ο Σ, έννοει ώσαύτως νά διατηρή την καρδιάν του... μονοκατοικία. Ές κόκαας ή ιστορικές γυναίκες!... Και άπαντά:

—Άπ' όλες τις διάσημες γυναίκες της ιστορίας θά ήθελα ως σύζυγό μου τη... γυναίκα μου! Θά ήταν και τότε άκόμα ή πιο συμπαθής και πιο ιδεώδης. Γιά μένα είναι ιστορική!...

Ο γνωστός ιστορικός και λογογράφος ακαδημαϊκός κ. Δ Η Μ. Γ Ρ. Κ Α Μ Π Ο Υ Ρ Ο Γ Λ Ο Υ Σ, παίρνει τό ζήτημα... καλλιτεχνικά. Και ίδου τί άπαντά:

—Καμιά ιστορική γυναίκα, άλλ' ούτε καί λογία και πρό πάντων ούτε... άγία δεν θά ήθελα γιὰ σύζυγό μου. Έμένα, όπως μ' ενδιαφέρει τον άνδρόν τό πνεύμα μόνον, έτσι μ' ενδιαφέρει—μ' ενδιαφέρει μάλλον— της γυναικός ή γραμμή...»

Με άλλους λόγους, ό κ. Καμπούρογλου δεν ενδιαφέρεται πλέον ούτε γιὰ τή γυναικεία γραμμή. Άλλοτε ναί... Σήμερα, ή μόνη γραμμή πού τον ενδιαφέρει είναι του... τράμ πού τον πηγαίνει σπίτι του. Άχ, αυτά τά ηχηρατιά, τά ηχηρατιά τά κατηραμένα!...

Ετσι όμως καθώς πηγαίνουν τά πράγματα κινδυνεύουν ή ιστορικές γυναίκες νά μείνουν στο ράφι. Χρειάζώμιασε ναυτικούς... Ιδού είνιγος ό εκλεκτός συνεργάτης μας κ. Σ Τ Α Μ. Σ Τ Α Μ. Ο κ. ΣΤΑΜ, θέλει προϊστορική γυναίκα, αλλά και προίκα!... Και άπαντά:

—Θά ήθελα γιὰ σύζυγό μου την Εύα, άν είχε προίκα τον... Παράδεισο!...

Κι' άν τον χάνετε; ρωτάμε.

—Ποτέ. Γιατί θάβαζα όρον στο προικοσύμφωνο: «Ελεύθερον τόν Παράδεισον παντός βάρους, χρέους, ύποθήκης, προσημεώσεως, κατασχέσεως και... όφρων!...»

Ο εκλεκτός έπίσης συνεργάτης μας κ. Ν Α Π. Λ Α Π Α Θ Ι Ω Τ Η ς άπαντά:

—Απολύτως καμιά!... Α, όχι, σταθήτε! Ίσως την Έλυσσάβετ της Άγγλιας, γιὰ την όποιαν ή ιστορία έχει σοβαρές αμφιβολίες σχετικά με τό φίλο της!...

Ναυτολέον... Ναυτολέον!...

ΣΤΟ Π Ρ Ο Σ Ε - Χ Ε Σ : Συνέχεια... χωρίς τέλος!...

Ο κ. και ή κ. Μερκούρη. Η Θεοδώρα και ή Άσπασία δεν άπάχουν στο σπίτι γιατί... αυτοκτόνησαν από τό κακό τους!... (Σκίτσος του κ. Βάττη)

Ο κ. και ή κ. Μερκούρη. Η Θεοδώρα και ή Άσπασία δεν άπάχουν στο σπίτι γιατί... αυτοκτόνησαν από τό κακό τους!... (Σκίτσος του κ. Βάττη)

Ο κ. και ή κ. Μερκούρη. Η Θεοδώρα και ή Άσπασία δεν άπάχουν στο σπίτι γιατί... αυτοκτόνησαν από τό κακό τους!... (Σκίτσος του κ. Βάττη)

Ο κ. και ή κ. Μερκούρη. Η Θεοδώρα και ή Άσπασία δεν άπάχουν στο σπίτι γιατί... αυτοκτόνησαν από τό κακό τους!... (Σκίτσος του κ. Βάττη)

Ο κ. και ή κ. Μερκούρη. Η Θεοδώρα και ή Άσπασία δεν άπάχουν στο σπίτι γιατί... αυτοκτόνησαν από τό κακό τους!... (Σκίτσος του κ. Βάττη)

Ο κ. και ή κ. Μερκούρη. Η Θεοδώρα και ή Άσπασία δεν άπάχουν στο σπίτι γιατί... αυτοκτόνησαν από τό κακό τους!... (Σκίτσος του κ. Βάττη)

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΚΩΣΤΑ ΚΡΥΣΤΑΛΛΗ

Η ΚΥΡΑ-ΝΙΤΣΑ

(Ανέκδοτο)

Ήταν Δεκέμβριος, δίως τώρα, αλλά Δεκέμβριος. Ήλειωτος, με δυνατές κι' αδιάκοπες βροχές, με δυνατό κρύο στους κάμτους, με χιόνια και πάγους πάνω στα βουνά. Έκείνο το βράδυ βροχόμιασε στο σπίτι του φίλου μου 'Αναστάση Δ.

Έβω ο άνεμος βογγούσε μαλακισμένος απάνω στη στέγη και χοντρές στάλες βροχής έδερναν τους απογυμνωμένους κορμούς των δέντρων. Κι' όταν από καιρό σε καιρό έπανε ή πόλη των στοιχείων που πάλευαν με λύσσα, ακοιγόνταν το φοιχτό μουγκρητό της αγριεμένης λίμνης.

Κοντά σ' όλα αυτά, είχαμε από στιγμή σε στιγμή και τους τρομερούς κρύτους των χειμωνών που πέφτανε κάθε τόσο. Τις αναλαμπές των ήμιος δεν τις βλέπαμε, γιατί είχαμε κλεισίσει επιτέως όλα τα παραθυρόφυλλα και τις πόρτες.

Καθόμαστε όλα μέσα στο κυριότερο δωμάτιο του σπιτιού — τη σαλόνια, όπως λένε στα Γιάννινα — κοντά στο τζάκι, γύρω απ' τη φωτιά που λαμπύριζε. Ήμαστε έγω, ο φίλος μου, μαζί με τα τρία άλλα αδέρφια του, οι δυο γονείς του, η γρηά γιαγιά του και δυο υπηρέτες από χωριά.

— Έλα, κυρά, πές μας κανένα παραμύθι, απόψε πούχουμε και το μοναξίρι, είπε ο φίλος μου στη γιαγιά του, γνέφοντάς μου μ' ένα χαμόγελο.

Την ίδια στιγμή με κύτταζε χαμογελαστή κι' η γρηά. — Έπειτα ξανάριζε το βλέμμα της στη φωτιά κι' αφού σκέφτηκε λίγο, είπε:

— Απόψε θ' άρχισουμε τους βασιλικούς να κοιμηθούν ήσυχά με τις βασιλοπούλες στα χρυσάλευνα παλάτια τους, θ' άρχισουμε ήσυχά και τα στοιχεία και τις λάμψες να κοιτώνται στις έρημικες μονές τους και δεν θα ταράξουμε ούτε το μουσκόλο ύπνο της Ξανθής βασιλοπούλας. Θ' άρχισουμε ήσυχά τα παραμύθια απόψε και θα σάς πω μιά ιστορία αληθινή...

Προτομωστήκαμε όλοι για να την ακούσουμε με προσοχή.

— Αφού μας πήραν οι Τούρκοι τα Γιάννινα, παιδί μου, άρχισε η γρηά, ορίζοντας ροδισμένα βλέμματα γύρω της, σαν να φοβόταν μήν την ακούσουν οι Τούρκοι, αφόρνας λοιπόν πήραν οι Τούρκοι τα Γιάννινα, δεν τους έφταναν τ' άλλα που μιάς έκαναν κακά, μα έμπαιναν και στα σπίτια μέσα, και όπως τσουπρά τους άρεσε, την έπαιρναν με το στανιό γυναίκα και την ετούνησαν. Αφεντάδες είνε, έκαναν ό,τι ήθελαν...

Ο 'Αλή Πασάς όμως εστάθηκε απ' τους τοίχους χερσύτερος. Αυτός άρπαξε απ' τα σπύτια και παιδιά σερνικά. Άλλη φορά θα σάς πω περισσότερα για τα παιδιά. Τώρα θα σάς πω για τις όμορφες τσιούπρες...

Όποια του έβαζε ο διάβολος στο γέφυρό του κεφάλι, έστελνε δυο τρεις τζοχανταρούς και την έπαιρνε στο χαρέμι του. Σάν την έφύλαγε εκεί κλεισμένη κάμποσο καιρό κι' έχόρταινε μ' αυτή την κακοροϊμιά του, του δρόγανταν άλλη.

Έστειλε κι' έπαιρνε άλλη, και την πρώτη τί την έκανε; Δεν την έδινε πίσω στον πατέρα της ή στ' αδέρφια της ή στον άντρα της, άλλα την επάντρευε με τα Τουρκόπουλα του παλατιού του και ή καμμένη ή χριστιανή, ήταν αναγκασμένη ν' ακολουθήν' αυτή την πίστι του άντρός της, να γίνεται, μ' άλλα λόγια, Τούρκα...

Μιά απ' αυτές ήταν και ή κυρά Νίτσα, παρμένη απ' τα μικρά της χρόνια στο χαρέμι τ' 'Αλή Πασά, άρχοντοπούλα από τζάκι, από τα καλύτερα των Γιαννίνων. Όπως ήθελε ο καιρός να τη βγάλη από το χαρέμι του, ο Βεζύρης την επάντρευε μ' έναν μεγάλον από δια μπεή κι' άπόχτησε μ' αυτόν δυο μεγαλόπουλα, που ζούν και σήμερα άκόμα.

Αναγκάστηκε, όπως είπα, κι' η κακομοίρα ή κυρά Νίτσα από τον άντρα της κι' από τους σπυτικούς μ' ή κακομοίρα ή κυρά Νίτσα από τον άντρα της, απόχτησε μ' αυτόν δυο μεγαλόπουλα, που ζούν και σήμερα άκόμα.

Αναγκάστηκε, όπως είπα, κι' η κακομοίρα ή κυρά Νίτσα από τον άντρα της, απόχτησε μ' αυτόν δυο μεγαλόπουλα, που ζούν και σήμερα άκόμα.

Αναγκάστηκε, όπως είπα, κι' η κακομοίρα ή κυρά Νίτσα από τον άντρα της, απόχτησε μ' αυτόν δυο μεγαλόπουλα, που ζούν και σήμερα άκόμα.

Αναγκάστηκε, όπως είπα, κι' η κακομοίρα ή κυρά Νίτσα από τον άντρα της, απόχτησε μ' αυτόν δυο μεγαλόπουλα, που ζούν και σήμερα άκόμα.

Ο Κώστας Κρυστάλλης
(Πολύ, σπάνια φωτογραφία)

πών κάθε μέρα χριστιανές γυναίκες να μπανοβγαίνουν στο άρχοντο της κυρά Νίτσας.

Έτσι έζησε εύχρηστημένη σαράντα χρόνια, ως πού πέθανε. Σάν ένοιωσε τότε πώς μέσα με μέσα ή δύναμή της την άπνε, σκέφτηκε να πεθάνη σαν χριστιανή που ήταν. Γιατί αλήθεια έπוף κερ, μιά μονάχα άπόξω. Μέσα ή καρδιά της, ή ψυχή της ήταν χριστιανική.

Έκανε όλα πράματα της πίστης των έκαναν και ή συγγενικές της ή Τούρκισσες. Μ' από κρυφά στον όντα της αυτή έγούριζε προς την ανατολή κι' έκανε σιωπηλά—σιωπηλά το στανιό της, κι' όντας έπוף κερ το βράδυ κι' όντας έξυπναγε την αλή, καυφοφυλαχτώντας την ώρα που δεν την έβλεπε κανένας.

Και τώρα λοιπόν σκέφτηκε να πεθάνη χριστιανή. Δεν της τώλεη ή καρδιά της, δεν της τώλεγε ή ψυχή της να πεθάνη Τούρκα πανερά—πανερά. Ήθελε να ξεφυγήσει αφού μεταλάβη το αίμα του Χρ. στο μω, όπως κάνει στο θάνατό του καθένας χριστιανός.

Μα πώς να το καταφέρει αυτό; Πώς να φέρη τον πατή με τ' Άχραντα Μυστήρια στο κονάκι της για να τη μεταλάβη; Άλλοίμω αν την ένοιωθαν οι Τούρκοι συγγενείς της!

Τι κάνει λοιπόν; Τον ξοιολογείται τον πόθο της σε μιά πατή της φιλενάδα χριστιανή και τη στέλνει μυστικά στο Δεσπότη και το έλνει. Ο Δεσπότης δε χάνει καιρό και, κάνοντας το στανιό του στ' Θεό, να μην τύχη και φανερωθή πρόωρα του έργο του, στέλνει στη έτοιμοθάνατη κυρά Νίτσα μιά καλογρηά του 'Αρχιμαντρεώ.

Η καλογρηά πήγε με την πρόφασι να την ιδή πώς ήταν—αφού ήταν άρρωστη—και σε μιά ώρα που δεν ήταν άλλη ψυχή στον όντα, παρ' αυτή κι' ή άρρωστη ή κυρά Νίτσα, σκύφτει ή καλογρηά στ' αυτή της άρρωστης και της λέει πώς ο Δεσπότης της σχωρνάει τις άμω-

τες και βάζει μέσ' στα ματωμένα χείλη της έμ σπειρί σταφίδα που την έχωρνε στον κόρφο της βαθεία κι' όπου είχε κλεισμένη μέσα της μιά σταλασμάτιά από τ' Άχραντα Μυστήρια.

Κι' εκεί πού ή καλογρηά έμωρ- μούριζε «Το δειλινού σου το μυστικό...», ή άρωστη κυρά Νίτσα κατάνι με μιά οδύνηνα εύχαρίστησι την άμωσμένη σταφίδα. Σαν σκυφτεί ύστερα ή καλογρηά, τη φιλεί γλυκά—γλυκά, σαν άδερφή της, και φεύγει δοκρύζοντας...

Την άλλη μέρα δόθηκε πέ- ρα—πέρα στην πόλη το χαρέμι πώς πέθανε ή κυρά Νίτσα, ή μεγάλη μπεύσια. Οι χοτζάδες βίολι ανέβηκαν στα τζαμιά και άρχισαν το μπαζλάσιμα, όπως κάνουν πάντα όντας πεθαίνει κανένας μεγάλος Τούρκος.

Πληθος ούλεμαδες και άλλοι Τούρκοι μαζώχτηκαν στην αυλή του σπιτιού του μπεή κι' εφρόντιζαν για την κηδεία. Τώμαθαν οι χριστιανοί, τώμαθε κι' ο Δεσπότης. Τώρα να ιδήτε!

Δεν χάνει καιρό. Στέλνει πρώτα τον πρωτοσύγγελο του στο σπίτι του μπεή να παραλάβη την κυρά Νίτσα σαν χριστιανή για να τη θάψη αυτός κατά τη χριστιανική πίστι μας. Και σαν οι Τούρκοι δεν άκουσαν τον πρωτοσύγγελο του, σκινώνεται ο ίδιος από τη Μητρό- πολι και κινεί για το σπίτι του μπεή με πατάδες, με δαμάσ, φαστάνες, ξεφτέρια και άλλα.

Είλε κι' ο κόσμος—οι χριστιανοί—το κίνημα του Δεσπότη κι' έκίνησαν κι' αυτοί κοντά τον μελλοσι. Εί- ξε έτοιμάσει, ο εύλογημένος, και την κάσσα, δόλοχρον και βελουδένια...

Μπαίνει ίσα με θάρος και με καρδιά χριστιανική—χωρίς νόθο χαμιά μεγάλη αντίσταση απ' τους Τούρκους—στο σπίτι του μπεή μέσα, παίρνει το νεκρό κορμί της κυρά Νίτσας, το βάζει στην κάσσα μέσα και διατάζει το ξεκίνημα για τη Μητρόπολη.

Πότε ιεροφορέθηκαν εκεί, κι' αυτός κι' οι παπά- δες, σαν παράξενο έφαινανταν. Τόσο πλήγωνα τώκα- μαν. Και έξελιγος ή κηδεία από το σπίτι του μπεή για τη Μητρόπολη.

Μαρός ο Δεσπότης, οι παπάδες, οι διά- κοι, οι φώτες, τα τώρσα και τα ξεφτέρια, στη μέση το λείψανο, γιομάτο λουλούδια, και παρατίσι ο κόσμος, οι χριστιανοί. Τι να

ΕΥΘΥΜΟΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΤΟΥ CAMI

Ο ΥΠΕΡΦΥΣΙΚΟΣ ΜΠΕΜΠΕΣ!

(Από τον τρομερό κακούργο Φάντασμα.)

ΠΡΩΤΗ ΠΡΑΞΙΣ.—ΤΟ ΤΕΡΑΣ

(Η σκηνή παριστάνει ένα δωμάτιο.)

Ο ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΗΜΕΝΟΣ ΘΥΡΩΡΟΣ. (Προς τον Δούφοκ-Χόλμς και τους άστυνομικούς).—Κύριοι!... Είνε τρομερό!... Είνε αφάνταστο!... Είνε άπίστευτο!... Μέσα σ' αυτό το δωμάτιο υπέστην πρό όλγην δολοφονική επίθεσι από ένα νεογέννητο μωρό!...

ΔΟΥΦΟΚ-ΧΟΛΜΣ.—Από ένα νεογέννητο μωρό!...

Ο ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΗΜΕΝΟΣ ΘΥΡΩΡΟΣ.—Μάλιστα. Αυτή ή νέα γυναίκα που βρίσκεται ξαπλωμένη έδώ νεκρή στο κρεβάτι της, έφερε πρό όλγην στον κόσμο ένα τερατώδες παιδί, ένα μωρό-γίγαντα!

Ο ΣΤΡΕΛΛΑΜΕΝΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ.—Μόλις με είλε το τερατώδες αυτό γίγντο, το οποίο έχει το κεφάλι του πού μεγάλο απ' το δικό μου, μιά κατάρρε μιά τρομερή γροθιά και με έξυλισσε καταγής. Έβαλα μιά κρηνη, ύπνωση βόηθεια, κι' άμέσως έτρεξε έδώ ο θυρωρός. Μά πώς μπόρεσε την πόστα, του κατάρρε μιά γροθιά στο στομάχι... Ζαλιώδης έπεσε κι' αυτός κάτω, ενώ ο ύπερφυσικός μπεμπές έμωρ κατεβάνοντας γρήγορα-γρήγορα τη σκάλα...

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ.—Είνε καταπλη- κτικό. Πώς μιά γυναίκα μπόρεσε να γεννήση ένα τέτοιο τερατίο παιδί...

Ο ΣΤΡΕΛΛΑΜΕΝΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ.—Ναί, είνε αφάνταστο!... Μα μιά γυναίκα πώς βόηκα τη λύσι του άνιμιματος. (Ανοίγοντας ένα παραθυρό). Κιτάξτε, κύριοι, εκεί στον άνωκοντο τοίχο μιά πελώρια ρεζιλιά, ή όποια παριστάνει ένα γιγάντειο μπεμπές...

ΔΟΥΦΟΚ-ΧΟΛΜΣ.—Ναί, είνε ή περίφημη ρε- ζιλιά που βρίσκεται τοιχοκολλημένη παντού... Είνε μιά ρεζιλιά μιά κάσσο καλλιντικό σασπίνου... Μα πού σέως υπάχει μεταξυ αυτής και του τέρα- τος!...

Ο ΣΤΡΕΛΛΑΜΕΝΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ.—Αυτή ή ρεζιλιά βρίσκεται κολλημένη στον τοίχο πρό όρε- κτών μπύρον. Βλέποντάς τον λοιπόν ή μητέρα του τέρατος, ή όποια βρισκόταν σ' ένδιαφέροντα κατά- στασι, έπαθε ύποβολή και...
Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΑΣΦΑ- ΛΕΙΑΣ, (συμπληρώνοντας τον).—...και γέννη- σ' ένα τερατίο μπεμπές, που μοιάζει με το μπεμπές της ρεζιλιάς!... (*)

ΕΝΑΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ, (τρέχοντας προς τον Δούφοκ-Χόλμς).—Διδάσκαλε! Διδάσκαλε!... Ένα μυστηριώδες έγκλημα διεπράχθη πρό όλγην. ΔΟΥΦΟΚ-ΧΟΛΜΣ, (άπαθώς).—Άσφαλώς, έ δολοφονή ή θηκάποιος γαλατάδες! Έτσι δεν είνε;

Ο ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ, (κατάπληκτος).—Μά- λιστα, διδάσκαλε... Μήλο νάριχτες, δεν έπ-

βλέπατε; Μάλιστα!... Μήλο νάριχτες, δεν έπ-

βλέπατε; Μάλιστα!... Μήλο νάριχτες, δεν έπ-

βλέπατε; Μάλιστα!... Μήλο νάριχτες, δεν έπ-

βλέπατε; Μάλιστα!... Μήλο νάριχτες, δεν έπ-

βλέπατε; Μάλιστα!... Μήλο νάριχτες, δεν έπ-

βλέπατε; Μάλιστα!... Μήλο νάριχτες, δεν έπ-

βλέπατε; Μάλιστα!... Μήλο νάριχτες, δεν έπ-

βλέπατε; Μάλιστα!... Μήλο νάριχτες, δεν έπ-

βλέπατε; Μάλιστα!... Μήλο νάριχτες, δεν έπ-

βλέπατε; Μάλιστα!... Μήλο νάριχτες, δεν έπ-

βλέπατε; Μάλιστα!... Μήλο νάριχτες, δεν έπ-

βλέπατε; Μάλιστα!... Μήλο νάριχτες, δεν έπ-

βλέπατε; Μάλιστα!... Μήλο νάριχτες, δεν έπ-

βλέπατε; Μάλιστα!... Μήλο νάριχτες, δεν έπ-

λιστα, διδάσκαλε... Μά πώς το έχετε;... ΔΟΥΦΟΚ-ΧΟΛΜΣ.—Ω! Ήταν μοιραίο!... Το περίμενα!... Άς τρέξουμε στον τόπο του έγκλήματος. (Τρέχουν).

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΡΑΞΙΣ.—Η ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

(Η σκηνή παριστάνει το σπουδαστήριο του Δούφοκ-Χόλμς).

Ο ΒΟΗΘΟΣ ΤΟΥ ΔΟΥΦΟΚ-ΧΟΛΜΣ, (προς τον διδάσκαλό του).—Ω! διδάσκαλε! Πρό μιάς εβδομάδας ζούμε μέσα σ' ένα φοιχτό

εφιάλτη!... Δεν περνάει μιά μέρα χωρίς να στραγγαλιστούν άρκετοι γαλατάδες από τον ύπερφυσικό μπεμπές, ο όποιος διψάει... γάλα!...

ΔΟΥΦΟΚ-ΧΟΛΜΣ.—Πρό όκτω ήμερών, χωρίς στην καταληκτι- κή μου λογική, μάντεψα, προς γενικήν κατάληξιν, ότι δολοφονήθηκε ένας γαλατάς... Είσις προείπα ότι ο τραγικός μπεμπές θα διψούσε και θα σκότωνε για να πύ γάλα...

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ, (παίρνει μέσα σαλεύοντας μιά έφημερίδα).—Ω!... διδάσκαλε!... Τι να κά- νουμε!... Το Παρίσι έχει ξετρελλαθεί πια απ' τον τρώο!... Δια- βάστε, διδάσκαλε!... (Του δίνει την έφημερίδα).

ΔΟΥΦΟΚ-ΧΟΛΜΣ, (διαβάζοντας).—

Ο ΜΑΤΗΜΕΝΟΣ ΜΠΕΜΠΕΣ ΔΙΝΑΕΙ!... ΝΕΕΣ ΕΚΑΤΟΜΒΕΣ ΓΑΛΑ- ΤΑΔΩΝ!... ΕΠΕΡΩΤΗΣΙ ΣΤΗ ΒΟΥΛΗ.—ΠΡΕΠΕΙ ΠΕΙΑ ΝΑ ΔΟΘΗ ΕΝΑ ΤΕΛΟΣ ΣΤΗΝ ΤΡΟΜΕΡΗ ΑΥΤΗ ΥΠΟΘΕΣΙ.

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ.—Μά τί έχε- τε, διδάσκαλε; Γιατί χαμογελάτε κατά τις τραγικές αυτές στιγμές;

ΔΟΥΦΟΚ-ΧΟΛΜΣ.—Ναί, χαμογελάω, γιατί διδάσκαλε!... Τί να κά- νουμε!... Το Παρίσι έχει ξετρελλαθεί πια απ' τον τρώο!... Δια- βάστε, διδάσκαλε!... (Του δίνει την έφημερίδα).

ΔΟΥΦΟΚ-ΧΟΛΜΣ, (διαβάζοντας).—

Ο ΜΑΤΗΜΕΝΟΣ ΜΠΕΜΠΕΣ ΔΙΝΑΕΙ!... ΝΕΕΣ ΕΚΑΤΟΜΒΕΣ ΓΑΛΑ- ΤΑΔΩΝ!... ΕΠΕΡΩΤΗΣΙ ΣΤΗ ΒΟΥΛΗ.—ΠΡΕΠΕΙ ΠΕΙΑ ΝΑ ΔΟΘΗ ΕΝΑ ΤΕΛΟΣ ΣΤΗΝ ΤΡΟΜΕΡΗ ΑΥΤΗ ΥΠΟΘΕΣΙ.

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ.—Μά τί έχε- τε, διδάσκαλε; Γιατί χαμογελάτε κατά τις τραγικές αυτές στιγμές;

ΔΟΥΦΟΚ-ΧΟΛΜΣ.—Ναί, χαμογελάω, γιατί διδάσκαλε!... Τί να κά- νουμε!... Το Παρίσι έχει ξετρελλαθεί πια απ' τον τρώο!... Δια- βάστε, διδάσκαλε!... (Του δίνει την έφημερίδα).

ΔΟΥΦΟΚ-ΧΟΛΜΣ, (διαβάζοντας).—

Ο ΜΑΤΗΜΕΝΟΣ ΜΠΕΜΠΕΣ ΔΙΝΑΕΙ!... ΝΕΕΣ ΕΚΑΤΟΜΒΕΣ ΓΑΛΑ- ΤΑΔΩΝ!... ΕΠΕΡΩΤΗΣΙ ΣΤΗ ΒΟΥΛΗ.—ΠΡΕΠΕΙ ΠΕΙΑ ΝΑ ΔΟΘΗ ΕΝΑ ΤΕΛΟΣ ΣΤΗΝ ΤΡΟΜΕΡΗ ΑΥΤΗ ΥΠΟΘΕΣΙ.

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ.—Μά τί έχε- τε, διδάσκαλε; Γιατί χαμογελάτε κατά τις τραγικές αυτές στιγμές;

ΔΟΥΦΟΚ-ΧΟΛΜΣ.—Ναί, χαμογελάω, γιατί διδάσκαλε!... Τί να κά- νουμε!... Το Παρίσι έχει ξετρελλαθεί πια απ' τον τρώο!... Δια- βάστε, διδάσκαλε!... (Του δίνει την έφημερίδα).

ΔΟΥΦΟΚ-ΧΟΛΜΣ, (διαβάζοντας).—

Ο ΜΑΤΗΜΕΝΟΣ ΜΠΕΜΠΕΣ ΔΙΝΑΕΙ!... ΝΕΕΣ ΕΚΑΤΟΜΒΕΣ ΓΑΛΑ- ΤΑΔΩΝ!... ΕΠΕΡΩΤΗΣΙ ΣΤΗ ΒΟΥΛΗ.—ΠΡΕΠΕΙ ΠΕΙΑ ΝΑ ΔΟΘΗ ΕΝΑ ΤΕΛΟΣ ΣΤΗΝ ΤΡΟΜΕΡΗ ΑΥΤΗ ΥΠΟΘΕΣΙ.

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ.—Μά τί έχε- τε, διδάσκαλε; Γιατί χαμογελάτε κατά τις τραγικές αυτές στιγμές;

ΔΟΥΦΟΚ-ΧΟΛΜΣ.—Ναί, χαμογελάω, γιατί διδάσκαλε!... Τί να κά- νουμε!... Το Παρίσι έχει ξετρελλαθεί πια απ' τον τρώο!... Δια- βάστε, διδάσκαλε!... (Του δίνει την έφημερίδα).

ΔΟΥΦΟΚ-ΧΟΛΜΣ, (διαβάζοντας).—

Ο ΜΑΤΗΜΕΝΟΣ ΜΠΕΜΠΕΣ ΔΙΝΑΕΙ!... ΝΕΕΣ ΕΚΑΤΟΜΒΕΣ ΓΑΛΑ- ΤΑΔΩΝ!... ΕΠΕΡΩΤΗΣΙ ΣΤΗ ΒΟΥΛΗ.—ΠΡΕΠΕΙ ΠΕΙΑ ΝΑ ΔΟΘΗ ΕΝΑ ΤΕΛΟΣ ΣΤΗΝ ΤΡΟΜΕΡΗ ΑΥΤΗ ΥΠΟΘΕΣΙ.

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ.—Μά τί έχε- τε, διδάσκαλε; Γιατί χαμογελάτε κατά τις τραγικές αυτές στιγμές;

ΔΟΥΦΟΚ-ΧΟΛΜΣ.—Ναί, χαμογελάω, γιατί διδάσκαλε!... Τί να κά- νουμε!... Το Παρίσι έχει ξετρελλαθεί πια απ' τον τρώο!... Δια- βάστε, διδάσκαλε!... (Του δίνει την έφημερίδα).

ΔΟΥΦΟΚ-ΧΟΛΜΣ, (διαβάζοντας).—

Ο ΜΑΤΗΜΕΝΟΣ ΜΠΕΜΠΕΣ ΔΙΝΑΕΙ!... ΝΕΕΣ ΕΚΑΤΟΜΒΕΣ ΓΑΛΑ- ΤΑΔΩΝ!... ΕΠΕΡΩΤΗΣΙ ΣΤΗ ΒΟΥΛΗ.—ΠΡΕΠΕΙ ΠΕΙΑ ΝΑ ΔΟΘΗ ΕΝΑ ΤΕΛΟΣ ΣΤΗΝ ΤΡΟΜΕΡΗ ΑΥΤΗ ΥΠΟΘΕΣΙ.

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ.—Μά τί έχε- τε, διδάσκαλε; Γιατί χαμογελάτε κατά τις τραγικές αυτές στιγμές;

ΔΟΥΦΟΚ-ΧΟΛΜΣ.—Ναί, χαμογελάω, γιατί διδάσκαλε!... Τί να κά- νουμε!... Το Παρίσι έχει ξετρελλαθεί πια απ' τον τρώο!... Δια- βάστε, διδάσκαλε!... (Του δίνει την έφημερίδα).

ΔΟΥΦΟΚ-ΧΟΛΜΣ, (διαβάζοντας).—

Ο ΜΑΤΗΜΕΝΟΣ ΜΠΕΜΠΕΣ ΔΙΝΑΕΙ!... ΝΕΕΣ ΕΚΑΤΟΜΒΕΣ ΓΑΛΑ- ΤΑΔΩΝ!... ΕΠΕΡΩΤΗΣΙ ΣΤΗ ΒΟΥΛΗ.—ΠΡΕΠΕΙ ΠΕΙΑ ΝΑ ΔΟΘΗ ΕΝΑ ΤΕΛΟΣ ΣΤΗΝ ΤΡΟΜΕΡΗ ΑΥΤΗ ΥΠΟΘΕΣΙ.

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ.—Μά τί έχε- τε, διδάσκαλε; Γιατί χαμογελάτε κατά τις τραγικές αυτές στιγμές;

ΔΟΥΦΟΚ-ΧΟΛΜΣ.—Ναί, χαμογελάω, γιατί διδάσκαλε!... Τί να κά- νουμε!... Το Παρίσι έχει ξετρελλαθεί πια απ' τον τρώο!... Δια- βάστε, διδάσκαλε!... (Του δίνει την έφημερίδα).

ΔΟΥΦΟΚ-ΧΟΛΜΣ, (διαβάζοντας).—

Ο ΜΑΤΗΜΕΝΟΣ ΜΠΕΜΠΕΣ ΔΙΝΑΕΙ!... ΝΕΕΣ ΕΚΑΤΟΜΒΕΣ ΓΑΛΑ- ΤΑΔΩΝ!... ΕΠΕΡΩΤΗΣΙ ΣΤΗ ΒΟΥΛΗ.—ΠΡΕΠΕΙ ΠΕΙΑ ΝΑ ΔΟΘΗ ΕΝΑ ΤΕΛΟΣ ΣΤΗΝ ΤΡΟΜΕΡΗ ΑΥΤΗ ΥΠΟΘΕΣΙ.

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ.—Μά τί έχε- τε, διδάσκαλε; Γιατί χαμογελάτε κατά τις τραγικές αυτές στιγμές;

ΔΟΥΦΟΚ-ΧΟΛΜΣ.—Ναί, χαμογελάω, γιατί διδάσκαλε!... Τί να κά- νουμε!... Το Παρίσι έχει ξετρελλαθεί πια απ' τον τρώο!... Δια- βάστε, διδάσκαλε!... (Του δίνει την έφημερίδα).

ΔΟΥΦΟΚ-ΧΟΛΜΣ, (διαβάζοντας).—

Ο ΜΑΤΗΜΕΝΟΣ ΜΠΕΜΠΕΣ ΔΙΝΑΕΙ!... ΝΕΕΣ ΕΚΑΤΟΜΒΕΣ ΓΑΛΑ- ΤΑΔΩΝ!... ΕΠΕΡΩΤΗΣΙ ΣΤΗ ΒΟΥΛΗ.—ΠΡΕΠΕΙ ΠΕΙΑ ΝΑ ΔΟΘΗ ΕΝΑ ΤΕΛΟΣ ΣΤΗΝ ΤΡΟΜΕΡΗ ΑΥΤΗ ΥΠΟΘΕΣΙ.

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
Η ΔΥΟ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΕΣ

Κι αυτή γι' αυτή το πρώτο ερωτικό πάθος της νεότητος του και αισθανόταν πως την αγαπούσε πολύ περισσότερο από τότε, αν και στο μεταξύ είχαν περάσει τόσα χρόνια και διαρούσε πως την είχε λησμονήσει...

Ένω λοιπόν ήταν βυθισμένος σ' αυτές τις γλυκές και θαλασπές μαζί σκέψεις, μπήκε ο υπηρέτης του, χωρίς να χτυπήσει καθόλου την πόρτα, και του είπε :

— Έξοχότητά, αυτή τη στιγμή πληροφορήθηκα μια είδηση που εινε πολύ ενδιαφέρουσα για σας. Ο αδερφός σας Φραγκίσκος βρίσκεται στο Παρίσι!

Ο Έρρικος έγινε κάτωχρος.
— Είμαι βέβαιος πως είν' αλήθεια; ρώτησε ο Έρρικος έντρομος.

— Βεβαίως, κύριε.
— Πολύ καλά. Άφησέ με μόνον.
Και σηκώθηκε άμέσως κι άρχισε να διασχίζει με μεγάλα βήματα την αίθουσα.

Ο Φραγκίσκος βρισκόταν στο Παρίσι... ψιθύριζε με φόβο. Ω, αισθάνομαι πως αυτή τη φορά δεν θα μπορέσω ν' αποφύγω τη συνάντησή του... Του κάκω επί δεκάξη ολόκληρα χρόνια άποφεύγαμε ο ένας τον άλλον... "Ο, τι εινε τραγικό αυτό το μοίρα για να γίνει, θα γίνει..."

Για μια στιγμή σταμάτησε και προσάθηκε να βρής για ποιά λόγια φοβόταν τόσο πολύ τον έρχομύ του αδελφού του.

— Άν ήμουν μόνος μου, σκέφτηκε, θα τον περιμένα άσφαλτος, θα έσπευδα μάλιστα εγώ ο ίδιος ν' τον συναντήσω, για να τελειώσουμε τους λογαριασμούς μας. Τώρα όμως έχω δώ κείνη που αγαπώ περισσότερο από καθετί και δεν θέλω να τη βρής. Όχι, όχι, με κανένα τρόπο δεν θέλω να την αναμείνω πια. Μά τι να την κάμω; Ποιά να την κρύψω; Πώς να την άσφαλίσω;

Και λέγοντας τα λόγια αυτά, βηματίζει προς όλες τις διευθύνσεις του δωματίου σαν τρελλός... Κατόπιν όμως το μέτωπό του φωτίστηκε από μια ξαφνική σκέψη και στά χείλη του φάνηκε ένα άπαιστο χαμόγελο. Και, χωρίς να χάσει καιρό, διευθύνθηκε άμέσως προς το διαμέρισμα, όπου έμεναν κλεισμένες η Άνναμπέλλα ντε Πιέν και η Λουίζα.

Η δυο γυναίκες ήταν ή μια κοντά στην άλλη και μόλις τον είδαν, έγιναν κάτωχρες άπ' το φόβο τους κι έμειναν άσάλεντες στη θέση τους, σαν νάχαν μπροστά τους ένα φοβερό θηρίο.

Ο Έρρικος κίτταζε πρώτη την Άνναμπέλλα κι είδε πως ήταν ακόμα όμορφη, σαν να μην την είχε αλλάξει καθόλου ο χρόνος. Προχώρησε ένα βήμα ακόμα, έκλεισε πίσω του την πόρτα και, γυρίζοντας προς την αλμύλωτη μητέρα, της είπε :

— Με άναγνωρίζετε, κυρία;

Η Άνναμπέλλα στάθηκε σαν προσηύχον μπροστά στην κόρη της και, κοιτάζοντας τον με αγωνία, του απάντησε :

— Πώς τολμάτε να παρουσιαστήτε μπροστά σ' αυτή την κόρη; Πού βρίσκεστε τό θάρος να μιλάτε μπροστά της ;...

— Έκείνη που καταλαβαίνω εγώ εινε, ότι με άναγνωρίζετε, εξακολούθησε με σαρκαστικό ύφος ο Έρρικος. Κι' αυτό τό γεγονός μ' εύχαριστεί, γιατί αποδειχνει πως στο μεταξύ δεν έγέρσασα τόσο πολύ, όσο φανταζότανε κάποιος Παριζιάν, που τον έζέρετε πολύ καλά...

Η Λουίζα άρρησε μια κραυγή σπαρακτική και σκέπασε τό πρόσωπό της με τά χέρια της.

Η Άνναμπέλλα όμως, σπρωγμένη άπ' τό μητρικό φίλτρο, δαίλιση με θάρρος και του είπε :

— Κάνετε πολύ άσχημα, κύριε, να ξαναφέρνεται στο νού της κό-

Ο αδελφός σας Φραγκίσκος βρίσκεται στο Παρίσι, εινε στον Έρρικο ο υπηρέτης του...

της μου μια άπληστη τόσο σκληρή... Η τελευταία άναμνήση που διαλάμπαε, ήταν να παραβιάσετε την ήσυχία μας... Σας άρρώστα κι εγώ, ότι αν και μάς έκλεισαν εδώ μέσα, είμαι άποφασισμένη να μην άποφύγω στην κόρη μου κι μάθη τις άκαμες πράξεις σας...

Ο Έρρικος ήταν έτοιμος να ξεσπάσει σε βρισιές και σε άπαισιες, αλλά συγκρατήθηκε.
— Ναι, είπα, κοιτώντας τό κεφάλι του. Σας βρίσκω την ίδια, άπαράκλητη όπως σας θυμίζω στα νεάτα σας... Κάθε φορά που αντίκρισα τό βλέμμα σας, δεν είδα μέσα του παρά τόν φόβο και τή μίσος. Έτσι και τώρα...

— Επειδή όμως σήμερα πρόκειται να σας μιλήσω για σοβαρά ζητήματα, παρακαλώ την κόρη σας να μείνει μόνη για λίγες στιγμές...

Η Λουίζα κρυμίστηκε με λαχτάρα άπ' τό λαμό της μητέρας της και φώναξε :

— Μητέρα!... Μητέρα, δεν θα σ' αφήσω ποτέ μόνη! Δεν θέλω να λείπεις ούτε μια στιγμή από κοντά μου!...

Ο Έρρικος σκέφτηκε να κατασείνη στη βία, διατάζοντας ν' άπομείνουν τις δυο γυναίκες. Άντελήφθη όμως πως ή άπόφαση που ήταν άποφασισμένη και τό θάρρος τους αλόγητο κι' έκανε προσηύχον να παρασείνη από τό σχέδιό του.

Τι φοβόταντε; πρόσθεσε σε λίγο με φωνή άπειλητική, που προσηύχονε νά την κάμει μάλλον ίκετευτική. Άν ήθελα να σας χωρίσω άπ' την κόρη σας, μπορούσα να τό κάνω παρήγορα, αλλά δεν ήθελα. Άδικοφάρμα για όλα λέτε και σκέφτεστε για μένα, κι' αυτό σας τό λέω με κάθε ειλικρίνεια. Ναι, τό άμολογώ, φάνηκε πως και βίσιος απέναντί σας, κι' ίσως θα γίνει ακόμα περισσότερο, αλλά αυτό τό κάνω μόνο και μόνο γιατί είμαι σταθερός στο αίδημά μου. Δεν μπορώ μ' έξέλιους τους άχρείους που παραιτούν τις γυναικες των και φεύγουν.

Μια κραυγή φρίκης και άγανακτήσεως βγήκε άπ' τό στήθος της Άνναμπέλλας.

— Άθλιε, του φώναξε, άθλιε! Άν έφυγε κι Φραγκίσκος από κοντά μου, έφυγε έξ ατίας τις άσχημής και προτάκουστης συκοφαντίας σου... Η εύτυχία μας καταστράφηκε μόνο και μόνο από την έποικειδιστή διαγωγή σου... Μάθε όμως ότι ο Φραγκίσκος, αν και βρίσκεται μακριά μου, με συγκαλεί κι' εγώ έπίσης τον αγαπώ παντοτινά!

Η Άνναμπέλλα, λέγοντας τα λόγια αυτά, καταλήφθη από λυγμούς.

— Μητέρα, μητέρα! Μην κλας... Άπαισι με... της φώναξε η Λουίζα, προσπαθώντας να την παρηγορήσει.

— Ναι, λατρευτή μου κόρη, άποκρίθηκε ή μητέρα. Έσύ είσαι ή παρηγορία μου, εσύ μου δίνεις θάρρος για τη ζωή κι' εσύ μου θυμίζεις πως αυτό τό θηρίο δεν μου την έπληξε καθ' ολόκληρο.

Ο Έρρικος άκουσε τα λόγια αυτά κι' έκπαισε μ' άγωνία τις δυο γυναίκες. Τώρα καταλάβαινε τί σφάλμα είχε διατρέξει που δεν χώριζε τη μητέρα από την κόρη.

Κατάλαβε ακόμα πως τα λόγια του δεν θα φέρναν κανένα άποτέλεσμα και πως για να πετύχει τό σκοπό του, δεν του έμενε πια τίποτε άλλο άπ' τη βία. Γι' αυτό, βίστερ! από μια μικρή σκέψη, εινε στην Άνναμπέλλα :

— Πολύ καλά, κυρία. Αργότερα θα μεταναστεύσω ίσως για τα λόγια σας και θα με δικαιολογήσετε όταν μάθετε από ποιόν κίνδυνο σας έσωσα. Προς τό παρόν άρκει να μάθετε πως δεν μπορείτε πια νά μένετε σ' αυτό τό σπίτι, γιατί σεις απειλεί ο ίδιος κίνδυνος που σας απειλούσε και εγώ.

— Όχι, όχι... Άς αναβάλω τό σχέδιό μου. Δεν είν' ακόμα καιρός να σας μεταφέρω σ' ένα σπίτι, όπου θα σεις άσφαλισμένη. Χάρετε, κυρία!

Μια κραυγή άπερίγραπτης χαράς βγήκε τότε από τό χείλη της Άνναμπέλλας.

— Άλλ' ο πονηρός Έρρικος ντε Μονμορανσύ μάντεψε τη σκέψη της και πρόσθεσε άμέσως :

— Μάθετε, κυρία μου, ότι κάθε άπάθεια φυγής ή ή παραισέλιχη κραυγή σας θα γίνει άπορρη σόβαρο κίνδυνο για την κόρη σας...

Όταν όμως βγήκε έξω ψιθύρισε :

— Όχι, όχι... Άς αναβάλω τό σχέδιό μου. Δεν είν' ακόμα καιρός να σας μεταφέρω σ' ένα σπίτι, όπου θα σεις άσφαλισμένη. Χάρετε, κυρία!

Μια μέρα έπαισε από την τραγική συνάντησή της Άνναμπέλλας ντε Πιέν και του Έρρικου Μονμορανσύ, ο τελευταίος βγήκε άπ' τό σπίτι του κατά τις έφτά τό βράδυ, άφοι πήρε τό μανδύα του και τό

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΕΡΩΣ ΤΟΥ ΜΥΣΣΕ

Μόνος σ' ένα ήσυχο και γαλήνιο σπιτάκι. Η νέα νοικήρσας. Άρρωστη κι' έτοιμεθάνατη. Όπου ο ποιητής άφηνιόζει. Τό πιάνο. Η εύγλωττία της κ. Κολέν. Έν άναμνή. Τό υπέροχο παίξιμο της άγνωστης νέας. Ο Μυσσέ έν ένοτάσει. Η τελευταίες ημέρες του ποιητού. Μία περίεργη σύμπτωση. Τό παίξιμο της νεκρής. Πώς ξεφύχσε ο Μυσσέ.

Ο Άλφρεδός ντε Μυσσέ, ο γλυκύτατος ποιητής τόσον άρμονικών ποιημάτων, κατοικούσε σ' ένα τελευταίο χρόνο της ζωής του, σε μια άπόμηση και ήσυχη σινουά, μην έχοντας κοντά του παρά την οικογένειά του την Κολέν, ή οποία τον περιποιήθηκε μέχρι τέλους με μοναδική άφοσίωση.

Μια μέρα, ένα χρόνο από τό θάνατό του ποιητού, ή οικογένειά μπήκε στο δωματίό του και του άνιγγεيلة ότι είχε έρθει κι' εγκατασταθεί στο ίδιο σπίτι, στο ένα-ένα πάτωμα, μια νέα νοικήρσας, όμορφη, αλλά λευκή σαν άγαλία. Είχε πληροφορηθεί ακόμα ή κυρία Κολέν, πως ή καινούργια σινουά τους βρισκόταν στο τελευταίο στάδιο της φθίσεως. Η τελευταία αυτή πληροφορία έκανε τον Μυσσέ νά σιωπήσει την άγνωστη σινουά, ή οποία ήταν έπιπλέον πολύ ήσυχη, δεν έκανε καθόλου θόρυβο και δεν ένοχλούσε ούτε στο παραμικρό τον ευεθέστο ποιητή, ο οποίος είχε καταφύγει στο σπίτι αυτό χάριν ήσυχίας.

Ο Μυσσέ είχε λησμονήσει σχεδόν την σιωπηλή και διακριτική αυτή βίτα, όταν μια μέρα γύρισε γεμάτος έξω στην κατωκία του.

— Σας είδοπα, εινε στην οικογένειά του, ότι άπονε δεν θάρω εδώ ούτε για εσάς, ούτε για ήνα. Θα πάω σε κανένα ξενοδοχείο. Καί τό καλύτερο εινε νά άδειάσουμε τό διαμέρι-

μά μας και νά ζήσουμε άλλοι κατωκία. Δεν άπάρε άλλος τρόπος σωτηρίας...

Η οικογένειά άκούγοντας τον έμεινε κατάπληκτη, μη μπορώντας νά καταλάβει τί του είχε συμβεί.

Τι είχε συμβεί πράγματι; Άπλούστατα. Καθώς ο Μυσσέ κατέβαινε τη σκάλα, είδε μερικούς ανθρώπους ν' ανεβαίνουν ένα πιάνο, τό οποίο προορίζανε για τη νέα του επάνω πατάματα.

Ο ποιητής, μόλις αντίκρισε τό μουσικό αυτό όργανο, καταλήφθη από φρίκη. Τό σπίτι του, τό τόσο γαλήνιο ως τότε, θα μεταβαλλόταν πια σε κόλαση.

— Υπάρτε Θεέ! φώναξε ο Μυσσέ. Δεν θα έχω πια ήσυχία... Διαρκώς θα γρατουνίζον άπαύσιμα μου και θα μου σηκώνουν στο τέλος τα μιά... Ο άναγκαστώ νά διακόψω τις μελέτες μου, θα πάω νά γράφω και θαμεί άποκρίσεις των μουσικών ιδιοτροπιών αυτής της σοφής μέγαρας!...

Η Κολέν, βλέποντας τό Μυσσέ τόσο πολύ καταβεβλημένο, με τό μπαστούνι στο ένα του χέρι και τό καπέλο στο άλλο, όχρόν, έκείνη κι' έτοιμο νά φύγει, κατέφυγε στη συντησμένη της εύγλωττία για νά τον καταπραΐνει.

— Μά, κύριε, αυτό που κάνετε εινε τρέλλα, του είπε. Εινε ντροπή νά τρέψετε εις φυγήν μπροστά σε μια άπειλή, ή οποία κατά πάσαν πιθανότητα δεν θα πραγματοποιηθεί. Πολλοί κομβολών στο σπίτι τους πιάνο, από συνήθεια ή για πολιτέλεια, αλλά οι περισσότεροι δεν τα μεταχειρίζονται. Άλλωστε, ή γυναίκα αυτή εινε άρρωστη και δεν θα έβγαινε για νά παίζει. Έν πάση περιπτώσει, άς περιμένουμε πρώτα ν' άρρωστη κι' έπειτα έχουμε καιρό για να φύγουμε.

Ο Μυσσέ έπίστροφ έτοι και δεν ζήτησε νά βρής άλλο σπίτι. Πέρασαν, μάλιστα, άρκετές μέρες, κατά τις άποίες τό πιάνο εξακολούθησε

μαζαρέ του, και τράβηξε κατ' εύθείαν στην όδον Άσσίας, στο σπίτι της Άλίκης ντε Λουίς. Χτύπησε την πόρτα, αλλά άργησαν να του άπαντήσουν. Τέλος πάντων άκουσε τό βήμα της γρηχάς Λαύρας και την έρότασε με τ' όνομά της.

Σεις ειντε, έζοχούτατε; φώναξε ή Λαύρα, διατάζοντας ακόμα ν' άνοίξει.

— Ναι, εγώ... Σου φαίνεται παράξενο;

— Μά βέβαια... Είν' ένας χρόνος τώρα που δεν σας είδαμε...

— Όχι, νά είδα την Άλίκη! Είν' άνάγκη νά της μιλήσω για κάτι σοβαρό...

— Δεν εινε στο Παρίσι...

— Έλα δά, άφησε τ' άστειά... Έδώ και μια βδομάδα γινόταν λόγος στην αλή για τον γυνισμό της...

— Ναι, κύριε, μά ξανάφανε... (Άκολουθεί)

Ο Άλφρεδός Μυσσέ

ήχοσε, γιατί στην πραγματικότητα δεν ήπαχε.

— Άκούς; Είλεγε συχνά στον αδελφό του που τον κίτταζε άνήσυχος. Είλεε εκείνη! Ω, τί όμορφη, τί θεία που παίζει!...

Και σπληώνοντας πάνω στον Παύλο τά μάτια του πρόσθεσε :

— Πές μου τ' όνομά της... Όχι, νά μάθω ποιά εινε...

Μπροστά στην έπιμονή του, ο Παύλος άναγκάστηκε νά στείλη την οικογένειά νά ρωτήσει.

Η Κολέν πληροφορήθηκε τότε ότι ή νοικήρσας του άνο πατάματος ονομαζόταν δεσποινίς ντε Άρσεν και ότι είχε πείσει την ίδια μέρα που έλασε την άκοή του ο ποιητής...

Τότε ο Παύλος πήγε κοντά στον αδελφό του, έκαμψε πάνω σ' αυτό του και του επανέλαβε, συλλαβή προς συλλαβή, τ' όνομα της νέας.

Έκείνος τό άκουσε, τό έντυπώθηκε καλά και πέθανε προσφέροντας το, προσφέροντας τό όνομα μιας γυναίκας που την αγαπώσε χωρίς νά την έχει δει ούτε μια φορά, π' άκουσε τη μουσική της χωρίς εκείνη νά παίζει, που την θεωρούσε ζωντανή, ενώ είχε πετάσει πριν από αυτόν στον οθράν...

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΑ ΠΑΛΑΙΑ ΚΑΡΝΑΒΑΛΙΑ

(Σελίς καθυστερήσας)

Παλαιολιθικοί άνθρωποι, οι οποίοι ζούσαν στην Αθήνα, είχαν την συνήθεια να φοράνε μάσκες και να παίζουν παιχνίδια. Οι παλαιότεροι παλαιολιθικοί άνθρωποι, οι οποίοι ζούσαν στην Αθήνα, είχαν την συνήθεια να φοράνε μάσκες και να παίζουν παιχνίδια. Οι παλαιότεροι παλαιολιθικοί άνθρωποι, οι οποίοι ζούσαν στην Αθήνα, είχαν την συνήθεια να φοράνε μάσκες και να παίζουν παιχνίδια.

Ο Γρίβας, φέρων ως συνοδόν την διάσημον Τρελλοκατερίναν επί του κάθρου του, εσταματοῦσεν ὅπου ὑπῆρχε συγκέντρωσις καὶ ἀπῆλγε διὰ τῆς αὐτοῦ ἀποστολῆς πρὸς τοὺς παλαιολιθικοὺς τὴν παρὰ τὸν θεόν. Μερικὰ ἀπὸ τὰ διὰ τὴν αὐτὴν παρὰ τὸν θεόν εἰς τὴν νύκτα. Ἐν αὐτῇ ἔκειτο ἡ ἀποστολή, ἡ ὅποια ἐφορούσε φέρον, ὅπως αἱ γυναῖκες αὐτῆς κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Ὁθωνισμοῦ. Ἡ κυρία αὕτη διεκρίνετο εἰς ἓν μάλιστάν, μέσα εἰς ἓν ἄλλον κυρίον ντυμένον κατὰ τὴν τελευταίαν μόδα, ἀπὸ τὴν διάσημον Γαλλίδα ῥάπτριαν μαντῶν Λιζιέ. Ὁ Γρίβας ἀνέστειλες μετὰ τὴν ὁρίαν φροφόνον κυρίαν, τῆς εἶπε:

Νὰ μὴ κυρία μετὰ τὸ φέρον, πρὸς τὴν τὸς τελεῖται ὁ ἀνδρὸς τῆς περὶ σέ!

Μέσα εἰς τὸ πλῆθος ἦτο κατὰ σύμπτωσιν καὶ ὁ Ἀλέξης Στυρτζιόπουλος, φέρων καὶ αὐτὸς τὴν χρυσὴν φουστάνελλα πρὸς τοῦ εἰς χαρμὴν ὁ Ὁθωνισμὸς Μόναχον, ὅπου τὸν εἶχεν ἀκολούθησεν μετὰ τὴν ἐκδρομὴν του. Ἐπιδεικνύον αὐτὸν εἰς τὸ κοινὸν ὁ Γρίβας ἀνεκράνασε:

Νὰ κ' ἔνας φουστάνελλας, Ζήτω ἡ Ἑλλάς!

Ἡ ἀθηναϊκὴ ἀποκομὴ μέχρι τοῦ 1889 ἐφύλαττο σὲ μεγάλη ζεστοῦδα. Ἀπερρίσσαντο λοιπὸν τότε, μερικὸι νέοι δημοσιογράφοι καὶ ἔμποροι, γὰρ συστήσαντες ἀποκομὴς παρὰ τὸν θεόν, ὅπως ἐνέγγοντο εἰς τὴν Βενετιανὴν, τὴν Ῥωμὴν καὶ τὴν Νίκαιαν. Ἡ «Ἀκρόπολις» ἐγένετο τὸ κέντρον τῆς κινήσεως ταύτης. Ἀπὸ τὴν ἑξῆς εἰς τὸ κοινὸν νὰ μὴ προσφέρῃ τὸν ὁδὸν του διὰ τὴν ὁρίσασιν βραβεῖα διὰ τῶν καλύτερων μασκαράδων, ἔπειτα ἐνὶ ταμίᾳ τοῦ κομιτάτου καὶ αἱ εἰσφορὰι μετὰ δεκάδραγμα καὶ πεντάδραγμα μὴ ἐστέλλοντο ἀρθρῶς. Τὴν μεγαλειότητα προσφορῶν τὴν διέθεσαν ὁ Στέφανος Σκουλοῦδης, ὁ ὁποῖος μοῖ ἀπέστειλε 100 δρ. συνοδεύσας αὐτὰς μετὰ ἑπὶ ἐπιστολὴν πρὸς ἐμὲ, εἰς τὴν ὁποίαν ἔλεγε: «Λαμβάνεις ἐστωκίως 100 δρ. διὰ τὸν μασκαράδων σου καὶ πιστεύω νὰ μὴ μοῦ τὰς καταλογίσῃς ὡς φέρον ἐπιτηδεύματος.»

Ἐτοίματο κατὰ τὴν ἐποχὴν τὴν ἀποκομὴν εἶναι αἱ παρὰ τὸν θεόν μεγάλα παιχνίδια ἀπὸ τὸν θεόν. Αἱ Ἀθηναῖοι δὲν εἶχαν παρὰ τὸν θεόν οὐδέποτε εἰς παρὰ τὸν θεόν. Αἱ Ἀθηναῖοι δὲν εἶχαν παρὰ τὸν θεόν οὐδέποτε εἰς παρὰ τὸν θεόν. Αἱ Ἀθηναῖοι δὲν εἶχαν παρὰ τὸν θεόν οὐδέποτε εἰς παρὰ τὸν θεόν.

Ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια παλαιολιθικοῦ τὴν παρὰ τὸν θεόν ἀπὸ τὸν θεόν. Ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια παλαιολιθικοῦ τὴν παρὰ τὸν θεόν ἀπὸ τὸν θεόν. Ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια παλαιολιθικοῦ τὴν παρὰ τὸν θεόν ἀπὸ τὸν θεόν.

Ὁ Κανταδόριος μετὰ τὴν κατὰ τὴν παλαιολιθικὴν ἀποκομὴν ἀπὸ τὸν θεόν. Ὁ Κανταδόριος μετὰ τὴν κατὰ τὴν παλαιολιθικὴν ἀποκομὴν ἀπὸ τὸν θεόν. Ὁ Κανταδόριος μετὰ τὴν κατὰ τὴν παλαιολιθικὴν ἀποκομὴν ἀπὸ τὸν θεόν.

Τὸ Τροπαιεῖον
(Τὸ καλλιτέχνην κ. Βαλαμάκη, διακοσμητὸν τοῦ «Κεραμεῖου»)

Στὴν Ἀγία Σοφίαν τῆς... Τὴνον σὺν πούλῳ περὶ!
Νὰ, θαρρῶ, πῶς μετὰ φωνάζουν Ἡπειρῶν καὶ Κρήτης
«Ἔρπα, νὰναρχέ μου, ἔρπα...»
ΟΛΟΙ ΜΑΖΥ.—Στὸ Δρομοκαίτι!...

Μετὰ τὴν σειράν των ὅλων οἱ ἥρωες τοῦ «Πανελληνίου Φρενοκομείου» διεκρίνουν ἀπὸ τὸ κάθρο τὸν προσόντα των. Αὐτοὶ οἱ δὲν εἶχαν παρὰ τὸν θεόν οὐδέποτε εἰς παρὰ τὸν θεόν. Αὐτοὶ οἱ δὲν εἶχαν παρὰ τὸν θεόν οὐδέποτε εἰς παρὰ τὸν θεόν.

Ἀπὸ τότε ποὺ ἀπὸ τὴν νύκτα τὴν νύκτα, Πάνε πῆλ τὰ πετρελῆλια, Πάνε κ' οἱ λαοί.
Ποῦνε γ' ἀγαθὰ χρόνια, ἐδεσθὲ παῖδιά,
Ποῦνε καὶ ἐδεσθὲ νῦν νῦν παρὰ τὸν θεόν.
Ποῦνε τὰ χρόνια νυχτερίνα σὲ γωνίᾳ ζεστῇ,
Ποῦνε τὰ χρόνια νυχτερίνα σὲ γωνίᾳ ζεστῇ.

ΟΛΟΙ ΜΑΖΥ.—Τὴν Σαρακοστήν;...
ΠΑΠΑΣ.—Πάντα κόνις, πάντα τέφρα, πάντ' ἀπα-

ΠΟΙΗΤΗΣ.—Στρογγυλὸς, παπᾶ, ὁ κόσμος καὶ κα-

Ἐπὶ τέλους ὁ ποιητὴς, τὸν ὁποῖον ὑπεκρίνετο ὁ ἴδιος ὁ Κόν-

κος, ἐτερεύετο τὴν παρὰ τὸν θεόν, ἀπαγγέλλας τοὺς ἐξῆς στίχους:

Πρὸς τὰ νύκτα ἀνυψοῦμαι ἀεροβατῶν,
Καὶ τῶν Ἀθηνῶν ἀφίνομαι τὸν κοινὸν!
Ἀπὸ τ' οὐρανοῦ τὰ ὕψη βλέπω μὴ χαρὰ,
Τῆς ἀστείας πρωτεύουσας κάθε μασκαρά.
Κ' εἰσεθεοῖς μασκαράδες, δὲν σὰς πεγγεῶν,
Κ' ὅσοι θέτε λέγετε μετὰ ποιητὴν τρελλόν.
Ὁ λιγὸς ἐκεῖνος νέος ποὺ φορεῖ γυναικίαν,
Καὶ αὐτὸς ἐδῶ ποὺ ἔχει φουσκωτὴ κοιλίαν!
Ὁ κομῆς αὐτὸς μεσότης πρῶτον νυχτερίαν,
Καὶ αὐτὸς ὁ τραπέζιτης, ἄλλοτε χαλῆς.
Ὁ λιποκοντόρος οὗτος, κινητὸς προικῶν,
Καὶ αὐτὸς ὁ διπλωμάτης, πρῶτος τῶν βλακῶν.
Καὶ ὁ πρόξενος ἐκεῖνος μετὰ τὸν ὕψος,
Ποῦ θὰ ἦτο γι' ἄλλῃ χρῆσι ἴσως πῶς καλὸ!
Καὶ αὐτὸς ἐδῶ σὺν μου, μὰ κ' αὐτὴ ἐκεῖ,
Καὶ ἀρσενικοὶ τρυφεροὶ ὡς καὶ θηλυκοί,
Κ' οἱ κυρία ποὺ μ' ἀκροῶνται μετὰ σεβασμῶν
ΟΛΟΙ ΜΑΖΥ.—Εἰνε ὅλοι μασκαράδες!

ΠΟΙΗΤΗΣ.—Ὅλοι πλὴν ἐμοῦ.

Φινικά, τὸ «Πανελλήνιον Φρενοκομείου» ἦτο ὑπερτέρου τῶν συ-

νηθισμένων παρὰ τὸν θεόν τῆς «Ἀκρόπολις». Εἰς αὐτὸ ὑπῆρχεν ὁ

ὁ πνεῦμα τοῦ συγγραφέως τοῦ «Μαργαρίτου Γαλακτοῦ» καὶ τῆς

«Ἀφροσύνης τοῦ Γεω-Νικολά», ἡ ὅποια ἐγένετο ἡρωὶς ἐν τῇ

ἐποχῇ τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς

τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς

τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς

τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς

τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς

τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς

τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς

τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς

τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς

τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς

τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς

τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς

τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς

τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς

τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς

τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς

τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς

τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς

τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς

τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς

τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς

τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς

τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς

τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς

τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς

τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς

τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς

τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς

τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς

τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς

τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς

τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς

τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς

τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς

τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς

τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς

τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς

τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς

τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς

τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς

τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς

τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς

τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς

τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς

τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς

τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς

τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς

τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς

τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς

τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς

τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς

τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς

τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς

τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς

τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς

τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς

τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς

τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς

τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς

τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς

τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς

τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς

τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς

τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς

τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς τῆς ἀποκομῆς, τῆς ἀποκομῆς

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς «Ἀκρόπολις». Ἡ προσπάθειες τοῦ κ. Ζευγώλη. Πῶς γεννέται ἡ πόλις καὶ πῶς ἡ κότες. Ἐξωφρενικὴς ἐπιγραφή. Τὸ γλωσσικὸν ζήτημα καὶ τὸ Πανεπιστήμιον. Ἐνα χαριτωμένον ἀνέκδοτον. «Ποῖος ἔφαγε τὴν τροφὴν του;»

Μία φορὰ, ὁ φίλος δημοσιογράφος κ. Γεώργιος Ζευγώλης, ἀνέλαβε νὰ προμηθεύῃ μερικὰς ορεκτικὰς στὴν «Ἀκρόπολις», γὰρ νὰ ἐνισχύσῃ οἰκονομικῶς τὸν μακαρίτη Γαβριηλίδην, εὐρισκόμενον σὲ δύσκολα ἡμέρας.

Διαχειριστὴς τῆς «Ἀκρόπολις» τότε ἦταν ὁ Κώστας ὁ Κατσάκης, ἓνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους σήμερον παραγγελιοδόχους τῶν Ἀθηνῶν, οἰκονομικῶς δὲ διεπληρῶν τῆς «Ἀκρόπολις» ὁ Πέτρος Ἀξιώτιδης, γνωστὸς διανοούμενος καὶ διαπρόκοπος σήμερον στὴ Θεσσαλονίκην.

Ὁ κ. Ζευγώλης ἀπεφάνθη σὲ μερικὸν μεγάλους ἐμπόρους, φίλους του, καὶ ζήτησε τὴν ορεκτικὰν τοὺς γὰρ τὴν «Ἀκρόπολις».

Κανένας ὅμως δὲν ἤθελε νὰ δώσῃ γιὰ τὴν «Ἀκρόπολις», ἐκτὸς τῶν ἄλλων, καὶ κανένας σκεδὸν ἔμπορος, τότε τῆς Ἀθήνας, δὲν εἶχε ἰδέαν τί ἐστὶν ορεκτικὸν καὶ πόσο ἀναγκαῖον τὸ ἦταν γὰρ τὴν δουλειὰν τοῦ.

Μία μέρα ὁ κ. Ζευγώλης ἐπισκέφθηκε κ' ἓνα γνωστὸ Ἀθηναῖον μεγαλοκαταστηματάρχην. Ἀλλὰ κ' ἐκεῖνος τοῦ ἀνέκρινε. Φεύγοντας λοιπὸν ἀπελπισμένος, στάθηκε γὰρ μὴ στιγμὴν στὴν πόρταν τοῦ καταστήματος καὶ σὰν νὰ τοῦ ᾄδε καὶ ποία φαινὴ ἰδέαν, ἔξαυγίστος πῶς, πλησίασε τὸν μεγαλοκαταστηματάρχην καὶ τοῦ εἶπε:

—Δὲν μοῦ λές, ἀγαπητέ μου, σοὺ ἔτυχε ποτὲ νὰ δῇς πῶς γεννᾶται ἡ πόλις; καὶ τί κάνει ὅλα τὰ γεννᾶται;

Ὁ ἔμπορος, πρὸς τὴν ἀπροσδοκίαν αὐτῆς ἐρωτήσεως, ἔμεινε ἔξωτος.

—Λοιπὸν, ἀκούσε τὸ ἀπὸ μενᾶ, συνέχισε ὁ κ. Ζευγώλης. «Ὅταν κάνει ἡ πόλις τὸ αὐγὸν τῆς, τ' ἀφίνει ἔτσι κρύον-κρύον καὶ φεύγει. Ἐνῶ ἡ ὄρνιθα, εἰδατε πῶς γεννᾶται ἡ ὄρνιθα;

«Ἀμα κάνει τ' αὐγὸν τῆς ἡ ὄρνιθα, φουσκώνει, πηγαίνετο, κακαρίζει, ξεφουσκίζει καὶ ξεκουράζει ὅλη τὴν γεννᾶται. Κάνει, βλέπετε, τὴν... ορεκτικὰν τῆς ἡ ὄρνιθα. Καὶ τ' ἀποτελέσματα εἶνε γνωστά: Τὰ αὐγὰ τῆς ὄρνιθας ἐξοδεύονται κατὰ ἐκατομμύρια, ἐνῶ τῆς πόλεως εἶνε ἀγνωστα σκεδόν.»

Ἡ ἱστορία δὲν ἀναφέρει ἂν, μετὰ τὸ ἐπιπλοῦμα αὐτὸ, ἔδοσε τ

ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΣΑΡΑΚΟΣΤΗΣ

ΟΙ ΚΑΛΟΓΕΡΟΙ ΚΑΙ Η ΝΗΣΤΕΙΑ

Ο κείμνητος Πάτερ Συμεών της Πεντέλης και η πολυφαγία του. Ο Πάτερ Ακάκιος του Σουρή. Η φασουλάδα ενός Μοναχίου. Η έκπληξη 'Αθηναίου δημοσιογράφου. Ο 'Υγιόμορος και το μέλι. Το μυστήριο του κρυμένου θαλασίου. Πάντα ματαίητες τα ανθρώπινα. Ο 'Αγιος 'Αντώνιος και η μαθησία του. Νηστείας αβλήματα. Τι έρωσαν οι Βυζαντινοί καλόγεροι. Ο 'Υγιόμορος των Φιλοθετών και το μενού των γευμάτων του, κ.τ.λ.

ΩΡΑ που άρχισε με το καλό η 'Αγία και Μεγάλη Σαρακοστή, θυμάται κανείς τις νηστείες των πρώτων Χριστιανών και τους ασκητές της Θηβαΐδας, όπως μας τους περιγράφουν τα Συναξάρια και ό... 'Ανατλ. Φράνς στο περίφημο μυθιστόρημά του «Θαΐς». Διάδοχοι και συνεχιστές των ασκητών εκείνων είνε —τουλάχιστον κατά τεκμήριο— οι σημερινοί καλόγεροι. Νηστεύουν και αυτοί, αλλά πώς; Αυτό θα ιδούμε στην παρούσα σελίδα.

Για θυμηθίτε, παρακαλούμε, τι συνέβη πρό λίγων ετών: Ο δόσιωτος Πάτερ Συμεών της Μονής Πεντέλης καταδικάστηκε σε πενταετή σωματικό περιορισμό επί... πολυφαγία! Από το περιορισμό αυτό, ο περιορισμένος ηγούμενος δεν έπαθε τίποτα, έπαθαν όμως σοβαρά καχεξία τα οικονομικά του Μοναστηρίου, και τότε δόθηκε άσπορη να γραφτούν πολλά για το σκάνδαλο αυτό.

Όσοιδήποτε, ο Πάτερ Συμεών δεν άποτειλε φαινόμενο έξαιρετικό. Κάθε άγιος ηγούμενος, σεβόμενος το αξίωμά του, όφείλει να τρώει σαν Λούκιλος και έπειτα να βυθίζεται σε νύκτα, σαν βόας σφαγιασμένη. Έτσι λέει η παράδοση και η σατιρική μας ποιησία, κ' έτσι μάς περιγράφει ο Σουρής τον Πάτερ Ακάκιο:

Ύψηλός και μαύρος-μαύρος
Βγαίνει μέσ' από το κελλί,
Έχει σέβερνο όσαν ταύρος,
Έχει και πυκνό μαλλί.
Όλο χαδιαροσαλάτες
Θέλει για το δείπνο του,
Και καλόγερες άφρατες
Βλέπει και στον ύπνο του!...

Ίδου τώρα μερικά νόστιμα ανέκδοτα, παρμένα από την καλογερική ζωή:

Ένας δημοσιογράφος έταξίδευε κάποτε στην Πελοπόννησο. Ήτανε Μεγάλη Σαρακοστή κ' έφιλοξενήθη σ' ένα μοναστήρι της 'Ηλείας. Ή πρώτη μέρα της διαμονής του συνέπεσε να είνε Τετάρτη. Ο ηγούμενος του έλεγε:

—Θά σάς γέφυμε καλογερίστικα. Φασουλάδα έντελώς νηστήσιμη... δηλαδή χωρίς λάδι.

Ο δημοσιογράφος δεν έλεε τίποτε. Έκάθισαν στο τραπέζι, ή φασουλάδα έσεριδίστηκε, αλλά τότε ο φιλοξενούμενος παρετήρησε ότι το λάδι έπλεε στην έπαφάνεια. Έσκυψε σ' αὐτή του παρακαθήμενου άγιου ηγούμενου και του έλεγε:

—Μά... αὐτό δεν είνε... λάδι.

Ο άγιος πατήρ έχαιογέλασε αίνιγματικά.

—Και όμως ή άγνοωσίνη σας μου έλεγε πει ότι... έπέμεινε ο δημοσιογράφος.

—Φάγε τώρα, παιδί μου, τού έλεε ο ηγούμενος κάνοντας μια καθηνουαστική χειρονομία, κ' έπειτα θα μάθης το μυστικό.

Ο φιλοξενούμενος δεν είχε κανένα διαταγμό και συμμορφώθηκε με την ύποδειξη. Έφαγε και βρήκε την καλογερική φασουλάδα νοστιμώτατη...

Μετά το γεύμα —στο όποιον τά καλογεριοπαΐδια έσεριδίσαν και άστακούς το κοντιού, αβογάραχα, χαλβάδες, κομπόστες και λοιπά «φωραία πράγματα»— ο ηγούμενος όδήγησε το μοναχάριον του στο μαγειρείο της Μονής. Έκει ο δημοσιογράφος βρέθηκε μπροστά σε μια τεραστία καζάνα, όπου ίσχυε αόλη άρεσκή φασουλάδα. Ο ηγούμενος έδίδισε μέσα τη μεγάλη κοντάλα, και άνετάρωσε το περιεχόμενο, όπως ο Ποσειδών με την τριάντα του τη θάλασσα. Ο μοναχάριος είνε τότε να στεφονογώζουν ένα πλήθος μαυρές έλνές, βρασμένες, στραγγισμένες και άμείσους έκασταβη τί είχε σιμίδει. Ο πασοφόρος μάγειρος δεν είχε ρίξει σταλιά λάδι στη σούπα, είχε όμως βάλει μερικάς άκαδες έλνές, τις όποιες, αφού έβρασαν καλά, τις έζούισε και με την κοντάλα κ' έτσι έχυσαν όλο το λιπαρό ίγρό τους.

—Ο Κανών γράφει να μην τρώμε λάδι την Τετάρτη, δεν άπαγο-

ρεύει όμως και τις έλνές! «Έλ α ι ο ν» γράφει και όχι «έ λ α ι α», είνε ο ηγούμενος.

—Σωστά, άπάντησε ο 'Αθηναίος δημοσιογράφος, κατάπληκτος με την καλογερική σοφία.

Περιεργότατο είνε το ανέκδοτο ενός άλλου ηγούμενου: Ο εύλογημένος αὐτός δεν ήταν μόνο τσομερός καλοαγάς, ήτοι και φιλόγυγνος—τοιγγούνης φοβερός... Στη ντουλάτα του κείλη τον είχε κλειδώσει για τον εαυτό του όλα τά όρεκτικά πράγματα κάθε εποχής. Τρελλανότανε προάπαντί για τά γλυκά και τού άπαι έπερβολικά το μέλι...

Τέλος έσπευσε ν' ι λ α τ σ ι ο ν —διάτασι του στομάχου— και έπειδή ήταν ήλιωμένος, το νόσημά του κατήτησε θανάσιμα... Όσο ο ηγούμενος έκασταβη ότι δεν ύπαρχε σωτηρία και ότι ή ποσιμ έπίσκεψης του 'Αρχαγγέλου Μιχαήλ έπλησίαζε, έλεε στο καλογερίστικ δι πού τον ίσχυετοσσε:

—'Αχουνη, παιδί μου. Θέλω να μείνω μόνος άπάντε... Πάρε τη κλειδί, άνοίξε τη ντουλάτα, φέρε μου εκείνο το βάζο με το μέλι, κ' έπειτα πήγαινε να κοιμηθής.

Τό καλογεριοπαΐδι συμμορφώθη με τη διαταγή κ' έβαλε το βάζο στο τραπέζι, που ήταν κοντά στο κρεβάτι του άρόστου.

Έχε την ευχή μου, παιδάκι μου, είνε ο άρρωστος... Πήγαυε τώρα στο κελλί σου.

Την άλλη μέρα, ο ηγούμενος βρέθηκε νεκρός, και το βάζο, που ήταν κοντά του, σκεδόν άδειο.

—Έφαγε το μέλι κ' έσκασε, έσυλλογίστηκαν οι καλόγεροι.

—Θεός σωρόστον, έπρόσθεσε ο γεροντώτερος, έπλεε τουλάχιστον εύχαριστήμιος.

Και τον έθαναν στα άπόγεια της έλνής σίας. 'Υστερα όμως από λίγες ημέρες ήταν θάλασσα να καθαρίσουν το κελί του παρετήρησαν ότι στον πάτο του μικρού βάζου, στο έπίχρισμα του μελιού ήταν χρυσό νόμισμα, ένα εισοσάφραγμα!

Οι καλόγεροι έκασταβαν άμείσους τί ανένβαινε, γιατί ήσαν καλά το χαράκι του μακαρίτη...

Στην άρχή λοιπόν έσέκαφτησαν να έβρουν τον ηγούμενο, αλλά γρήγορα παρετήρησαν την ιδέα αὐτή, γιατί τη βρήκαν νάβια για ένα μοναστήρι... Έσφαγαν λοιπόν τον τάφο με βουλοκέρι και τσφραγίδα της Μονής, και περιμέναν να περάσουν τά τρία χρόνια.

Την ήμερα της άνασκωμής των όστων, ο τάφος άνοίχτηκε μπροστά σε όλο το γοιμοενοσημοβούλι. Από τόν καλοαγάς κοίλαρα ηγούμενο δεν είχαν άπομεινεν παρά μόνον εστέα γεγυμνωμένα. Αλλά μέσα στο κούλιωμα της λέκάνης του σκελετού λαμποκοπούσε ένας μικρός σφοδός άν χρυσά εισοσάφραγμα!... Κατά τις τελευταίες στιγμές της ζωής του, ο φιλόγυγνος ηγούμενος θέλησε να πάρη το θνασιμό μεζού του, στην τελευταία του κατοικία. Ένσφ ήταν ζωντανός έκρυβε το χρυσάκι μέσα στο μέλι του βάζου. Την τελευταία νύχτα κατάπλεε τά εισοσάφραγμα, κ' έτσι τά κράτησε δικά του, τρία άκόμα χρόνια μέσα στο βάθος του τάφου του!...

Αὐτά συμβαίνουν με τούς καλοαγάδες καλογέρους. Ίδου όμως πώς ένιστησαν οι πρώτοι Χριστιανοί: Μας τού διηγείται ο Συναξοστήρις, στο Βίο του 'Οσίου Παύλου του 'Απλού, που ή μνήμη του πανηγυρίζεται στις 7 Μαρτίου, και ο όποιος άσκήτερε στην ίδια σκήτη με τόν κορυφαίο των μοναχών 'Αντώνιο το Μεγάλο. Ο άσκητός αὐτός της σχολής τόν άσκητή του άσκητή Ταντάλου. 'Αλλ' άς μάς τά πη καλύτερα ο Συναξοστήρις: «... 'Υστερον δέ από μίαν έβδομάδα, αφού κατέξηρανθη ο Παύλος από τά καύμα του ήλιου, έξήλθεν ο 'Αντώνιος από τό σπήλιον του Παύλου... Λάσε ταύτα και πλέξε σείραν, καθώς βλέπεις έπί αὐτῶν...» 'Επλεξε λοιπόν ο Παύλος έως δεκαπέντε όργανα με πάλιν λινον. Τότε λέγει ο 'Αντώνιος: «Κακῶς έπλεξε την σείραν νητοικός λοιπόν αὐτήν και πλέξε την εξ άρχής.» 'Ητο δέ ο Παύλος νητοικός ήμέρας έπτά. Ταύτα δέ έκαμινεν ο 'Αντώνιος διά να είνε

λου του 'Απλού, που ή μνήμη του πανηγυρίζεται στις 7 Μαρτίου, και ο όποιος άσκήτερε στην ίδια σκήτη με τόν κορυφαίο των μοναχών 'Αντώνιο το Μεγάλο. Ο άσκητός αὐτός της σχολής τόν άσκητή του άσκητή Ταντάλου. 'Αλλ' άς μάς τά πη καλύτερα ο Συναξοστήρις: «... 'Υστερον δέ από μίαν έβδομάδα, αφού κατέξηρανθη ο Παύλος από τά καύμα του ήλιου, έξήλθεν ο 'Αντώνιος από τό σπήλιον του Παύλου... Λάσε ταύτα και πλέξε σείραν, καθώς βλέπεις έπί αὐτῶν...» 'Επλεξε λοιπόν ο Παύλος έως δεκαπέντε όργανα με πάλιν λινον. Τότε λέγει ο 'Αντώνιος: «Κακῶς έπλεξε την σείραν νητοικός λοιπόν αὐτήν και πλέξε την εξ άρχής.» 'Ητο δέ ο Παύλος νητοικός ήμέρας έπτά. Ταύτα δέ έκαμινεν ο 'Αντώνιος διά να είνε

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΜΕΓΑΛΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Ο Τευκριν και ο άσυγκίνητος νέος. Μία καταρρακτώδης διάλεξις. 'Αστεία, χιούμπερ, άλάτι. Κι' όμως ο νέος δεν έννοει να γελάση. Τι συνέβαινε. Πώς δεξάστηκε ο 'Ιούλιος Βέρν. Τό πρώτο του μυθιστόρημα. κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ο Μάρκ Τουάιν διηγείται κάπου την έξής εξιπνότεστη ιστορία:

—'Επρόκειτο κάποτε να δώσω μια διάλεξη υπέρ ενός φιλανθρωπικού συλλόγου. Την παραμονή της όμιλίας μου συναντήθηκα με κάποιον κύριο, μέλος του συλλόγου αὐτού, ο όποιος φαινόταν πολύ λυπημένος κ' ο όποιος μου έξηγήσε τέλος ότι είχε έναν άνεμνό έντελώς άναίσθητο που δεν μπορούσε να δοκιμάσει καμιά συγκίνησι στη ζωή του.

—'Ω, άς έβλεπα τόν άνεμνό μου να γελάση, ν' άναστενάξη, να κλάψη, μου έλεε διαρκώς, και θά γινόμουν ο ευτυχέστερος άνθρώπος τού κόσμου.

Συναντήθηκα πολύ άπ' τό ίκετευτικό ύφος του κυρίου αὐτού και τού έλεα:

—'Αφού είν' έτσι, φέρετε τόν άνεμνό σας στην αέρανή διάλεξή μου. Θά τόν κάμω, προς χάριν σας, να συγκινήθη. 'Εννοια σας...

—'Ω, άν τό κατορθώσετε αὐτό, κύριε Τουάιν, θά σας εύγνωμώ ή όλη ή οικογένειά μας. Τόν άγαπούμε τόσο πολύ τόν καίμενο, κ' αὐτός φαίνεται σάν να μην αισθάνεται τίποτε. 'Ω, ευεργέτα μας, θά τόν κάμειτε να γελάση με την καρδιά του, θά τόν κάμειτε να διαρκύση από τά γέλια; Σας εύχαριστώ!... Σας εύχαριστώ!...

Ήμουν, σας βεβαίονα, πολύ συγκινημένος και τού έλεα:

—'Εννοια σας, κύριε. Φέρετε τον στη διάλεξή μου και θά καταπαύγητε από τό αποτέλεσμα. Μέσα στο λόγο μου έχω κάτι άστεία, που άσφαλώς θά ξεκαρδίστη στα γέλια. Κι' άν αὐτά δεν επτύχουν τό σκοπό τους, θά μεταχειριστώ κάτι άλλα που ή θά ξεφωνήση άπ' τη καρδιά του ή θά τούβη κόλλπος!...

Ο θεός δεν έβρισκε έκφράσεις για να μ' εύχαριστήση κ' έαπευσε να συμμορφώθη με τις ύποδείξεις μου.

Την άλλη μέρα λοιπόν, πολύ πριν άρχίση ή διάλεξή μου, τοποθέτησα τόν άνεμνό του άκριδώς άπέναντί μου στη δεύτερα σειρά των καθισμάτων.

Όταν ανέβηκα στο βήμα και άρχισα την όμιλία μου, είχα όλη την προσοχή μου γυρισμένη προς αὐτόν. Στην άρχή είπα μερικά άστεία έλαφρά και έπειτα κάτι άλλα, πολύ ζωνερό.

Κατόπιν τόν έκαμονόβηκα με άστεία παλάα, άλατισμένα όμως με μια πρωτότυπη ειρωνεία, και τού έκαμα έφοδο με όλες τις σπρωμένες μου δυνάμεις.

Στό τέλος άπρόσβηκα και διαμυστήρια, γιατί αὐτός ο γάδαρος έξασκολοιόσσε να μη δέγνη την παραμικρή συγκίνησι. Στό πρόσωπό του δεν είχε φανεί ούτε ίχνος δακρύου, ούτε σκιά χαμογέλιου.

Όταν έκοντεία να τελειώσω τη διάλεξή μου, τότε πειά έπρόσβηκα όλο μου το χιούμορ και άρχισα να όρωμαι σκεδόν. Αὐτός όμως έμεινε μέχρι τέλους άπαθής. 'Η άπάθεια του έκινη μ' έκαμε να πηδήσω κάτω άπ' τό βήμα, σκεδόν έξανημένος.

Ο πρόεδρος του Συλλόγου με πλησίασε άμέσως άνήσυχος κ' έδρε: «Σε τό μέτωπό μου με κρύο νερό λήγοντας!»

—Μά γιατί άνάψετε τόσο πολύ στο τέλος; Μά, σε καλό σας!

—Προσπαθούσα, άπάντησα, να χαμω να γελάση έκείνος ο βλάκας που κάθεται στα καθίσματα της δεύτερας σειράς.

—'Αδικα χάσατε τόν χαμό σας, που άποκρίθηκε χαμογελώντας ο πρόεδρος. Αὐτός είνε κορυφός κ' άλλος κ' έξ άλλου βλέπει όσο κ' ένας τυφλοπόντικας!... Σας εύχεται ν' αὐτόν ο θεός του! Ξέρω... Ξέρω... Τό έκαμε για να σας άναγκάση να επιστρατεύσετε όλο σας τό χιούμορ και να επιτύχη ή διάλεξή. Καί πέτυχε πράγματι. Ευγε!...

Ο 'Ιούλιος Βέρν, όταν άκόμα ήταν νέος, άναγνώστης ός υπάλληλος στο γραφείο ενός χρηματιστού. Μία μέρα όμως παρουσιάστηκε στον προϊστάμενό του και τού έλεε με σοβαρότητα:

—'Εγώ άποκάσσα ν' άρνησά το χρηματιστήριο, που δεν είνε για μένα, και να έπιδωθ στη συγγραφή μυθιστορημάτων! 'Εχω έφευρή ένα νέο είδος περιπετειώδων μυθιστορημάτων και αν επιτύχω, θά κερδίσω όλόκληρο... μεταλλείο χρυσού άπ' αὐτά!...

Ο προϊστάμενός του, θέλοντας και μη, δέχτηκε την παρατήρησή του, νομίζοντας πως ο Βέρν τρελλάθηκε!...

Ύστερα όμως από λίγες βδομάδες, στα 1862, δημοσιεύτηκε τό πρώτο φανταστικό μυθιστόρημα του Βέρν, τό όποιο του κατέστησε ένδοξο!...

νοχηρήθη ο Παύλος και άναχωρήσθη. 'Αλλ' ο Παύλος με μακροθυμία όμω και σπουδήν έχάλασε την σείραν και έπλεξε πάλιν από την άρχή άγογγώτως μετά μεγάλης προθυμίας. Τούτο βλέπων ο 'Αντώνιος έξεπληγή και συμπονέσας αὐτόν, ότε έβασίλευεν ο ήλιος, λέγει εις τόν Παύλον: —'Θέλεις να φάγωμεν όλίγον ψωμίον;» Ο Παύλος άπεκρίθη: —'Κάμε ως νομίζεις». Ούτος δέ ο λόγος περισσότερον έμάλασε την καρδίαν του 'Αντωνίου.

Έτοιμός λοιπόν τράπεζαν, έβαλεν εις αὐτήν τέσσαρα κομμάτια ψωμίου από τεσσαράκοντα όκτω δράμια έκαστον και τό μὲν εν κομμάτιον έτρεξε διά τόν εαυτόν του, τά δέ τρία διά τόν Παύλον. Και ούτως ήρχισεν ο 'Αντώνιος να έπλη ένα ψαλμόν, διά να δοκιμάσθ και εις αὐτό τόν Παύλον, έψαλε δύο φορές τόν αὐτόν ψαλμόν, ο δέ Παύλος προσήνετο προθυμότερον από τόν 'Αντώνιον.

Τότε ο 'Αντώνιος λέγει προς τόν Παύλον:—'Κάθησε εις την τράπεζαν και μη τρώγῃς, αλλ' α β λ έ π ε και π ρ ο σ ε ε ις τ ά π α ρ α τ ε θ ε ι μ ε ν α». 'Επειδή δέ ο Παύλος με προθυμian έκαμε τό προστάχθέν, λέγει πάλιν προς αὐτόν ο 'Αντώνιος:—'Συκοφνη από την τράπεζαν και προσερχου και έπειτα κοιμηθη'. Ο δέ Παύλος, χωρίς να φάγη όλοτελούς ψωμίον, έκαμε ως προστάχθη και ύπνωσε, κατά δέ τό μεσονύκτιον ο 'Αντώνιος έσηκώθη εις προσεχόν, έσήκωσε δέ και τόν Παύλον και παρέστη την προσεχόν έως την ένάτην ώραν της ήμέρας.

Από τέτοια όμως δεν έχαμαζάναν οι Βυζαντινοί καλόγεροι της έκκλησις Θεοδόρου του Πτωχοπροδοχίου, ο όποιος μάς τούς περιγράφει τέτοια άθηνάγια. 'Αρκεί κανείς να διαβάσθ τόν κατάλογο τόν φανητόν που έταγχε ο ηγούμενος της Μονής των Φιλοθετών για να ηρξή. Ακόμους λίγους στίχους:

Πρώτον διαδαινί το έργεστον ψησάπουλον τουρδατόν
Και δεύτερον άκρόβραστον μαζί με άδελφισμένον,
Και τρίτον δεινολύκνος κορακήν μαγειρείου,
Έγχεσα σάχος, σύγονοδον, καρυόφυλλον, τρι-

(γυρίον,

'Ανανάγιν' όξος τε και μέλι εκ τ' άκάτων.
Και μέσα κείται κόκκινος μεγάλη φιλομήλη,
Και κέρπλος τριπίθμος, άγνάτος, εκ τ' Ρίγιν
Και σαναγίδα πεπαγή (ώ θε μου, μαγειρεία!)
Και έταστον άποτύγχιον, κ' άπέκει τά ηγγινόν,
Κομμάτια, σνακοκόμματα, τριγλία μυστακάτια
Και διαπονήσαν παχυν μεγάλης άθροίνης,
Κραδίν καδίας δώδεκα χονδράς και χιονάτας,
Σιτιστοεργίλον παστόν, κυστρίον άπαξιμάδιον,
Ανά καν δεκατέσσερα και κορητιόν τυρίτζιν...

Κλπ. κλπ. κλπ.

Μ' άλλα λόγια, ο ηγούμενος τόν Φιλοθετών έταγχε τριαντάδυ είδων φαγιά! Στο τέλος κατάντησε να μη μπορεί να περπατήση από τό πάχος, και τόν έπληγαν κρατητόν από τις μασχάλες δυο καλόγεροι!...

Ο ΔΕΚΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΧΕΙΡΟΜΑΝΤΕΙΑΣ

Κάποια Παρισινή χειρομάντης έδημοσίευσε τελευταία τόν έξής κατάλογο, σύμφωνα με τόν όποιον μπορεί κανείς να βρή τό χαρακτηριστικά του από την έξέταση τόν χειρίων του:

- 1) Δάχτυλα κοντά στη βάση και μυτερά στην άκρη, φανερώνουν έπιπολιότητα και φιλαρία.
- 2) Δάχτυλα μεγάλη και με δυνατούς κόμπους, δείχνουν φρόνησι και ικανότητα.
- 3) Πυλωνα στενή, λεπτή και αδύνατη, δείχνει έλλειψη ένεργητικότητας και ύπερροχή αισθηματος.
- 4) Πυλωνα πλατιά, φανερώνει αισθήματα μάλλον κτηνώδη.
- 5) Δάχτυλα με μεγάλους κόμπους στη βάση, σημαίνουν δυνατές ιδέες.
- 6) Ο άφθροπος που έχει τις κλειδώσεις όχι προς τά κάτω, αλλά στη μέση τόν δακτύλου, μπορεί να βάζη εύκολα τά πράγματα στη θέση τους.
- 7) Όσοι έχουν δάχτυλα άπαλά που άπολήγουν σε άκρη λεπτή, ένεργον τυφλά χωρίς να έξορουν τί κάνουν.
- 8) Χέρι σκληρό και χοντρό που δεν άνοίγει καλά, μαρτυρεί άκαμπε και άπείρασσο χαρακτήρα.
- 9) Το μεγάλο χέρι, δείχνει πολύλοκη ψηφισμένησι.
- 10) Τα δάχτυλα όταν είνε ώρια και παρουσιάζουν πλήρη άνάπτυξη, φανερώνουν καλή και ευγενική ψυχή.

ΕΝΑΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ

'Αναγγέλλεται από την 'Αμερική ή ίδρυσις ενός παραδόξου συλλόγου, ο όποιος φέρει τον τίτλο «Σωματείο της Ζωής». Οι ιδρυταί τού έν λόγου συλλόγου διενεμνν ένα είδικό φυλλάδιο, στο όποιο έκθέτουν έκαστο περίπου κανόνας μακροζωίας. Κυρίως όμως αὐτά που, κατά τη γνώμη τους, συντελούν στην διατήρησι της ζωής είνε τά έξής:

Πρώτον, δεν πρέπει ο άνθρωπος να ζήτει την άπόλυτη ευτυχία, γιατί αὐτή είνε άναπόκτητη. Και δεύτερον, δεν πρέπει να άποσιώδων τού μονάχα οί μιά γυναίκα, αλλά να δινοιν σ' όλες την ίδια σημασία.

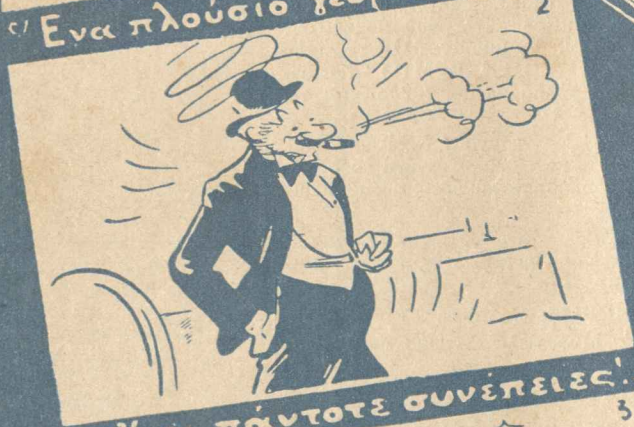
ΜΑΓΝΗΣΙΑ Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ

1 Ένα πλούσιο γεύμα....

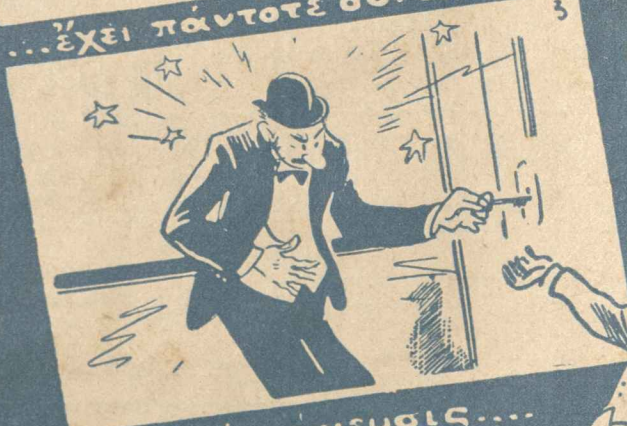
2 προκαλεί ανησυχία ύπνου

3 ...έχει πάντοτε συνέπειες!

4 Εύτυχως όμως υπάσχει η ΜΑΓΝΗΣΙΑ Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ

5 Η κακή χώνευση....

Χάρη στην οποία εξασφαλίζεται
ύπνος ηδύμος!...
και το πρωί είμαστε τελείως
έλεύθεροι, υγιεστατοί και άχ-
μαίοι προς εργασία!

